

အိမ်

အချစ်၏လှောင်ရေကန်သတ္တိ

အခန်း (၁)

နံပါတ်(၃) ဘတ်စ်ကားကြီးက ကိုယ်ဝန်ဆောင် အမျိုးသမီး တစ်ယောက်
လေးလံသော ဆွဲခြင်းကြီးကို ဆွဲလာနေသလို မှတ်တိုင် ဆီသို့ တလှုပ်လှုပ် လိမ့်ဝင်လာ၏။

“တက်မှာ လား”

ဟု မိမိ မေးတာကို ‘တက်မယ်’လို့တော့ ဖြေလိုက်သေးသည်။ သို့သော်
မျက်နှာက ဘေးကိုပဲကြည့်ကာ အမှတ်တမဲ့ ပြောလိုက်တော့ မိမိက မကြားပေ။

ဒါကို အနှစ် ကလည်း မသိ၊ ကားပေါ်ကို တိုးကြိတ်တက်လိုက်သည်။ ကားပေါ်
ခြေချမိသည်နှင့် စပယ်ယာက အတွန်းခံရမှာ စိုးလို့ ကိုယ်ဘာသာ အထဲကို တိုးဝင်ခဲ့လေသည်။

အဝင်ဝမှာ ပဲ စုပြုံကျပ်နေတာပါ။ အထဲရောက်တော့
သိပ်ကျပ်လှသည်မဟုတ်ပါ။ ဒါပေမယ့် အခုမှ ညနေသုံးနာရီသာသာပဲ ရှိသေးတာ၊ ဒီအချိန်မှာ
ဒီလောက်ကျပ်နေတာ ညနေစောင်းရင် လွယ်မှာ မဟုတ်၊ ‘ရပ်ရှင်သုံးနာရီပွဲ ထပ်မကြည့်
ဖြစ်တာ တော် သေးတယ်နော်’လို့ ပြောမလို့ လှည့်လိုက်တော့ နောက်မှာ မိမိမပါ။

“ဟယ်”

ဒုက္ခပါပဲလို့ ဆက်တိုက်ပြောလိုက်သံက နှုတ်ခမ်းဝမှာ ပဲ ပျောက်၏။ မိမိ
ကျန်ခဲ့ပြီ။ နောက်ကို လူတွေ ၏ ပခုံးတွေ ၊ လက်တွေ ကြားထဲက ကုန်းကွေ့ရှင်ကြည့်မိ၏။
ကျန်ခဲ့သည့်မှတ်တိုင်းကို မမြင်ရတော့ပါ။

ဖြစ်ရလေဟု နောက်ထပ် ရှုံ့မဲ့ညည်းမိပြန်သည်။ မိမိနဲ့ အနှစ် ရန်ကုန်မြို့ထဲမှာ
မသွားဖူးတာမဟုတ်၊ ကျောင်းတွေ ပြီးလို့ အခု အပြင်သင်တန်းမှာ တက်မိကြတဲ့အထိ
အတူတူမှာ သင်တန်းချိန်မှန်မှန် တက်မလား၊ လစ်မလား ဘာ ဖြစ် ဖြစ် နှစ်
ခါတိုင်ပင်စရာမလို။

ရန်ကုန်မြို့လယ်ခေါင်မှာ သွားလာရတာ တစ်ယောက် တည်းလည်း ပြဿ

နာမရှိပေ။ ပြဿ နာတကယ်ရှိတာက မိခံ အဖော်မက်သည့် ကိစ္စပဲ ဖြစ်၏ ။

သေချာပါသည် ခုလောက်ဆို နဂိုကတည်းက ထော်လန်လေး ဖြစ်သည့် သူမနှုတ်ခမ်းလေးတွေ နှာခေါင်းဖျား၊ မေးဖျားတွေ ဆီသို့ လိုက်ချိတ်နေလောက်ပြီ။

ကျန်ဆဲနေနိုင်သည့် ကျိန်နည်းပေါင်းစုံကို သတိရတော့ `သူ ကတော့ ငါ တက်မယ်လို့' ပြောတာကို မကြားဘူးလားဟု မခံချင်စိတ်လေး ဝင်လာမိ၏ ။

ပြန်ဆင်းနေခဲ့ဖို့ စိတ်ကူးမိပေမယ့် မှတ်တိုင်ဒီနေရာမှာ တစ်ယောက် ပြန်ဆုံဖို့က မသေချာတော့သဖြင့် လက်လျှော့လိုက်ရသည်။

“ကဲ ကားခလေးတွေ ကူညီပါခင်ဗျာ”

မှတ်တိုင်မှာ တက်လာသူက အနှစ် နဲ့ပေါင်းမှ နှစ် ယောက် သုံးယောက် ပဲမို့ စပယ်ယာက အသံပေးပြီး အနှစ် ဆီကိုပဲ တန်းရောက်လာပြီး လက်ကမ်းသည်။

“အင်...”

“ဟာ... ဟာ”

ပိုက်ဆံကို လှမ်းပေးလိုက်ပေမယ့် နှစ် ရာတန်က အလယ်ကနေ ခါးကျိုးကျကာ တစ်ပိုင်းက ဟိုဘက်လက်သို့မကူးမီ လွှဲယမ်းနေ၏ ။ စပယ်ယာက မျက်နှာရှုံ့တွသွား၏ ။

“ခင်ဗျား ပိုက်ဆံကလဲဗျာ”

အနှစ် မျက်နှာတော့ ပူသွားသည်။ ဒါပေမယ့် ဂရုစိုက်သည့်ပုံမပြဘဲ ခပ်တည်တည်လေးလုပ်ကာ ပိုက်ဆံကိုလည်း သပ်သပ်ရပ်ရပ်ခေါက်လျက်သားပုံလေး ဖြစ်အောင် ပြင်လိုက်ပြီးမှ...

“ရော့ ဘာမှမ ဖြစ်ဘူး၊ ဒီလိုအနွမ်းတွေ ပဲ သုံးနေကြရတာ လေ”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ နွမ်းပေမယ့်ကိုင်လို့ ဖြစ်နေနိုင်ရင် တော် သေးတာပေါ့”

“ကိုင်လို့မှ မ ဖြစ်တာဗျာ၊ သူများ ကို ဘယ်လိုလုပ်ပြန်အမ်းမလဲ”

ဘေးမှ ပိုက်ဆံလှမ်းပေးနေသည့် လူငယ်ကလည်း သူ့ပိုက်ဆံကို စပယ်ယာက မယူသေးသဖြင့် လက်ကမ်းနေရင်း အနှစ် ဖြစ်နေတာကို ကြည့်နေသည်။

ဘေးလူတွေ လည်း လှည့်ကြည့်နေကြ၏။ အနှစ် ကတော့ ရှက်ကြောက်ငြိမ်ကုတ်သွားမည် မဟုတ်ပေ။ ပြီးတော့ အိတ်ထဲမှာ ဒီတစ်ရွက်ပဲ ပါတော့သည်။ ပိုက်ဆံအိတ်က လွယ်အိတ်ထဲမှာ ကျန်ခဲ့ပြီ ဖြစ်၏။

“ပြန်အမ်းလို့မရတော့လဲ ဖယ်ထားလိုက်ပေါ့ရှင်၊ ရှင်တို့ ပြန်အမ်းပေးတာကလဲ ဒီလိုဟာတွေ ပါတတ်တာပဲ၊ ပြန်လဲပေးပဦးဆိုတော့ ရှင်တို့ ဘာပြောသလဲ၊ အစုတ်မလိုချင်ရင် အကြွေးဆောင်ထားကြ၊ ငါးဆယ်တန် နှစ် ရာတန်တွေ ကို ရွှေချထားဖို့တောင် ကောင်းတယ်၊ အကြွေ ဒီလောက်ရှားနေတာ မတတ်နိုင်ဘူး၊ ဘာညာနဲ့”

အနှစ် တစ်ခွန်းမှမခံတော့ စပယ်ယာက ပါးစပ်တပြင်ပြင်နှင့် ကြောင်နေသည်။ ‘တော် ပါပြီဗျာ’ ဆိုတာကို တိုးတိုးဆိုရင်း လက်မြှောက်လက်ခါ လုပ်လျက် ဘေးက ငါးရာတန်းကို အနှစ် က ပိုက်ဆံကိုင်လျက်ကနေ ထို ငါးရာတန်ရှင်ဆီကို လှမ်းကြည့်၍ ...

“ဒီမှာ ...”

စပယ်ယာကို ခပ်ကျယ်ကျယ်ဆောင့်ခေါ်လိုက်ပြီး လှည့်ကြည့်တော့မှ...

“ပိုက်ဆံငါးဆယ်ကို နေပါစေတော့လို့ တင်စီးပြီး ပြောမသွားနဲ့၊ အဲဒီ ငါးရာတန်ထဲက ဒီကအတွက် ယူလိုက်”

ဆိုင်လို့လားဟု မေးသည့်မျက်လုံးနှင့် စပယ်ယာက ထိုလူငယ်ကို ကြောင်တောင်တောင် ပြန်ကြည့်သည်။ လူငယ်က အနှစ် ကို လှမ်းကြည့်၏။

“ပေးလိုက်နော်.. ကျေးဇူးပဲ”

ပခုံးချင်းယှဉ်လျက်မို့ အနှစ် လေသံလောက်ပဲ ပြောလိုက်တာကို တခြားသူ သိပ်တော့ကြားရမည် မထင်ပါ။ သူက ပြုံး ပြသည်။ ပြီးတော့ ခေါင်းညိတ်၏။

ချက်ချင်း ကြီးကြည်လင်သွားသည့် စပယ်ယာ့မျက်နှာကို အနှစ်

နှုတ်ခမ်းမဲ့ကြည့်ပြီး မျက်စောင်းထိုးလိုက်တော့လည်း သူက ကြည့်၍ ပြုံး နေသေးသည်။

မျက်နှာခပ်သွယ်သွယ်၊ ဆံပင်အလယ်ခွဲ မတိုမရှည်က လှိုင်းတွန့်တွေ သိသာစွာ ဖြစ်နေသဖြင့် ကြည့်ကောင်း၏ ။

မျက်ခုံးနှစ် ဖက်က ထူပြီး သိပ်မနက်ပေ၊ ယောက်ျားလေး ဖြစ်ပြီး မျက်နှာသွယ်သည့်ပြင် ပြုံး လိုက်တော့ လင်းလက်သွားသည့် ပါးချိုင့်ကလေးကြောင့် မိန်းမချောချောသည်ဟု ပြောရမည် လား။

အရပ်မြင့်ပြီး ကိုယ်ဟန်က ပိန်သည့်ဘက်ကို လှနေသည်။ မိတ်ကပ်ရောင် ရှပ်လက်ရှည်နှင့် ပုဆိုးအဝါရင့်ရင့်ကို ဝတ်ထား၏ ။ ပခုံးမှာ ချိတ်ထားသည့် လွယ်အိတ်က ဘာလဲ။

လူပုံစံအရ သူ ကဗျာဆရာလား၊ ပန်းချီဆရာလား၊ ဒါမှမဟုတ် စာရေး ဆရာလည်း ဖြစ်နိုင်သေးသည်။

ကားပေါ်ကဆင်းကြတော့လည်း အတူတူ ဖြစ်နေသဖြင့် အနှစ် မျက်လုံးတွေ က သူ့ထံမှာ ပဲ ဆက်လက်တည်ရှိနေခဲ့ပြီး....

“ဒီက ဘယ်ကိုပြန်မှာ လဲဟင်”

အနှစ် ကပဲ စ,ခေါ်မိပြန်၏ ။ သူက ခြေလှမ်းပြင်နေကာမှ ပြန်လှည့်ကြည့်သည်။ လွတ်အိတ်ကို ပခုံးပေါ် ပြန်ဆွဲတင်ရင်း ပြုံး ပြ၍ ...

“ပြန်မှာ မဟုတ်ဘူး၊ ဒီဘက်က ဦးလေးအိမ်ကို လာတာ၊ ခင်ဗျားကော...”

သူ ရပ်နေသဖြင့် အနှစ် သူ့ဘေးရောက်လာတော့ အတူတူလျှောက်လာ ဖြစ်ကြ၏ ။ အနှစ် က ပြုံး ကာ...

“အနှစ် ဒီနားမှာ ပဲနေတာ၊ ကားခ ငါးဆယ်အတွက် ကျေးဇူးပဲနော်”

သူက သွားတွေ ပေါ်အောင်ရယ်လိုက်လျက်နှင့် အသံတော့ မကြားရပေ၊ ပြီးတော့ ပါးချိုင့်လေးတစ်ဖက်က ထင်းနေသည်မို့ တော် တော်

ကြည့်ကောင်းသည့်နှုတ်ခမ်းတွေ ကိုပဲ လူမြင်မှာ စိုးသလို မျက်နှာကိုငုံထားပြီးမှ ရယ်တာ ဖြစ်၏ ။

ဖြစ်ရလေး။ ဒီယောက်ျား ကိုယ့်ဘဝကိုများ မေ့နေရောသလားမသိ။ အနှစ် ကတော့ သူ့မျက်နှာကို မလွတ်လမ်း လိုက်ကြည့်မိ၏ ။ ကြည့်လိုကောင်းလို ကြည့်သည်။ ထူးဆန်းနေလို့ ကြည့်သည်။

ပြုံး၍ ဆက်လျှောက်နေလိုက်တာ ဘေးမှာ ပါလာသည့် မိန်းကလေးက သူ့ကို တကြည့်ကြည့်ပါလာရသည့်အ ဖြစ်၊ ကိုယ်ကပဲ စကားလိုက်ပြောနေသလိုလို၊

အနှစ် တစ်ယောက် တည်း တွေ့ရင်းဖြေရင်းနှင့် ထိုပုဂ္ဂိုလ်ကို စိတ်ဝင်စားသွား၏ ။ တစ်လှမ်းမှမကျန်ခဲ့အောင် ထပ်ကြပ်မကွာ ယှဉ်တွဲ လိုက်ခဲ့ရင်း...

“ဒီက ဦးလေးအိမ်က ဘယ်နားမှာ လဲ”

ထပ်မေးတော့ သူ ဖျတ်ခနဲ လှည့်ကြည့်သည်။

“ကျွန်တော် နာမည် က ရေပြင်ညီပါ။ ရင်းနှီးတဲ့သူတွေ ကတော့ ညီလိုပဲ ခေါ်တယ်”

အင်း ပြောဖော်တော့ရသား၊ အနှစ် က မျက်ခုံးလေးတွေ ပင့်၍ ခေါင်းညိတ်လိုက်၏ ။

“ရေပြင်ညီ တဲ့လား၊ တစ်မျိုးပဲနော်၊ ရေပြင်ကျယ်မှာ လှိုင်းကြက်ခွပ်လေးတွေ ဖြစ် ဖြစ် ရှိနေတတ်ကြတာပဲ၊ ဘာ ဖြစ်လို့ ရေပြင်ညီ ဖြစ်ရတာ လဲ”

အနှစ် ပြောလိုက်မှ သတိထားမိသွားပုံရကာ သူက လှည့်ကြည့်ပြီး ခဏတော့ ငြိမ်ကျသွား၏ ။ အနှစ် က အသံလေးထွက်အောင် ရယ်လိုက်ပြီး..

“အလကားနောက်တာပါ၊ ညီနာမည် လေးက ချစ်ဖို့ကောင်းတယ်၊ မျက်နှာလေးကောပဲ”

တတိယမြောက် သူ ငဲ့ကြည့်ပြန်သည်။ အတူသွားနေပေမယ့် အနှစ် က

သူ့ပခုံးသာသာလေးပဲရှိကာ သူ့အရပ်က မိုးနေသည်။ သူက စိမ်းသည့် မျက်ဝန်းညိုများ ဖြင့် အနှစ် ကို စိုက်ကြည့်၏ ။ ပြီးတော့ နှုတ်ခမ်းတွေ က ပြုံး ယောင်သမ်းလာကြသည်။

“ခင်ဗျားက တော် တော် ပွင့်လင်းတာပဲနော်”

“ဘာလဲ ညီက အနှစ် ကို ကဲ့ရဲ့ တာလား”

သူက ပျာပျာသလဲ ခေါင်းခါသည်။ ခြေလှမ်းလည်း နှေးကျသွား၏ ။

“ဘာ ဖြစ်လို့ ကဲ့ရဲ့ ရမှာ လဲ၊ ကျွန်တော် က ပွင့်လင်းတဲ့လူတွေ ကို လေးစားတာပါ။ မာမိတို့ကျတော့ မိန်းကလေးတွေ အဲဒီ လိုပွင့်လင်းတာကို မကြိုက်ဘူး၊ ပြောပြတာတော့ စုံလို့ပါပဲ၊ ကျွန်တော် အဲဒါတွေ မသိဘူး၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကို မပွင့်လင်းခဲ့တာကိုပဲ အားမရခဲ့တာ”

“ဘာ ဖြစ်လို့ မပွင့်လင်းခဲ့တာလဲ။ ဒီလို နေတတ်တာလား၊ ကြောက်ရတဲ့သူ တစ်ယောက် ယောက် က ချုပ်ချယ်တင်းကျပ်လာခဲ့တာ ကြာလို့ အဲဒီ လို ဖြစ်သွားတာလား”

အနှစ် ကို ပြန်လည်ကြည့်လွန်းလို့ ခလုတ်တိုက်မလို သူ ခဏခဏ ဖြစ်လာသည်။ သူ့အကြည့်များ သည် အနှစ် ကို ကြည့်နေရင်း ထူးဆန်းအံ့ဖွယ်တွေ ဖြစ်လာတာမျိုး။

“ခင်ဗျားက တော် တော် လူကဲခတ်တတ်တယ်နော်၊ ဟုတ်တယ် အဲဒီ လိုမျိုးတွေ ပဲ၊ သူတို့ ကတော့ ကျွန်တော် ကို သိပ်ချစ်ကြတယ်တဲ့၊ ကျွန်တော် ကတော့ အချစ်ခံရတာ ကို မပျော်ဘူး”

နှစ် ယောက် အတူရယ်မိကြတော့ အနှစ် ရဲ့ ရယ်သံပဲ ထွက်သည်။ သူက ညီညာသည့်သွားတန်းတွေ ကို သေချာကြည့်လို့မရအောင် ခေါင်းငုံ့ရယ်တာ ဖြစ်၏ ။

အနှစ် က စကားဆက်ပြောမလို ပြင်ပြီးမှ ရှေ့ကိုလှမ်းကြည့်ကာ...

“ညီက ဘယ်ကိုသွားမှာ လဲ၊ ဒီတိုက်တန်းဆုံးရင် ရှေ့ကိုသွားလို့မရတော့ဘူးလေ

..

“အဲဒီ အဆုံးကခြံပဲလေ၊ ဒေါက်တာ ချစ်မိုး ဆိုတာ”

“ဟင် ဟုတ်လား၊ တိုက်ဆိုင်လိုက်တာ၊ ဒီဘက်ခြံက အနှစ် တို့ ခြံပဲ၊ ခြံတံခါးနီနီနဲ့

“ဟုတ်လား”

သူလည်း အံ့ဩနေပုံပေါ်သည်။ ထို့နောက် ခြေလှမ်းတွေ နှေးကျသွားပြီး.....

“ခင်ဗျားနဲ့ ကျွန်တော် စကားပြောချင်တယ်”

“ဟင်...”

ပြောပုံက မဝံ့မရဲ မဟုတ်၊ မသိကြတဲ့ ယောက်ျားလေး တစ်ယောက် နဲ့

မိန်းကလေး တစ်ယောက် မှာ ဒီလိုစကားမျိုးပြောတာ ဘယ်သဘောကို သက်ရောက်စေသလဲဆိုတာလည်း ဂရုစိုက်ပုံမရှိ။

ဒီအရွယ် ဒီပုံစံနှင့် မသိတာတော့ မ ဖြစ်နိုင်၊ သူက သူ့ဟာသူ ပြောနေသလို ရေရွတ်ပြီး တစ်ချက်ငိုငိုသွား၏ ။ ပြီးမှ....

“ဒါနဲ့ ခင်ဗျားနာမည် က အနှစ် ဟုတ်လား”

“အဟွန်း.... မေးဖို့ သတိရသွားပြီလား”

သူက နှုတ်ခမ်းမဖွင့်ဘဲ ပြုံး ၏ ။ ဒါလည်း ပါးချိုင့်လေးထင်းသွားကာ

ချောနေတာပဲ ဖြစ်သည်။

“ဟုတ်တယ်၊ အနှစ် လို့ ထည့်ထည့်ပြောနေတာကို ကြားတယ်လေ၊ အဲဒါကို

သိပြီးထားလိုက်တာ၊ ကျွန်တော် က အနှစ် ကို တအားစိတ်ဝင်စားနေတော့ နာမည် က အဓိက မဟုတ်ဘဲ ဖြစ်သွားတာထင်တယ်”

လာပြန်ပြီ၊ သူ့အတွက် ဘာမှမဟုတ်ဘဲ ဖြတ်သန်းပြောဆိုသွားတာကိုပဲတွေ

တော့ အနှစ် နားလည်သွားသည်။ သူ ဒီလိုပဲပြောတတ်တာဟု တွက်၍ ပေါ့ပေါ့ပါးပါး

ထားလိုက်၏ ။

“ဟုတ်ပါပြီ၊ ကဲ ပြောပြမယ်၊ အနှစ် ဆိုတာက အနှစ် ပေါ့နော်”

မျက်ခုံးလေးနှစ် ဖက်ပင့်၍ ‘နော်’ ဆိုသည့်စကားမှာ မေးဆတ်လိုက်တော့ တစ်ခုခုပြန်ဖြေရတော့မလိုလို သူပါးစပ်ပြင်လျက် ကြောင်တောင်တောင် ဖြစ်သွား၏ ။

အနှစ် က ရယ်လိုက်မှ သူလည်း ရယ်နိုင်တော့သည်။

အိုးတိုးအမ်းတမ်းမျက်နှာက နီလျက် ဆံပင်တွေ သပ်နေသေးသည်။ အနှစ် အတောမသတ်ရယ်လေသည်။

‘မျက်နှာမော့ပါ၊ ဒီကရှက်ဖို့ထားပါဦး’လို့ ထပ်ပြောလိုက်လျှင် နှစ် ပတ်သုံးပတ်လောက် ကျွမ်းထိုးသွားနိုင်၏ ။ ထိုစဉ် ရယ်လက်စနှင့် သူက ငုံ့ကြည့်ကာ....

“အနှစ် က ဘာရယ်တာလဲ”

ဟု ရှက်နေပုံနှင့် ပဲ မေး၏ ။ အနှစ် က ခေါင်းခါရင်း ဆက်ရယ်နေ၏ ။

“တော် ပါတော့ဗျာ၊ ကျွန်တော် ဘယ်လိုနေရမှန်းတောင် မသိတော့ဘူး”

“အဲဒါလေ ညီ ရှက်နေတာကို ရယ်ချင်တာ၊ ဘာမှမဟုတ်တာလေးကို ဘာ ဖြစ်လို့ ရှက်နေတာလဲ”

“အဲ... ဟို....”

ဆံပင်ကို နောက်က ဖိသပ်လိုက်၊ ဘေးကသပ်လိုက်နှင့် ရယ်သံသဲ့သဲ့လေး ထွက်လာသည်။

ရှားရှားပါးပါးကြားလိုက်ရသည်မို့ နားထဲမှာ ချိုသွားသည်။ ကိုယ့်အိမ်ရှေ့လည်း ရောက်လာပြီမို့ အနှစ် က ခြေစုံရပ်ပစ်လိုက်ကာ...

“ဆောရီးနော် မရယ်တော့ဘူး၊ အနှစ် နာမည် က...”

“ဟေး ညီ.. ညီ မင် ဘာလုပ်နေတာလဲ လာစမ်း”

ထိတ်ထိတ်ပျာပျာနိုင်သော အသံတစ်ချက် ဝင်လာ၏။ အစိမ်းရောင် သံပန်းတံခါးချပ်ကြားထဲကနေ ခေါင်းပြုကြည့်ရင်း ပြောလိုက်တာ ဖြစ်ပြီး တံခါးကို အရင်စလို ဆွဲဖွင့်ပြီး အပြေးတစ်ပိုင်း လျှောက်လာခြင်းက အံ့ဩစရာပင်။

ပြောရမည် ဆိုလျှင် ကားတွေ ရှုပ်ယှက်ခတ်နေသည့် လမ်းမကြီးကို ဖြတ်ကူးတော့မည့် ကလေး တစ်ယောက် အတွက် ထင်စရာမရှိပဲ ပဝါမနိုင် ပြေးဆွဲရသလိုမျိုး။

ဒါပေမယ့် ထွက်လာသူ ကတော့ မိန်းမကြီးမဟုတ်ပါ။ လူက ပုပုသေးသေး၊ နဖူးကျယ်ပြီး မျက်မှန်ထူထူကြီးတပ်ထား၏။ အနှစ် သိလိုက်သည်။ ဤလူကြီးဟာ ဒေါက်တာချစ်မိုးပဲ ဖြစ်လေသည်။

ခြံချင်းကပ်နေပေမယ့် မြင်တွေ့နေကြတာပဲ ရှိသည်။ ခေါ်ခေါ်ပြောပြော သိပ်မရှိခဲ့ပေ။ ဟိုတုန်းက မေမေ ကတော့ ခြံနီးနားချင်းမို့လို့ စပြီးနှုတ်ဆက်ခေါ်ပြောတာမျိုး လုပ်ခဲ့သေးသည်။

သူတို့က နောက်မှရောက်တဲ့လူတွေ မို့လို့ ကိုယ်က အိမ်ရှင်အနေနဲ့ပါ။ အနှစ် မွေးနေ့အတွက် ဖိတ်စာသွားပို့ခဲ့သည့်နောက်ပိုင်းမှာ တော့ ဆက်ဆံရေး လုံးဝ ပြတ်တောက်ခဲ့တော့သည်။

အနှစ် နဲ့ သူငယ်ချင်းနှစ် ယောက် အထဲထိဝင်ပြီး ဖိတ်စာကမ်းခဲ့သည်။ ဒီလူကြီးပဲ ထွက်ယူပြီး ဖိတ်စာကိုလည်း ကိုင်လိုက်သေးသည်။ ဖိတ်စာနဲ့ လူကို သေချာကြည့်ပြီးတော့မှ...

“ညဘက် ခြံထဲမှာ ဆိုတော့ ဒါက ဘိုရူးအလုပ်ပဲကွ၊ တို့ဗုဒ္ဓဘာသာအရ မွေးနေ့သက်မှတ်ထားတာ အသက်ရှည်အနာကင်းအောင် ဘုန်းကြီးကျောင်းမှာ ဆွမ်းချ ငိုပို့မယ်၊ ဘုရားမှ ဆီမီး ရေချမ်း ပန်းလှူပြီး ပုတီးစိပ်၊ တရားထိုင် ဒါပဲ၊ ဒီထက်ခမ်းနားချင်ရင်တော့ အိမ်မှာ သံဃာတော် တွေ ပင့်ပြီး ဆွမ်းကပ်တရားနာပေါ့၊ ဒီပွဲမျှ :တွေ ကို ဦးက ဘယ်တုန်းကမှ မတက်ခဲ့ဘူး၊ ဖိတ်စာ လောက်ရဲ့ လား၊ ပြန်ယူသွားလို့ရတယ်နော်” တဲ့။

အနှစ် တို့သုံးယောက် ကို သေသေချာချာကြည့်ပြီး ပြောလွှတ်လိုက်တာ။

မေမေဆို အိမ်မှာ ဒေါသ ဖြစ်လွန်းလို့ ပါးစပ်တပြင်ပြင် ဖြစ်နေ၏ ။

“ကလေးတွေ ကို ပြောလွှတ်လိုက်တာ ကြည့်စမ်း၊ သင်က ရိုင်းသလို ဒီက ပြန်မရိုင်းချင်လို့ ဟွန်း... ၊ ပညာတတ် ဖြစ်ပြီး လူမှု ရေး အသိ မရှိတဲ့လူ”

ထိပ်ပြောင်ပြောင်မျက်နှာကြီးကို မြင်လိုက်သည်နှင့် အားလုံးကို သတိရကာ အနှစ် မျက်နှာက ချက်ချင်း ပြောင်းလဲတင်းမာသွား၏ ။ ညီက ထိုလူကြီးထွက်လာတာမြင်သည်နှင့် ခြေလှမ်းပြင်၏ ။ သို့သော် အနှစ် ကို ပြန်ကြည့်ကာ...

“အနှစ် ကျွန်တော် တို့...”

“ဒီကိုလာတာ ခြံထဲမဝင်ခဲ့ဘဲ ဘာရပ်လုပ်နေတာလဲ”

ဒေါက်တာချစ်မိုးက အပြောနှင့်အတူ ညှိလက်ကိုပါ လှမ်းဆွဲပြီးသား ဖြစ်၏ ။

“လာ လာ၊ ခုနကပဲ မမခက်ဆီ ဖုန်းလာတယ်၊ မင်း ဒီကိုလာသလားတဲ့၊ ဘာလဲ ခိုးထွက်လာတာလား”

စကားတွေ တရစပ်ပြော၍ လက်ကိုမလွှတ်တမ်း ဆွဲချသွားသည်။ ညီမျက်နှာ နောက်ကို ဘယ်လိုမှ သမင်လည်ပြန် လှည့်မလာနိုင်အောင် ဇွတ်ကြီး ဖြစ်၏ ။

အနှစ် ခြံရှေ့မှာ တစ်ယောက် တည်း မတ်တပ်လေးကျန်နေခဲ့သည်။ ဒေါသတွေ တနင့်နှင့် တက်လာရင်း အံကြိတ်ပစ်လိုက်မိ၏ ။

ဘာ ဖြစ်လာလဲ၊ သူ့ တူကို ဒီက တစ်ဖုံစီ တစ်ရွဲ့စီ ကိုက်ဖြတ်စားပစ်လိုက်မှာ မို့လို့လား။

“ဟော.. သမီးဘာရပ်လုပ်နေတာလဲ”

မေမေအသံကြားတာတောင် လှည့်မကြည့် ဖြစ်ဘဲ ပြန်လည်စေ့စပ်သွားပြီး ဖြစ်သည့် အစိမ်းရောင် တံခါးတွေ ကိုသာ မကျေမနပ် ကြည့်နေမိသည်။

ခုနကတည်းက မေမေ အရင်ထွက်လာပြီး မြင်သွားရင်တောင် ဒီလို ရိုင်းစိုင်းစွာ

ပြုမူသွားမှာ မဟုတ်ပေ။ မေမေက နဂိုကတည်းက နူးညံ့သည်။ သားသမီးနှင့် ပတ်သက်လာလျှင် သူငယ်ချင်းတွေ ဘယ်သူ့လာလာ ကျား၊မ မရွေး ပျူငှာသည်။

“သမီး.. သမီးသူငယ်ချင်းတွေ အထဲခေါ်လေ၊ အေးအေးဆေးဆေး ထိုင်ပြောကြပေါ့”

ဆိုတာမျိုး၊ ဒီထဲမှာ ယောက်ျားလေးတွေ ပါနေတာမြင်လည်း မျက်နှာမပျက်ပါ။ သိချင်တာကို သားအမိနှစ် ယောက် တည်းကျမှ မေးမြန်းကြည့်တာလောက်ပဲ ရှိသည်။

ဒီလူကြီး မိုက်ရိုင်းသွားပုံက ဘယ်လိုမှကို ကျေနပ်ချင်စရာ မရှိပါလား။

“မေမေ ခုပဲ ဖုန်းချပြီး ထွက်ကြည့်တာ၊ မိစံ ဆက်တာလေ၊ သူ ပြန်ရောက်နေပြီတဲ့၊ သမီးနဲ့ ကားစီးရင် လွဲသွားကြတယ်ဆို၊ သမီး ပြန်မရောက်သေးဘူးဆိုလို့တောင် စိတ်မကောင်း ဖြစ်သွားပုံပဲ”

မေမေက အနားထိလျှောက်လာသည်။ လက်မောင်းကို ဆုပ်ကိုင်လိုက်မှ အနှစ် စိတ်တွေ ဒီဘက်ပြန်ရောက်လာခဲ့၏ ။ ဒါပေမယ့်...

နောက်ထပ်ဆုံ ဖြစ်ဦးမည် ဆိုရင် ဒီလို ငုတ်တုတ်မေ့မကျန်ရအောင် ကြားစားစမ်း.....။

အခန်း (၂)

“ဘာ အနှစ် ဟုတ်လား”

ဒေါ်မမခက်၏ `ဘာ`အသံက စူးစူးဝါးဝါး ထွက်၏ ။ နည်းနည်း လေး လှုပ်ရှားတာနှင့် ယမ်းနေတတ်သည့် ပလက်တီနမ်ကြိုးပြားကြီးက ခါးထောက်လိုက်၊ ရှေ့ကိုကိုင်လိုက် ဖြစ်နေသော ဒေါ်မမခက်၏ ရင်ညွန့်အောက်မှာ တဖျပ်ဖျပ် လွှဲယမ်းနေလေသည်။

လက်ကောက်ဆို စက်ဖြတ်ကွင်းပါးကလေးတွေ ဆယ်ကွင်းကျော်ကျော်

အမြဲဝတ်သည်။ ဆွဲကြိုးဆို ရှည်မှာ လက်စွပ်၊ နားကပ်၊ ဆံထိုးကအစ ပလက်တီနမ် သို့မဟုတ် ရွှေကို ညွတ်အိနေမှ ကျေနပ်၏ ။ ရတနာ ဆိုလည်း တစ်ကိုယ်လုံး ဝမ်းဆက် ဖြစ်ရမည် ။

သူမအတွက် ပွဲနေပွဲထိုင် ဖြစ် ဖြစ်၊ အိမ်မှာ ဖြစ် ဖြစ် အမြဲတမ်း ပြု
:ပြက်လက်နေအောင် ဝတ်ထားတတ်တာ ဟိုအရင်ကတည်းက ဖြစ်သည်။

အသက်က လေးဆယ်ကျော်မှာ ၊ သူများ တွေ လို နန္ဒလှပအောင်
ပြင်ဆင်တာမဟုတ်ဘဲ သူမကိုယ်မှ တောက်ပထည်ဝါနေဖို့ထက် ဘာမှ အရေး မပါ။

ဆံပင်ရှည်ကို ခပ်မြင့်မြင့်ထုံးဖွဲ့ပြီး ရတနာကျောက်မျက်တွေ ကို ဒီဇိုင်းမျိုးစုံလုပ်ပြီး
ဆံထိုးလုပ်၏ ။ ထို့ကြောင့် ဘယ်သူနဲ့မှမတူအောင် ဝတ်စားနေထိုင်တတ်သည့် ဒေါ်မမခက်၏
ဂုဏ်သတင်းက ဒီပတ်ဝန်းကျင်မှာ ဟိုးလေးတကျော်ကျော်။

“သားငယ် မင်းက အံ့ဩစရာပါလားဟင်၊ မာမီ ဒီလောက်တင်းကျပ်
တားမြစ်ထားတဲ့ကြားကနေ ဖောက်ထွက်သွားတယ်၊ လမ်းပေါ်မှာ ဆုံတဲ့ မိန်းကလေး
တစ်ယောက် ကို အရောတဝင် တရင်းတနီးလုပ်လာတယ်”

“သူက ဦးဦးမိုးတို့နဲ့ ခြံချင်းကပ်လျက်ကပါ”

“မင်း ပြန်မပြောပါနဲ့၊ သူ့ဟာသူ တာဝတိံသာက ဖြစ် ဖြစ် မလိုချင်ဘူး၊ မာမီက
အိမ်ပေါ်အိမ်အောက်၊ ခြံကြီးခြံငယ် ဖြစ်တာတွေ ကို ပြောနေတာ မဟုတ်ဘူး၊ မာမီရဲ့
သားထွေးလေးနဲ့ မိန်းကလေး တစ်ယောက် ပတ်သက်သွားတယ်ဆိုတဲ့အ ဖြစ်မျိုးကို
မလိုချင်တာ”

ညီမျက်နှာမှာ ခံစားချက်မဲ့နေသည်။ စိတ်ရှုပ်ခြင်း၊ ရုန်းထွက် စသော
ကောက်ကြောင်းတွေ ဘာမှမရှိ၊ မိဘကို ကြောက်ရွံ့ရုံသေသဖြင့် မျိုသိပ်နားထောင်နေရသော
လူငယ် တစ်ယောက် ၏ ထွက်ပေါက်ရှာလိုခြင်းလည်း မ ဖြစ်။

ဆိုဖာမှာ မှီသည်လည်းမဟုတ်၊ တောင့်တောင့်ကြီးလည်းမဟုတ်ဘဲ
ကျောကပ်နေရုံဖြင့် လက်ဖဝါးနှစ် ဖက်ကို ပေါင်ပေါ်မှာ ပဲ ခပ်ဖွဖွ ဆုပ်ထား၏ ။

“သားညီ ဘာ ဖြစ်လို့လဲ မာမီ”

“ဟော သား ပြန်တော့မလို့လား”

အထဲက ရုပ်ကီလက်ရှည်ကို ခေါက်တင်ရင်း ထွက်လာသူ ဒေါ်မမခက်၏ သားကြီး လေမိုးထန် ဖြစ်သည်။ သူက အင်ဂျင်နီယာလည်း ဖြစ်ကာ ဖခင် ဖြစ်သူနှင့် အတူ ဆောက်လုပ်ရေး လုပ်ငန်းများ မှာ အတူလုပ်ခဲ့ရင်း ခုဆိုလျှင် ကိုယ်ပိုင်ငွေနှင့် ရှယ်ယာဝင်ထားနိုင်ပြီ ဖြစ်၏ ။ နောက်တစ်ခုက ဒေါ်မမခက်၏ အားထားရဆုံးသားကြီး၊

သူမစိတ်တိုင်းကျ ဘာမဆို ဖြစ်စေခဲ့သူ။ သားကြီးမျက်နှာကို မော့ကြည့်လိုက်စဉ်တွင် ဒေါ်မမခက် မျက်နှာထက်မှာ စောစောက ဟန်ပန်အမူအရာတွေ မရှိတော့ပေ။

“ဒီမှာ ခဏထိုင်စမ်းပါဦး သားကြီးရယ်၊ မင်းညီလေ....”

အစပြုပြီး ဦးချစ်မိုး ဖုန်းဆက်ထားသမျှ အားလုံးကို ပြောပြသည်။ မိုးထန်၏ မျက်လုံးတွေ က ပြောတာကို နားထောင်ရင်း ညီမျက်နှာပေါ်မှာ ပဲ ရှိနေ၏ ။

“သား စဉ်းစားကြည့်စမ်း၊ တစ်သက်လုံး အတူတူကပ်နေခဲ့တဲ့ ဖိုးချစ်က နာမည် တောင်မသိခဲ့ဘူး၊ သူက နာမည် တွေ ဘာတွေ သိရုံမကဘူး ခေါ်တာကိုက ‘အနှစ် ’တဲ့၊ တရင်းတနီး ကြည့်စမ်း”

“ဟုတ်လား သားညီ”

မိုးတန်မျက်နှာမှာ ချစ်စနိုးအပြုံး နှင့် ဖြစ်သည်။ သို့သော် ညီ မျက်လုံးတစ်ချက်ပဲ ဝင့်ကြည့်၏ ။ မျက်နှာပြန်လွှဲပြီး ဘာမှမပြောဘဲနေလိုက်သည်။

ဒီအပြုံး ကို အားကိုးလို့မ ဖြစ်တာ သူသိနေ၏ ။ တစ်အိမ်လုံးက ဒက်ဒီက အစ်ကိုကိုကော၊ မလတ်ကော မာမီကို လွန်ဆန်နိုင်တဲ့သူ မရှိ။ မာမီက ဒါဆို ဟိုဟာလို့ ကျော်ပြီး လက်ညှိုးမထိုးရဲ့ ။

ထို့ကြောင့် သူ့ဘဝမှာ မထူးခြားတာတွေ ပဲ ဖြစ်လာခဲ့ရရင်း ဘာကို

တောင်းဆိုမယ်၊ ဘာ ဖြစ်ချင်တယ်ဆိုတာမျိုးလည်း မရှိတော့သလောက်ပင်။

လူ တစ်ယောက် အတွက် မိတ်ဆွေအပေါင်းအသင်း ထားစရာမရှိဘူးဆိုတာ မှန်သလား၊ မှာ :သလား၊ သူလည်း သူငယ်ချင်းပေးပါ။ မိတ်ဆွေပေးပါဆိုပြီး လက်ဝါးဖြန့်တောင်းခဲ့တာ မရှိ၊ လှည့်ပတ်မရှာခဲ့ပါ။

သွားလာရင်း တွေ့သည်။ တွေ့ကြလို့ ခင်မင်ခဲ့သည်။ ဒါ မှာ :နေသလား၊ ညီရင်ထဲမှာ မေးခွန်းတစ်ခုကို ထပ်ကာထပ်ကာ မေးခနေသည်။ နှုတ်ခမ်းတွေ ကတော့ စေ့ပိတ်လျက်သား။

ထိုနှုတ်ခမ်းတွေ ကို မိုးထန်က နားလည်နေသည့်မျက်ဝန်းများ နှင့် လှမ်းကြည့်နေလျက်....

“ကောင်မလေးနာမည် က ဘယ်သူတဲ့လဲ သားညီ”

“အနှစ် ”

“မဟုတ်ဘူး ကိုကို မေးတာက...”

“ကျွန်တော် လဲ အနှစ် ဆိုတာပဲ သိတာ”

“ဪ...”

မျက်ခုံးတွေ ပါ ပင့်တက်ပါသွားပြီး ကိုကိုက ရယ်သည်။ ပြီးတော့ မာမီဘက်ကိုလှည့်၍ ...

“အနှစ် လို့ပဲသိလို့ ခေါ်တာပါ မာမီရာ၊ ရင်းနှီးလို့ အဖျားဆွတ်ခေါ်တာ မဟုတ်ပါဘူး”

“အို.. ဟုတ်ဟုတ် မဟုတ်ဟုတ် မာမီ မကြိုက်ဘူး။ သားတွေ သမီးတွေ မွေးထားပြီး အိမ်ထောင်မပြုရ၊ ရည်းစားမထားရလို့ တစ်သက်လုံးတားမြစ်သွားလို့ မရမှန်း မာမီ သိတယ်၊ ဒါပေမယ့် ထင်ရာလုပ်ဖို့တော့ ခွင့်မပြုနိုင်ဘူး။ သားကြီးကိုလဲ အသက်သုံးဆယ်ကျော်မှ မာမီကိုယ်တိုင် လက်ထပ်ပေးတာ၊ သမီးလတ်ကိုလဲ မာမီ

စီစဉ်တာမဟုတ်ပေမယ့် ကောင်းလေက ပညာတတ်၊ လူကုံထံထဲက ဘာမှအပြစ်ပြောစရာ မရှိတဲ့အပြင် သမီးဆိုတာ ကိုယ့်အိတ်ထဲက ဖားကလေးလိုပဲ၊ ပြီးတော့ မာမိုသမီးက မာမီတစ်ခွန်းပဲ၊ ဒါပေမယ့်....”

ဒေါ်မမခက် မျက်ဝန်းတွေ က မျက်ကြောစင်းစင်းချလျက် ခြေမလှုပ် လက်မလှုပ်ထိုင်နေသည့် သားငယ် ဖြစ်သူထံ ဝေ့သွားသည်။ ကြည့်ပါဦး ဒီပုံစံ၊ ဖြူဖြူချောချော နွဲ့နွဲ့ဖတ်ဖတ်။

ယောက်ျားလေးမာန်ဆိုတာမျိုး ရယူတာ၊ အုပ်စီးလိုတာ သင်းကိုယ်မှာ ရှိသလဲ၊ မိန်းမ တစ်ယောက် ကို ဒီလိုပုံစံမျိုးနဲ့ယူပြီး လက်ထပ်ပေါင်းသင်းလို့ ကတော့ ဒီယောက်ျားမျိုး ကို မိန်းမက နဖားကြိုးကော လည်ပင်ကြိုးကော တုပ်လို့ရသမျှ အကုန်တုပ်ချည်ပြီး ကောင်းကောင်းကြီး ခွစီးသွားလိမ့်မည် ။

သားသမီးတွေ ဟာ ရင်ဝယ်ပိုက်ကလေးတွေ လွန်လာတာနှင့် လိုချင်တာ ပူဆာတတ်လာ၏ ။ မရရင် ခြေဆောင့်ငိုကြ၏ ။

ရှေ့က ခိုင်းနှိုင်းခဲ့တဲ့စကားအတိုင်း ပြောရပါလျှင် ခွာရာချင်းတူလာတော့ စဉ်းစားခွင့်တွေ ဆုံးဖြတ်ခွင့်တွေ တောင်းလာကြသည်။ အခွင့်အရေး ဆိုတာတွေ လည်း ပါလာသည်။ ဘယ်လိုလုပ်မလဲ။

မပူဆာတတ်အောင် တပ်မက်ဖွယ် ဘာမှတွေ့မလာအောင် ရှောင်ခိုင်းရမည် ၊ တားဆီးရမည် ၊ ဒေါ်မမခက် ဒီသားအပေါ်မှာ တော့ အတ္တမကြီးလို့မရပါ။

တစ်အိမ်လုံးမှာ အချစ်ဆုံး၊ အငယ်ဆုံးသား၊ ချစ်လွန်းလို့ တစ်ယောက် တစ်မျိုး ယုယခေါ်ခဲ့ကြသည်။ သူမက သားထွေးလို့ ခေါ်သည်၊ အစ်ကိုကြီး ဖြစ်သူက သားညီ တဲ့၊ သူ့အစ်မလတ်ကကျတော့ အငယ်လေး။

ဒီနေ့ထိ ပွေဖက်နမ်းရှိုက်ကြတုန်း၊ ပြီးတော့ သားထွေးက မောင်နှမတွေ ထဲမှာ အချောဆုံးလေး။

“သားထွေး”

သားကို တစ်မိမိမိကြည့်ရင်း အားမလိုအားမရ ဖြစ်ရရင်းနှင့် ဒေါ်မမခက် သားဘေးကို ပြောင်းထိုင်လိုက်သည်။ ပြီးတော့ လက်နှစ် ဖက်ဆုပ်ထားသည့်ပေါ်ကနေ ထပ်ဆုပ်ကိုင်သည်။

တစ်ဖက်က ပခုံးကျယ်ကြီးပေါ်မှာ သိုင်းဖက်ထားလျက်..

“သားထွေးကိုတော့ မာမီက ဘယ်မိန်းကလေးလက်ထဲကိုမှ ထည့်မပေးနိုင်ဘူး၊ နော် နော် သား။ အဲဒါ မာမီကို သားထွေး နားလည်ပါ။ သား သမီး သုံးယောက် ထဲမှာ အားလုံးသွားကြပေမယ့် သားထွေး ထွက်သွားမှာ ကို မာမီ ခံစားနိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး၊ သားထွေးက မာမီဆီကနေ နောက်ဆုံးပျံသန်းထွက်ခွာသွားမယ့် ငှက်ကလေးပါ”

“မာမီရာ ဘာမှမဟုတ်တာလေးကို ခံစားနေတယ်၊ လမ်းပေါ်မှာ တွေ့ခဲ့တဲ့ဥစ္စာ၊ ခုမြင် ခုပျောက်”

“မဟုတ်ဘူး”

မိုးထန်က မာမီ မျက်နှာပျက်နေလျှင် မနေတတ်သည့် သား ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် စိတ်သက်သာစေဖို့ ထိန်းထိန်းသိမ်းသိမ်း ဝင်ပြောသည်။ ဒေါ်မမခက် လှည့်ကြည့်ပြီး ခေါင်းခါ၏ ။

ထို့နောက် နာခံနေပုံလည်း မဟုတ်၊ ဘာမှလည်း ပြန်မပြောဘဲ ဒီတိုင်း ထိုင်နေဆဲရှိသည့် ညီဘက်ကို မျက်လုံးတွေ ပြန်ရောက်သွားသည်။

“မီးဆိုတာ မလောင်ခင်ကတည်းက တားရတယ်ဆိုတဲ့စကားက မီးအတွက်ပဲမှန်တယ်၊ ဒီနေရာမှာ ကျတော့ ကြိုပြီးတားတာက ပိုအန္တရာယ်ကြီးတာ သားကြီးရဲ့ ၊ တားတာက တိုက်တွန်းသလို ဖြစ်တတ်တယ်၊ အမှတ်တမဲ့တွေ ကို သတိတရ ဖြစ်စေတတ်တယ်၊ အဲဒါကြောင့် မာမီက တည့်တည့်ပြောလိုက်တာ၊ အခု ဘာမှမဟုတ်လောက်တာ ဟုတ်လောက်တာ မာမီ မသိဘူး၊ ရင်းနှီးတာ မရင်းနှီးတာ၊

ရိုးသားတာ မရိုးသားတာ ဘာ ဖြစ် ဖြစ် အားလုံးကိုလဲ မသိချင်ဘူး၊ လိုချင်တာတစ်ခုပဲ သားထွေးလေး အချစ်ကိစ္စ ခေါင်းထဲမထည့်ရဘူး”

အမိနဲ့ ပေးသလို ပြောသည့်နေရာမှ လေသံက ပြတ်သားစွာ ထွက်၏ ။

“သားထွေးကို မာမီက လက်ထပ်ပေးမှာ ပါ။ ဒါပေမယ့် မာမီ ချစ်လို့ ဝမှ၊ အရိပ်ကြည့်နေရင်း ကျေနပ်လာမှ လက်ထပ်ရမယ်၊ သားက ကိုယ့်ကို ဘယ်လောက်ပဲ သိတတ်ပါတယ်၊ ချစ်ပါတယ်ပြောပြော ကိုယ့်သားကို သူများ က အပိုင်ရသွားတာတော့ အသေအချာပဲလေ၊ သားနှစ် ယောက် စလုံးကို မာမီ မပေးနိုင်ဘူး၊ သဘာဝကို သိနေပေမယ့် အဲဒီ သဘာဝကို မာမီ အသက်ရှင်နေတုန်းမှာ မာမီအတွက် သားထွေး မေ့ထားပေးပါ”

မေးဖျားကို ဒီဘက်လှည့်လာအောင် ဆွဲလှုပ်၊ ဆွဲယူနေသော ညီမျက်နှာ ဒီဘက်ရောက်လာသည်။ အချစ်၊ အမုန်း၊ စိတ်ပျက်ခြင်း၊ ရှုပ်ထွေးခြင်း၊ နားလည်ခြင်း၊ မလည်ခြင်း အားလုံး စုပုံပြည့်သိပ်နေသည့် မျက်ဝန်းထဲမှာ ‘ဘာ’ ဆိုသည့် တစ်စုံတစ်ရာကို ဆွဲထုတ်ဖို့က မလွယ်။

ဒါကို သူ့စိတ်နှင့် နှိုင်းရင် ဘေးကကြည့်နေသည့် မိုးထန်က မချင်မရဲ ဖြစ်နေ၏ ။ ကိုယ့်မိဘ စိတ်ချမ်းသာအောင် ဒီကောင်လေး တစ်ခုခု မပြောတော့ဘူးလား။

“နော် သားထွေး၊ မိန်းကလေးတွေ စိတ်မဝင်စားပါနဲ့ကွယ်၊ မင်းရဲ့ အစ်ကိုကိုကြည့်စမ်း၊ မိဘကိုငဲ့ရ၊ သားကျွေးမှု မယားကျွေးမှု နဲ့ ဘယ်လောက်ပင်ပန်းသလဲ”

မင်းအစ်ကိုကြည့်စမ်း ဆိုတော့ မျက်နှာ ဒီဘက်လှည့်နေသည့် သားညီ မျက်ဝန်းတွေ က သူ့အီ ဝေ့လာမှာ ပဲဟု တွက်မိသည်။ ဒါပေမယ့် သားညီက မာမီကိုင်ထားသော လက်တွေ ပြုတ်ကျသွားအောင် ရှေ့ကိုပြန်လှည့်သွား၏ ။

“ဘာမှလဲမဟုတ်ဘဲနဲ့ မာမီ၊ မာမီပြောနေတာတွေ ကို နားလည်အောင် ကြားစားရင်းနဲ့ သား ပင်ပန်းလှပြီ၊ တော် ပါတော့”

ညီက ထူပေမယ့် အဖျားရှူး၍ လှသော မျက်ခုံးနှစ် ဖက်ကို အကျည်းတန်အောင်

စုကျုံး ပစ်ပြီး မလိုလားစွာ တာမြစ်လေသည်။

“သားညီကကွာ.. မင်း မာမီကို ပြောစရာလား”

ညီမျက်လုံးတွေ သူ့ထံဝေ့၏ ။ နှုတ်ခမ်းသားတွေ ဖိကပ်တုန်လှုပ်သွားသော လည်း ဘာမှမပြောဘဲ ပြန်လွှဲသွား၏ ၊

“သားထွေးရယ် မာမီပြောတာကို မင်းနားမလည်ပေမယ့် ခေါင်းထဲမှာ တော့ ထည့်စမ်းပါ။ လွယ်လွယ်ကလေးပြောရရင် နောက်ကို မာမီမသိဘဲ ဘယ်လမ်းကိုမှ ဖောက်ထွက်မ သွားပါနဲ့၊ မာမီ မသိတဲ့မိတ်ဆွေမျိုး လုံးဝမထားရဘူး၊ လောလောဆယ် ဒါပါပဲ၊ မာမီက မာမီသားထွေးလေးကို မဆူချင်၊ မမာန်ချင်ဘူး၊ အတိုက်အခံ ပဋိပက္ခ မ ဖြစ်ချင်ဘူး၊ မာမီတို့ စိတ်ဝမ်းမကွဲကြဖို့က သူစိမ်း ကြားဝင်မလာမှ ဖြစ်မှာ ”

ညီမျက်နှာမှာ ညို၊ ခနဲ တစ်ချက် ဖြစ်၏ ။ ပြောချင်တာတစ်ခုတော့ ရှိသည်။ ဒါပေမယ့် ပြော ဖြစ်မှာ တော့ မဟုတ်ပါ။ ဒီလိုပဲ သူ မျိုသိပ်နေကျပါ။

ဒါဆိုရင် ကျွန်တော် က ဘာလဲ....။

အခန်း (၃)

“အမယ်လေး သားမွေးရတာ ဝမ်းရေစပ်လိုက်တာနော်”

ဖုန်းချပြီးသည်နှင့် အသက်ထွက်ချင်နေသည့်အသံနှင့် မေမေ ညည်းတော့ အနှစ်က စာကျက်နေရင်း လှည့်ကြည့်သည်။

“ဘာ ဖြစ်လို့လဲ မေမေ၊ ကိုလတ်ဆီကလား”

“ဟုတ်ပါ”

ရင်ထဲမှာ နာတာက နှုတ်ခမ်းတွေ ကို အကျည်းတန်အောင် မဲ့ရွဲ့ပစ်လိုက်တာတောင် မပျောက်။ မောင်နှမသုံးယောက် မှာ သားလေး တစ်ယောက် တည်းရှိပါသည်။ ပညာစုံတာနှင့် မိန်းမယူသွားသည်။ ကုန်လိုက်တဲ့ မင်္ဂလာစရိတ်၊ ရန်ကုန်နဲ့မန္တလေး သွားရပြန်ရတာ နဲ့ပဲ နည်းသလား။

မိန်းမလုပ်သူက မန္တလေးက မခွာနိုင်ပါဘူးဆိုပြီး မန္တလေးမှာ ပဲ နေကြသည်။ လက်ဖွဲ့ကျတော့ ကိုယ့်ဘက်က အဖိုးတန်းပစ္စည်းတွေ ဘယ်လောက်များများ သူတို့က ခြံနဲ့တိုက်ပါသည်မို့ ကိုယ့်သားက မိန်းမဘက်မှာ နေရသည့်ဘဝ ရောက်သွားသည်။

ဒါလည်း ထားလိုက်ပါတော့။ လက်ဖွဲ့ကြကတည်းက မိန်းကလေးရှင်က ‘ကျွန်မတို့ဘက် ကတော့ ကလေးတွေ အတွက် ခြံနဲ့တိုက်’ လို့ ဦးအောင်ပြော၍ ထည့်ချလိုက်သဖြင့် မတတ်နိုင်။

ကိုယ် လက်ဖွဲ့ခဲ့သည့် လက်ဝတ်ရတနာတွေ ၊ စီးတဲ့ကား အားလုံး၏ တန်ဖိုးက တိုက်တစ်လုံး၏ ခြံဝန်းကြီးထဲမှာ ကြက်စာ ၎င်းစာ ချနေကျလိုက်သလိုပင်။

ထို့ပြင် မိန်းမဘက်က ဆွေတော် မျိုးတော် တွေ နှင့် သားက စိတ်ညစ်ကြောင်း ဖုန်းတွေ ခဏခဏဆက်တော့ မိဘက မနေနိုင်တော့ပေ။

“မေမေရယ် ခုမှတော့ ဝမ်းရေတွေ ၊ ကျောရောတွေ ဘာမှစပ်မနေပါနဲ့တော့၊ လုပ်ပေးရမယ့်ဟာ ပေးလိုက်ရင်ပြီးတာပဲ၊ ဒီတိုင်းထားတော့လဲ မေမေ စိတ်ချမ်းသာရလို့လား။”

အနှစ် က ပြောရင်း စာအုပ်ကို ပိတ်ထားလိုက်သည်။ စားပွဲကို ကျောမှီကာ ဆိုဖာပေါ်မှာ ထိုင်နေသည့် ဒေါ်ပိုပိုနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်လိုက်၏ ။

“အခု ဘာတဲ့လဲ၊ ကိုလတ်လား။”

“ဪ.. ဘာမှတော့ မဟုတ်ပါဘူး၊ သူတို့ပြောင်းလာတော့မယ်တဲ့၊ သူ့မိန်းမကို ဒေါ်မရလို့ တော် တော် ပြောနေရသတဲ့လေ”

“ဒါနဲ့ အဲဒီ တစ်ယောက် ကလဲ ရန်ကုန်ကို လာချင်တယ်ဆို၊ သူ့မိဘနဲ့ နေရမှာ မို့လို့ ကျေနပ်နေတာဆို”

“ပြောခဲ့တာပဲလေ၊ အခု ဘာ ဖြစ်လို့လဲ၊ တို့က ဘယ်လိုလုပ်သိမှာ လဲ၊ ဘာပဲ ဖြစ် ဖြစ် ကိုယ့်သားက သူ့သား ဖြစ်သွားတာ ကတော့ သေချာတယ်၊ ဒီမိန်းမရဲ့ အကြိုက်ကိုမှ မလွန်ဆန်နိုင်တာ”

“မိန်းမအကြိုက်ထားပါတော့၊ ဒီမှာ နေရင် သူ့ယောက္ခနဲ့ ကပ်နေတော့ ပိုဆိုးကုန်ဦးမယ်၊ အဲဒါလဲ မေမေ မမေ့နဲ့။”

“သားအမိ ဘာ ဖြစ်နေကြတာလဲ”

ဦးသာလွန်က ဂျာနယ်တစ်စောင်ကိုင်လျက် ထိပ်ဆုံးက ဆိုဖာမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်၏ ။

“ဘာ ဖြစ်ရမှာ လဲ၊ ရှင့်သား ဆောက်လုပ်ရေး အင်ဂျင်နီယာကြီးလေ...”

ဦးသာလွန် မျက်နှာပြုံး သွား၏ ။

“ဘာ ဖြစ်လို့လဲ”

“ပြောင်းလာတော့မယ်တဲ့”

“အေးလေ၊ ဒီမှာ မင်းခြံကော တိုက်ကော အားလုံးအဆင်သင့် ပြင်ထားတာပဲမဟုတ်လား၊ ဒါ ဆန်းလို့လား”

“မဆန်းပါဘူး၊ မဆန်းတာကိုပဲ အမြစ်က ပြန်လှန်တွေ ပြီး ရင်နာနေတာ”

“နာမနေနဲ့”

ဦးသာလွန် က ခပ်ပေါ့ပေါ့ပြောပြီး ဂျာနယ်ကိုဖွင့်ဖို့ ပြင်၏ ။ ပြောပြမလို့ ညည်းညူရင်းဖွင့်မလို့ ပါးစပ်ပြင်ထားသည့် ဒေါ်ပိုပို အောင့်သက်သက် ဖြစ်သွားသည်။

မေးတုန်းက မေးပြီးတော့ စိတ်မဝင်စားရင် အစကတည်းက မဆိုင်သလိုနေပါလား။

“ဒီလိုပဲ၊ ဟွန်း.... ဖအေများ ရဲ့ ဂုဏ်သတ္တိလေ”

“ဟောဗျာ...”

ဖွင့်လိုက်ပြီးသည့်ဂျာနယ် ဖျတ်ခနဲ ပြန်ပိတ်လိုက်သည့် ဘဝသို့ ရောက်လေသည်။ မျက်လုံးတွေ ဇနီး ဖြစ်သူထံရောက်တော့ သမီးအနှစ် ကို အဖော်ပြုမဲ့ရွဲ့ကာ သူ့ကို ထိုးလိုက်သည့် မျက်စောင်းလက်စနှင့် တည့်တည့်ထိုး၏ ။

“ဘယ်နှယ် လူကိုဆွဲထည့်တာတုန်း၊ မင်းပဲ သားသမီးရဲ့ အိမ်ရာထူထောင်ရေး ကိစ္စက အမေတွေ နဲ့ပဲ တိုက်ရိုက်သက်ဆိုင်တာဆို”

“ရှင် ကတော့ သွယ်ဝိုင်းသော နည်းနဲ့တောင်မှ ပြောဆိုပေးဖော်မရဘူးလေ”

“ဘာပြောရမှာ လဲကွ၊ မင်းသား မိန်းမကောင်းလေးနဲ့ အိမ်ထောင်ကျတာပဲ၊ လူရည်သန့် မိကောင်းဖခင်သားသမီးလေ၊ ဘာလိုသေးလဲ၊ သူလဲ သူ့မိန်းမကို မြတ်နိုးတယ်၊ အိမ်ထောင်ရေး ဘာမှမ ဖြစ်ဘူး၊ ငါက ဘာပြောရမှာ လဲ”

ဒေါ်ပိုပို စိတ်မရှည်နိုင် ဖြစ်သွားသည်။ အိမ်ထောင်ရေး ဆိုတာကို ခြံပြင်ကနေ ရပ်ကြည့်ပြီး ဒီတိုက်ကြီးကောင်းလိုက်တာ၊ ဒီထဲက လူတွေ ပြုံး နေပါလားလို့ မြင်တာနဲ့ သတ်မှတ်ပြောလို့ ရမလား။

အိမ်ထောင်ရေး လောက အတွင်း လှိုက်ပူလောင်တာ မရှိ။ ရှုပ်ထွေးတာ မရှိ၊
ဒါကို သိလျက်နဲ့ နိယာမနဲ့အညီ သင်းတို့က အပြင်လူလိုနေလာခဲ့တာ၊ ဒီကပြောတော့ လွန်မည်
။

ဒေါ်ပိုပို နောက်ထပ်မျက်စောင်းတစ်စင်း ပစ်လွှတ်ဖို့ ပြင်ဆင်နေပြီမို့ ဦးသာလွန်
ပြောမည့် စကားကို မျက်လုံးအရင်လွှဲပြီးမှ ပြောရ၏ ။

“မင်း စဉ်းစားကြည့်လေ၊ မင်းတို့က အမေ၊ အိမ်ထဲဝင်ပြီး အိပ်ရာခြင်ထောင်က
အစ ဘယ်လိုပြင်ပါ၊ ဘယ်လိုဆင်ပါ ပြောလိုရတယ်၊ မီးဖိုချောင်ထဲမှ ဆီကိစ္စ၊ ဆန်ကိစ္စ ဘာ
ဖြစ် ဖြစ် ဆုံးမပဲ့ပြင်လဲ သင့်တော် တာပဲ၊ ငါတို့ ကတော့ ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

“ရှင့်ကိုလည်း ယောင်းမလေးပါ၊ လက်နီးပေးပါလို့ ကျွန်မက တောင်းနေလို့လား၊
ဒီမှာ ကျပ်တည်းခက်ခဲနေရင် တိုးတိုးဖော်အ ဖြစ်တော့ ရှိသင့်တာပေါ့”

ထိုအခါ ဦးသာလွန် မျက်လုံးတွေ က ဘာမှဝင်မပြောဘဲ ပြုံး စိစိမျက်နှာလေးနှင့်
ထိုင်နေသည့် အနှစ် ထံသို့ ရောက်လာကာ...

“ဟိုမှာ မင်းသမီး ရှိတယ်လေ၊ သမီး မိန်းကလေးက မအေရဲ့ တိုးတိုးဖော်
မဟုတ်ဘူးလား”

“ဪ... ဪ... ဒါဆို ရှင်ကြီးက ဘယ်အခန်းကဏ္ဍကနေ ဝင်ပါမှာ ပါလိမ့်”
“ဒါ ကတော့....”

ဦးသာလွန် မျက်နှာကြီး ခပ်အမ်းအမ်း ဖြစ်သွားသည်။ သမီးထံသို့ နောက်ထပ်
အကူအညီ လိုအပ်နေသည့် မျက်ဝန်းတစ်ချက် ဝေ့သွားလျှင်...

“မေမေရယ် ဖေဖေက မေမေယောက်ျားပါ။ မေမေအတွက်ဆို ဖေဖေရှိမှ
မဟုတ်ဘူးလား”

“အေးလေ ဟား ဟား ဟား...”

ဦးသာလွန် အသက်ရှူဝ ချင်သွားသည့် ရယ်သံကြီးက အောင်မြင်စွာ ထွက်၏ ။

ဒေါ်ပိုပို နှစ် ယောက် စလုံးကို ဆွဲသိမ်း၍ မကျေမနပ်ကြည့်ကာ...

“ရှင်မရှိလဲ ဖြစ်တယ်”

“ဟာကွာ... မင်း....”

အခန်း (၄)

မောင်းလာရင်းနဲ့ ကားက ဘာ ဖြစ်သွားမှန်းမသိ။

“တောက်”

မရမက ပြန်နှိုးပေမယ့် တုတ်တုတ်ပင် မလှုပ်တော့ပေ။ နာရီကိုကြည့်တော့ ဆယ်နာရီခွဲတော့မည် ။ ဒီနေ့ ကိုလတ်တို့အိမ်မှာ အိမ်တက်လုပ်သည်။ မနေ့ည ကတော့ နည်းနည်း ပါးပါး ဝိုင်းကူပေးထားခဲ့ပါသည်။

ယောက် မ ဖြစ်သူက ဟိုမှာ ညအိပ်ပြီး မနက်အထိ တစ်ခါတည်းနေဖို့ ပြောသေးသည်။ ဖုန်းဆက်ပြောတော့ မေမေက လက်မခံခဲ့ပေ။

“အမယ်လေး လှူမယ့်အိမ်မှာ ညအိပ်နေပြီး ဝိုင်းကူတာ ဘယ်လောက်ပင်ပန်းတယ်မှတ်လဲဟင်၊ မနေရဘူး မနေရဘူး၊ ဒီမှာ သူလဲ ဧည့်သည်မဟုတ်ဘူး၊ သူပဲ မိဘရှိတယ်။ သူတို့သမီး မပင်ပန်းစေချင်ရင် သူတို့ စီစဉ်ပေးလိမ့်မယ်။ သမီး ငါးနာရီမခွဲခင် အရောက်ပြန်ခဲ့”

မေမေ ပြန်လာဖို့ နာရီပါ သတ်မှတ်ပေးလိုက်သေးသည်။ ၃ လာတော့လည်း မှာ သေးသည်။

“နောက်က ဖြည်းဖြည်းပဲလိုက်ခဲ့၊ ကျကျနုနုပြင်ပြီး ဂရုမစိုက်စွာ လာနော်။ ငါတို့

စိတ်ဆိုးနေမလားဆိုပြီး ဟိုမျက်နှာကြည့်၊ ဒီမျက်နှာကြည့် မလာနဲ့” တဲ့...။

မေမေပြောတာတွေ ကို တွေးရင်း မောင်းထွက်လာခဲ့သည့်ကားက သူများ တွေ ခြံရှေ့ကျမှ ဘာထ ဖြစ်မှန်းမသိ။

ပြေးနေဆဲကားက တုံ့ဆွဲသလို ဖြစ်လာ၏ ။ အချိန်ကြာမှစိုးလို့ မီးပျံင့်တွေ ကိုမဖြတ်ရအောင် လမ်းသွယ်တွေ ထဲက လှည့်ဝင်လာကာမှ ထပ် ဖြစ်တော့ စိတ်တိုသွားမိသည်။ နောက်မှတင် ရပ်ပစ်လိုက်ပြီး ကြည့်လိုက်တော့ ကားမှာ ရေကုန်နေပြီ ဖြစ်ကြောင်း ခိုင်ခွက်က Heat မှာ ပြနေ၏ ။

တစ်ယောက် တည်း သေချင်စောနံ့သွားသည်။ ဟိုကို နောက်ကျမှ ရောက်သွားပြီး ချွေးသံရွှဲနှင့် ဖြစ်တော့မှာ ကလည်း သေချာပါပြီ။ ကားပေါ်ကဆင်းလိုက်ပြီး တံခါးကို နောက်ပြန်ပိတ်လိုက်၏ ။

အနှစ် မျက်မှန်ကိုချွတ်၍ ဟိုဒီ မျှော်ကြည့်လိုက်သည်။ ရှေ့မှာ ကော၊ နောက်မှာ ကော ကားမပြောနှင့် လူ တစ်ယောက် ခွေးတစ်ကောင်ပင် မရှိ။

ခြံဝင်းကြီးတွေ ကို တံတိုင်းမြင့်မြင့်ခတ်၍ တိတ်ဆိတ်စွာ နေကြသည်။ ဘယ်ခြံမှာ မှ လှုပ်ရှားမှု တစ်စုံတစ်ရာ မရှိပေ။

ကား ရေမရှိတော့တာကို ဘယ်လိုဖြေရှင်းရမလဲ၊ ရင်တွေ ကပူ၊ ဟိုဒီ လိုက်ကြည့်ရင်း အကြံထုတ်နေဆဲမှာ နားထဲသို့ ဂစ်တာသံသဲ့သဲ့လေး တိုးဝင်လာသည်။ တစ်ဆက်တည်းပါလာသည့် သီချင်းသံကြောင့် အနှစ် မျက်ဝန်းလေးတွေ ဝိုင်းသွား၏ ။

‘ချစ်မျက်ဝန်း’ သီးချင်းကိုဆိုနေတာ ကောင်းလှချည်လား။ အသံလေးက ချ နေသည်။ ဩရှရှ ညက်ညက်လေးနှင့် နားထဲကို ဘယ်လိုစီးမျောဝင်လာမှန်းမသိ။ အနှစ် အသံ ဘယ်ကလာသည်ကို လိုက်ရှာလိုက်မိသည်။ ခြေလှမ်းတို့က ထိုဆီကို တိုးသွားပြီးသား ဖြစ်နေ၏ ။

(.....အကြိမ်ကြိမ်ရင်ခုန်မိသော မင်းမျက်ဝန်း..... အာရုံမာငြိမ်တဲ့ မျက်ဝန်း..... မင်းရဲ့

အကြည့်မှာ မျောနေခဲ့... မင်းရဲ့ ... မင်းရဲ့ အချစ်မျက်ဝန်း.....) (..... ကြိမ်စာလား.....
ရပ်မသွားတဲ့... ခံစားချက်ပေါင်းများစွာ နဲ့..... စူးရှတဲ့ မျက်ဝန်းတစ်စုံ..... မင်း ချစ်ခဲ့.....) (....
မူမပိုင်တဲ့မျက်ဝန်းအတွက် ကြိတ်ပြီးရှူးခဲ့ရပေမယ့် နှုတ်ဆက်မယ့်... ဒီနှုတ်ခမ်းတွေ တွေ
ပူနေ....) ဒီခြံထဲမှာ ဟု သိလိုက်သည်နှင့် ခြံတံခါးဝဘက်ကိုပဲ ပေါ်ပေါ်တင်တင်
လျှောက်သွားလိုက်တော့သည်။ ဒီထဲမှာ သီချင်းရှင် ရှိသည်။ လူမမြင်တော့လည်း
နားထောင်ပြီး ပြန်မည် ။

လူမြင်ရလျှင်လည်း ကားရေဖြည့်ဖို့ အကူအညီတောင်းနိုင်၏ ။ စိတ်ကူးနှင့်
သံပန်းတံခါးရှေ့ကနေ အနှစ် ခြံထဲကို လှမ်းရှာမိ၏ ။

(... ဟန်မဆောင်တဲ့...အချစ်တွေ နဲ့... ရင်ထဲက စောင့်မျှော်ခဲ့...)

(.... ဖွင့်ပြောခဲ့ချင်ပေမယ့် မသေချာတဲ့အချစ်တွေ နဲ့... ပစ်သွားမလား စိုးရိမ်ခဲ့...)

(မျက်ဝန်းနဲ့ ပြောနေမိခဲ့.... အကြိမ်ကြိမ် ရင်ခုန်နေသော မင်းမျက်ဝန်း.....

..... အာရုံမှာ ငြိတ်မျက်ဝန်း..... မင်းရဲ့ အကြည့်မှ မျောနေခဲ့... နေ့တွေ ညတွေ မှာ
သွားခဲ့....

.... ချိုမြိန်သာယာနေသော မင်းမျက်ဝန်း... ရင်မှာ နှောင်ကြီးဖွဲ့ မျက်ဝန်း.....

.... မင်းရဲ့ အကြည့်မှာ မျောနေခဲ့.. မင်းရဲ့ မင်းရဲ့ အချစ်မျက်ဝန်း.....

အသံကို ကြားနေရတာ နှင့် ပဲ အနှစ် လူကိုတွေ ချင်စိတ်က ပြင်းပြင်းထန်ထန်
ဖြစ်လာသည်။ ဘယ်လိုကြည့်ကြည့် လူကိုမမြင်ရဘဲ မြင်ခွင့်ရနေသည့် seen က
ကျဉ်းနေသည်။

ထိုစဉ်မှာ ပဲ သီချင်းသံက ဆုံးသွား၏ ။ ပတ်ဝန်းကျင်မှာ နဂိုအတိုင်း
ပြန်လည်တိတ်ကျသွားတာ မှန်ပေမယ့် သီချင်းပါပျောက်ဆုံးသွားတာက တစ်စုံတစ်ရာ
ပျောက်ရှာသွားသလို ရင်ထဲမှာ ဟာသွားခဲ့သည်။

“ဟင်....”

အနှစ် လှစ်ခန့် ဝမ်းသာသွားသည်။ ဂစ်တာတစ်ဖက်ဆွဲလျက် ခြံထဲကနေ တိုက်ကြီးဆီကို သွားနေသည့် လူ တစ်ယောက် ဘာလုပ်ဖို့ ညှာလုပ်ဖို့ ဆိုတာ ခေါင်းထဲမှာ ဆုံးဖြတ်ချိန်မရလိုက်ဘဲ လက်ခုပ်တီးခေါ်လိုက်၏ ။

“ဟိတ်”

လက်ခုပ်တီးသံကော ခေါ်သံကော ဆူသွားသဖြင့် သူ့ခြေလှမ်းတွေ တုံ့သွား၏ ။ မျက်နှာတစောင်း ဒီဘက်လှည့်လာသည်။ အနှစ် က လက်သီးနှစ်ဖက် ရင်ဘတ်ရှေ့မှာ ဆုပ်၍ တောင်းပန်သလို လုပ်ပြသည်။ ပြီးတော့ လက်ယပ်ခေါ်၏ ။

“မိန်းကလေး ဘာလဲ”

“ဟင်...”

အနှစ် ကိုယ်လေး ပြန်မတ်သွားသည်။ နှုတ်ခမ်းမွှေးကားကား၊ ပုကွကွနှင့် လူကြီး တစ်ယောက် က ခြံထဲကနေ မျက်နှာရှေ့နီးနီးလေးမှာ ကပ်ပေါ်လာ၏ ။

“ဪ... ဟို... ကျွန်မ...”

“ဦးချို ခဏ”

ပြေးလွှားရင်း ပြောလိုက်သံကြောင့် ဦးချို ဆိုသော ခြံစောင့်ကြီးက ကိုယ်ကိုလည်း ဖယ်သည်။ နောက်ကိုလည်း ပြန်ကြည့်၏ ။ ရောက်လာသူကိုမြင်လိုက်တော့ အနှစ် ဝမ်းသာလုံးဆို့သွားသည် ထင်၏ ။

“ညီ”

တိုးတိုးလေးပဲ အသံထွက်ကာ သန့်စင်ဝင်းမွတ်နေသည့် မျက်နှာကို တမေ့တမောငေးသည်။ သီးချင်းသံကိုသတိရတော့ သူ့ဆိုတာမှန်း သိသော ကြောင့် လိုလားခြင်းမှာ နှစ်သက် ခြင်းက အပိုဆောင်းသွားသည်။

“အနှစ် ”

ညီမျက်နှာကလည်း ပြုံး နေသည်။ မဲ့ကာ ပြုံး ကာ ဘာ ဖြစ် ဖြစ် နှုတ်ခမ်းတစ်ချက်လှုပ်ရှားသွားတာနှင့် ပြုံးပြက်လက်သွားတတ်သည့် ပါးချိုင့်ကလေးက ရင်ခုန်ဖို့ကောင်း၏ ။

“အနှစ် ကျွန်တော် ဆီကို ဘယ်လိုလုပ်ရောက်လာတာလဲ”

ဝမ်းသာ၍ အံ့ဩနေသော ညီမျက်ဝန်းတွေ ကလည်း အနှစ် တစ်ကိုယ်လုံးကိုကြည့်ကာ အားနာဖို့ မေ့သွားသည်ထင်၏ ။

သခွားရောင် ဇာပြောင်ကိုယ်ကျပ်လေးနှင့် ပုဇွန်ဆီရောင် အလွှာပါးကလေး ထပ်ဝတ်ထားသည့် အနှစ် ကိုယ်လုံးက ထင်းနေသည်။

ဆံပင်က မရှည်ပါ။ နားရွက်ကုတ်လေးပဲ ဖြစ်သည်။ ဒါပေမယ့် ကြေးနီရောင် ရင်ရင့်တင်ကာ ပျော့နွဲ့အိတွဲနေပုံလေးက လှုပ်ရှာမှု တိုင်းမှာ စီးမျောနေ၏ ။

ပွင့်လင်းတတ်သည့် အနှစ် မျက်နှာချိုချိုလေးကို ဆံပင်တိုတိုပျော့ပျော့လေးတွေ က ပို၍ ချစ်စဖွယ် ဖြစ်နေသည်။

ထိုပြင် ဒီနေ့ အနှစ် က ပြင်ဆင်လာတာ ဖြစ်သည်။

တစ်ယောက် ကို တစ်ယောက် ငေးကာ အံ့ဩဝမ်းသာ ဖြစ်နေကြသည့် နှစ် ယောက် ကို ဦးချိုက ဘာမှမပြောဘဲ ရပ်ကြည့်နေ၏ ။ အနှစ် က ရှေ့ကို တိုးလိုက်ပြီး တံခါးသံပန်းကို လှမ်းကိုင်ကာ...

“ညီအိမ်မှန်း အနှစ် မသိဘူး ညီရဲ့ ၊ ရှေ့မှာ လေ ကားရေကုန်သွားလို့ ထိုးရပ်သွားတာနဲ့ ဒုက္ခရောက်နေတုန်း သိချင်းသံကြားလို့...”

“ဟုတ်လား”

“ညီက အရမ်းအသံကောင်းတယ်၊ အနှစ် ဒီထိရောက်လာတာ ကြည့်လေ”

ညီက ဂစ်တာကို ခြေဖျားပေါ်မှာ မထိတထိထောက်၍ မျက်နှာငုံ့ရယ်သည်။

“ညီ အနှစ် ကို တစ်ခုလောက်ကူညီပါလားဟင်”

“ဟင်... ဪ...”

ခုမှ အနှစ် အတွက် တွေ :မိသွားပုံနှင့် ညီက ဦးချိုဘက်ကိုလှည့်၍ ...

“ဦးချို တံခါးခဏဖွင့်ပေးစမ်းပါ။ အနှစ် က ကျွန်တော့် သူငယ်ချင်း”

ဦးချို တစ်ခုခုပြောချင်ပုံရသည်။ အနှစ် သိလိုက်တာက တံခါးဖွင့်ချင်ပုံမပေါ်၊ ညီကို တောင်းပန်သလိုကြည့်၍ အနှစ် ဘက်ကိုလှည့်လာတော့ မလိုလားစွာ ။

“ဖွင့်ပေးပါ”

ညီအသံက မာသွားသည်။ ဦးချို ခေါင်းညိတ်ပြီး ချက်ချင်း ဖွင့်ပေးသည်။

“လာလေ အနှစ် ”

“အနှစ် မဝင်တော့ပါဘူး၊ ဟို... ရေလေး တစ်ပုံးလောက်တော့ လိုချင်တယ်”

“လာပါ ရေလဲ ပေးပါ့မယ်”

ခုကျတော့ ညီက သွက်လက်လှိုပါလား။ အနှစ် ခြံထဲကိုဝင်လိုက်တော့ တစ်ခြံလုံး နင်းဆီတွေ ချည်း ရောင် စုံအကွက်ချထည့်ထားတာကို မြင်ရသည်။

ခြံတံခါးကနေကြည့်တော့ တိုက်ကြီးက သုံးပုံတစ်ပုံ အစွန်းကိုပဲမြင်ရ၏ ။ ပြီးတော့ ခြံနံ့လည်း ဝေးသည်။ ကားလမ်းကို နိုင်လွန်ကတ္တရာခင်းထားလိုက်တာ မှန်ကြည့်လို့ရလောက်အောင် ချောမွန်မည်း ပြောင်နေလေသည်။

“တိုက်က အရမ်းမကြီးဘဲနဲ့ လှလိုက်တာ”

တကယ်လှလို့ ပြောလိုက်တာ ဖြစ်သည်။ နှစ် ထပ်တိုက် ခပ်ပုပုပဲ ဖြစ်ကာ ဝရန်တာတွေ ထည့်ထားပုံနှင့် ခေါင်မိုးစွန်စွန်းတွေ လွှတ်ထားပုံက ခေတ်မီသည်။

တိုက်နှင့်မတူဘဲ ပန်းချီနဲ့တူအောင် အနုစိပ်၏ ။ ညီက အနှစ် ကို ခြံထဲကိုပဲ ခေါ်လာရင်းမှ...

“ဘယ်လိုမှ မအောက်မေ့နဲ့နော် အနှစ် ၊ အထဲမှ ဘယ်သူမှမရှိကြဘူး၊ ဒီမှာ ပဲ

ထိုင်ရအောင်”

“ကောင်းတာပေါ့ ပန်းတွေ က မွှေးလိုက်တာ”

အနှစ် က မျက်မှန်ပြန်တပ်ပြီးလှည့်ပတ်ကြည့်သည်။ အတူတွဲ လာကြရင်း ညီက အနှစ် မျက်မှန်တပ်လိုက်တာကို နှစ် ခါပြန်ငုံ့ကြည့်၏ ။

“ဒီကျောက်ခုံလေးက အေးမှာ ပဲ၊ ထိုင်ရအောင်”

အစိမ်းရောင် ကျောက်ခုံလေးက နှစ် ယောက် ထိုင်ရုံပဲဆိုတော့ အနှစ် ထိုင်လိုက်ပေမယ့် ညီက မထိုင်ပေ။

“အနှစ် ဘာ ဖြစ်လို့ မျက်မှန်တပ်လိုက်တာလဲ”

“ဟင် ဘာ ဖြစ်လို့လဲ၊ မလှဘူးလား”

“အနှစ် ရဲ့ မျက်ဝန်းလေးတွေ လောက် မလှဘူး”

“တကယ်”

အနှစ် မော့ကြည့်မေးကာ မျက်မှန်ကို ချွတ်ပစ်လိုက်သည်။ ထိုအခါ မျက်လုံးချင်း တိုက်ရိုက်ဆုံမိကြသည်။ ငေးခနဲကြည့်ပြီးမှ ညီမျက်တောင်ဖျားတွေ မြက်ခင်းထက်သို့ စိုက်ကျသွားသည်။

“ကြည့်လေ ညီရဲ့ လှတယ်ဆို”

ညီသာ ရှက်ကိုးရှက်ကန်းရယ်ပြီး မော့လာသည်။ ဒါပေမယ့် မျက်ဝန်းချင်း နောက်ထပ်မဆုံစေဘဲ နားသယ်စပ်ဆံပင်တစ်ခြမ်းကိုသပ်ရင်း ဟိုဘက်လှည့်မလိုလို ပြန်ကြည့်မလိုလို ဖြစ်သွားသည်။

သို့သော် မျက်နှာငုံ့ခြင်းသို့ပင် ပြန်လည်ရောက်ရှိကာ...

“ကျွန်တော် ရင်တွေ ခုန်နေလို့”

“ဟင်...”

“ရင်ဘတ်ထဲမှာ ဘယ်လို ဖြစ်မှန်း မသိဘူး။ စောစောက ချစ်မျက်ဝန်းသီချင်းကို ဆိုနေမိတာလဲ အနှစ် ကို သတိရလို့ဆိုတာ”

“ဟုတ်တယ်”

အနှစ် တကယ်အံ့ဩသွားခဲ့သည်။ တကယ်လားလို့ မမေးရဘဲ ချက်ချင်း ယုံ၏ ။

“မျက်နှာက ဘာ ဖြစ်လို့ ဒီလောက်ငုံ့နေရတာ လဲ ညီရဲ့ ၊ လာ ဒီမှာ ထိုင်လေ”

“ရပါတယ်”

ခေါင်းခါပြီး လည်ပင်းကို တစ်ချက်ပွတ်သည်။ အနှစ် က ကျောက်ခုံ၏ အစွန်းကို သေချာတိုးထိုင်လိုက်ပြီးမှ....

“ရပြီ ထိုင်”

ညီက ငုံ့ကြည့်ပြီး ခေါင်းညိတ်၏ ။ ပြီးတော့ တစ်ဖက်စွန်းမှာ ကပ်ကပ်လေးဝင်ထိုင်သည်။

ညီကို ဘာမှန်းမသိပေမယ့် အနှစ် က နားလည်နေလို့သာ၊ မဟုတ်လျှင် ကောက်ညှင်းက မစေးရဘဲ ဆန်ကြမ်းကစေသည် ဘာညှာ ထင်ဖွယ်တွေ ရှိ၏ ။ ပြီးတော့ သူက အိမ်ရှင်မဟုတ်ဘူးလား။

သူ့ကိုယ်က ဆပ်ပြာမွှေးနံ့လေး ဝေ့သွားတာကိုလည်း အနှစ် အမှတ်တရလေး ဖြစ်သွားသည်။

“ထူးဆန်းတယ်နော်”

“ဟင် ဘာကိုလဲ ညီ”

ဘေးတစ်စောင်း ဖြစ်သွားတော့ အတူဝင်လာတုန်းကလို ညီက ငဲ့ကြည့်ဖော်ရလာ၏ ။

“ကျွန်တော် အရမ်းသတိရနေတုန်း အနှစ် ရောက်လာတာလေ”

အနှစ် က ရယ်သည်။ တန်းစင်းနေသည့် သူ့နာတံကို ဘေးတိုက်ကနေ
သေချာငေးကြည့်မိရင်း...

“ဒါဆိုရင် အနှစ် ကားပျက်တာ ညီနဲ့ လုံးဝ သက်ဆိုင်သွားပြီ”

“ဘာ ဖြစ်လို့လဲ”

“ညီက သတိရနေလို့ ဒီရှေ့ကျမှ ထိုးရပ်သွားတာ”

“ဪ... အဟွန်း”

နှစ် ယောက် သားရယ်မိကြသည်။

“အနှစ် ကို ရေပေးလေ၊ ပြန်တော့မယ်”

“ဟာ နေပါဦး။ ကျွန်တော် ...”

တစ်ခုခုပြောမလို ဖြစ်သွားပြီးမှ သူ ဆွံ့အသွားသည်။ အနှစ် ကိုလည်း
ကျပျောက်ဆုံးရှုံးသွားတော့မည် ပစ္စည်းတစ်ခုလို ငေးကြည့်၏ ။

“ကျွန်တော် အတွက် ဒီလိုအချိန်လေးက သိပ်ကိုရှာပါးတာ အနှစ် ရဲ့ ၊
တစ်သက်မှာ လိုချင်တာကို ရခဲ့ဖူးတာဆိုလို့ ဒီတစ်ခါ ပထမဆုံးပဲ”

“ဟင်...”

“ကျွန်တော် အနှစ် ကို မြင်လိုက်ရတော့ သိကြားမင်း ဖန်ဆင်းပြီး ကိုယ့်ရှေ့ကို
ပေးလိုက်သလားတောင် ထင်မိတယ်”

“ညီကလဲ”

အနှစ် ရှက်ဝဲဝဲလေးပြုံး၍ မျက်နှာငုံ့ပစ်၏ ။ ညီက တစ်ချက်မှမလွှဲဘဲ
လိုက်ငေးသည်။

“အနှစ် နဲ့ တစ်ခါဆုံဖူးကတည်းက အနှစ် ကို ကျွန်တော် စွဲလမ်း၊ အဲ..
ဘယ်လိုပြောရမလဲ မသိဘူး၊ မေ့လို့မရတာ စွဲလမ်းတာလားဟင်”

“လုပ်ပြီကွာ၊ ဘယ်သိမလဲ”

သူ့ကို ကိုယ်ကချည်းပဲ ဦးဆောင်ခင်မင်လာခဲ့ပေမယ့် ဘာလိုလိုစကားတွေ ပြောလာတာမှန်း သိတော့လည်း ရှက်သည်။ ဒါပေမယ့် ညီ ကတော့ မပြောတတ်ရှာတာပါ။

သူ ဘာ ဖြစ်လို့ ဒီလောက်ရိုးသားနေရတာ လဲ၊ တိုးတက်သွက်လက်နေကြတဲ့ ခေတ်ရေစီးထဲမှာ ဘာ ဖြစ်လို့ စီးမျောမလိုက်နိုင်ခဲ့တာလဲ။

မေးခွန်းတွေ က ဖြစ်လာခဲ့၏ ။ ညှိထံမှ ပင့်သက်ရှိက်သံတစ်ချက် ကြားလိုက်ရကာ...

“အဲဒါ ကျွန်တော် လဲ မသိဘူး၊ ဒါပေမယ့် အနှစ် ၇၂ မျက်ဝန်းလေးတွေ ကို သတိရတယ်၊ တကယ်လှတယ်”

“ဟင်... ဒါ...”

အနှစ် ၈ မျက်တောင်ဖျားကိုပင် ကပ်တက်သွားသည်အထိ သူ့ကို မျက်လွှာပင့်ကြည့်သည်။ ပြီးတော့ မျက်ဝန်းတို့ကို လက်ညှိုးနှင့် ထိုးပြပြီး မေ၏ ။

“အင်း...”

ညီက စိုက်ကြည့်ပြီး ခေါင်းညိတ်သည်။ ပြီးမှ မျက်ဝန်းတွေ ဖျတ်ခနဲ လွှဲပစ်ကာ...

“မျက်တောင်တွေ က ရှည်ပေမယ့် မထူဘူး၊ တစ်ပင်ချင်း ကော့နေတာ”

“အဟွန်း အဲဒါ အထင်မကြီးနဲ့ ညီရဲက၊ ကိရိယာလေးနဲ့ ကော့ထားတာ”

“ကျွန်တော် မြင်ဖူးတယ်၊ မလတ်လဲ သုံးတယ်လေ၊ ဒါပေမယ့် မျက်တောင်အတုတော့ မဟုတ်ဘူးမို့လား”

“ဟင့်အင်း”

“အနှစ် ၈ လှလို့ ပိုလှသွားတာပါ၊ ပြီးတော့လေ အနှစ် ၈ ပွင့်လင်းတယ်၊ ကျွန်တော် အနှစ် ကို ခင်တယ်၊ အနှစ် လက်ခံမယ်မဟုတ်လားဟင်”

“ခင်တာပဲညီရယ် အနှစ် လဲ ညှီကိုမြင်ဖူးကတည်းက ခင်တာပါ။ အဲဒါကြောင့် ညီ ဘယ်လိုပဲနေနေ အနှစ် ဘက်က သာတယ်၊ နာတယ်မတွက်ဘဲ ဆက်ပြီး ခေါ်ပြောနေတာပေါ့ ပါ”

“ဘယ်လို၊ ကျွန်တော် ... ကျွန်တော် ပုံစံ ဘယ်လို ဖြစ်နေလို့လဲဟင်”

မေးပုံက ထိတ်ထိတ်ပျာပျာ၊ သူ့ကိုယ်သူ အဲဒီ လိုပုံစံ ဖြစ်ခဲ့တာကို သေမင်းလက်က လက်မတင်လေး လွတ်မြောက်လာခဲ့ရသူကဲ့သို့ ရင်တုန်ပန်းတုန် ဖြစ်နေဆဲပုံပေါက်၏ ။

အနှစ် က ပြုံး နေရင်း မျက်ခုံးလေးတွန့်၍ သူ့ကို စိုက်ကြည့်သည်။

“ဘယ်လိုပုံစံလဲဆိုတော့ မိန်းကလေး တစ်ယောက် ရဲ့ မခေါ်မပြောချင်လို့ ပြေးတဲ့ပုံ”

“ဟာဗျာ....”

“မျက်လုံချင်း ဆုံလိုက်မိတာနဲ့ ဗုံးတစ်လုံး ထကွဲသွားနိုင် သလို...”

“တော် ပြီ... တော် ပါတော့ဗျာ၊ ကျွန်တော် အဲဒီ လိုစိတ်တော့ မဟုတ်တာ တကယ်ပါ။ မာမိက အပေါင်းအသင်းများ တာကို မကြိုက်ဘူး၊ မိန်းကလေးတွေ နဲ့ ခင်တာဆို ပိုဆိုးတယ်”

“ဪ...”

“အဲ... အဲဒါကြောင့် လဲ ကျွန်တော် မဟုတ်ပါဘူး၊ အပြင်ကိုသွားလာ ဖြစ်တာလဲ ကျွန်တော် အတွက် အခွင့်အရေး က သိပ်ကိုရှားတာလေ၊ အဲဒီ တော့ တစ်ခါတစ်ခါ ထွက်ခွင့်ရတဲ့အခါကျတော့ ကျွန်တော် အာရုံထဲမှာ ခြေထောက်နဲ့မြေပြင် ထိတွေ့ နေရတဲ့အရသာကပဲ အဓိက ဖြစ်ခဲ့တာ”

အနှစ် အံ့ဩဟန်လေးနှင့် ငေးကြည့်နေမိသည်။ ဒီယောက်ျားဟာ တစ်စုံတစ်ခုသော အတ္တ သို့မဟုတ် အတားအဆီးတစ်ခုခုအောက်မှာ မွန်းကျပ်စွာ

ရှင်သန်နေရသူလား။

“ဘယ်လိုလဲဆိုတော့ ကိုယ့်ရဲ့ ဘေးပတ်ဝန်းကျင်ထက် ကိုယ် သွားခွင့်ရနေတဲ့ ခြေလှမ်းတွေ ကို ပိုပြီး စိတ်ဝင်စားမိတာမျိုးပေါ့။ မာမီ မကြိုက်လို့ ဒီလိုနေမယ်ဆိုတာမျိုး မဟုတ်ဘူး၊ ယုံလားဟင်..”

“ယုံပါတယ်။ ညှိမှာ မာယာမရှိဘူးဆိုတာ အနှစ် က ယုံကြည်ထားပြီးသား။ ညီက ဘာနဲ့ ကျောင်းပြီးထားတာလဲ”

“ကျွန်တော် အဝေးသင်နဲ့ပဲ ဖြေခဲ့ရတာ ၊ အပေါင်းအသင်းများ မှာ မကြိုက်တဲ့ မာမီအစီအစဉ်ပေါ့”

“ဪ... ညီရယ် မိဘနဲ့ သားသမီးပေမယ့် ကိုယ့်ဆန္ဒရှိတာလေးကိုတော့ တင်ပြခွင့် ရှိပါတယ်၊ ညီက လုံးဝကို မပြောဆိုရဲတာလား”

ညီက လည်ပင်းကိုပွတ်နေရင်း ကုပ်ပေါ်မှာ လက်ဖဝါးကပ်ထားလျက်နှင့် ငေးနေသည်။ ပြီးမှ ခေါင်းခါ၍

“မပြောချင်တော့တာ ထင်တယ်၊ မောင်နှမတွေ အားလုံးထံမှာ ကျွန်တော် တစ်ယောက် ပဲ မနာခံတဲ့သူလို့ ကဲ့ရဲ့ ခံရမှာ ကို ရင်မဆိုင် ချင်ဘူး။ မာမီကလည်းဝန်ခံတယ်၊ ဒီအတ္တတစ်ခုကိုတော့ နားလည်ပေးပါတဲ့”

“ညီကို ပတ်ဝန်းကျင်ထဲ ထည့်မပေးလိုက်ချင်တာလား”

“ဟုတ်တယ်”

အနှစ် ညီကို နားလည်သွားသည်။ သံယောဇဉ်ချည်နှောင်ခြင်း ဆိုသည့် အရာကလည်း တစ်ထိုင်တည်းမှာ ပဲ အမြစ်တွယ်လေသည်။

ရေပြင်ညီကလေးပေါ်မှာ လှိုင်းကြက်ခွပ်လေးတွေ အ ဖြစ်နဲ့ ပို၍ လှပသွားအောင် အလင်းနှစ် ဆိုသော သူမက လှိုင်းစေသော လေ ဖြစ်ချင်ပါ၏ ။

အခန်း (၅)

“မေမေ အနှစ် ဘာ ဖြစ်လို့ ရောက်မလာတာလဲ”

“မောင့် ညီမက ညကတည်းက ဒီမှာ နေပါဆိုတာတောင် မရတဲ့ဟာ မျက်စိရှုပ်တာမကြိုက်လို့ ဖြစ်မှာ ပေါ့”

ကြည့်စမ်း မအေရှေ့မှာ တောင်၊ ဒေါ်ပိုပိုမျက်ဝန်းတွေ က ချွေးမ ဖြစ်သူ့ဆီ ခိုင်းခနဲ ရောက်သွားသည်။ ‘မဟုတ်လို့လား’ ဟု ပြန်မေးလိုက်သလို သတ္တိမနည်းသည့် မျက်ဝန်းများ နှင့် ဆုံမှ ကိုယ်က လူကြီးမို့ မျက်တောင်တစ်ချက်ခတ်၍ လျှော့လိုက်ရသည်။

“မင်း ညီမက နေဖို့ပါ မေမေ့ဆီ ခွင့်တောင်းတော့ မေမေက ခွင့်မပြုလိုက်တာ၊ သူက...”

“သူကပြောတော့ သိပ်နေမကောင်းလို့ဆို၊ အဟွန်း... ဖုန်းဆက်တယ်ဆိုတာ ခုမှပဲ သိရတော့တယ်”

ဒေါ်ပိုပိုမျက်နှာ ရဲခနဲ ဖြစ်သွားသည်။ သူက ကိုယ့်သားကိုပါ ‘ဘယ့်နှယ်လဲ မောင့် ညီမ’ ဆိုသည့် မျက်လုံးများ နှင့် ခနဲကြည့်လိုက်သေးသည်။

သမီးက မအေကို ငြိုငြင်မှာ စိုး၍ သူမသဘောနဲ့ ပြန်သလိုလို ပြောခဲ့တာ ဖြစ်မည် ။ ကိုယ်ကလည်း သမီးကို အပြစ်မြင်မှာ စိုးလို့ ကာကွယ်ပေးလိုက်မိသည်။

သင်းကို ဂရုစိုက်လို့တော့မဟုတ်ပါ။ မောင်နှမနှစ် ယောက် စိတ်ကွက်ကြမှာ စိုးလို့ ဖြစ်၏ ။

“အမေတို့သားအမိကြည့်ရတာ ရင့်တို့ဆီမှာ အလှူအိမ်ဆိုတော့ ပိုင်းကူနေရင် ပင်ပန်းမှာ စိုးလို့ထင်တယ်၊ အဟွန်း....”

ပြောပုံက သားမျက်နှာကိုမော့ကြည့်ပြီး တမင်တကာ သိစေလိုက်တာမျိုး ဖြစ်၏

။ ပြောရဲလိုက်တဲ့မိန်းကလေး၊ ကွယ်ရာမှာ တို့တောင်ပြောတာမဟုတ်။

ကိုယ့်မျက်နှာကြီးကိုကြည့်ပြီး ဟုတ်လားလို့ တည့်တည့်မေးတာမို့ ငိုရခက်၊ ရယ်ရ
အခက်။

“မဟုတ်ပါဘူးကွယ်၊ သမီး နေမကောင်းတာကိုသိလို့ အမေကလည်း ပြန်ခဲ့ဖို့
ပြောတာပါ။ ဒီမှာ ဒံပေါက် အော်ဒါကျွေးတဲ့ဥစ္စာ ဘာပင်ပန်းစရာ ရှိလို့လဲ”

ဖနီးနဲ့အမေ ငြိတော့မှာ ကိုသိကာ မိုးသားရောင် ဟိုဘက်ကြည့်ရ၊
ဒီဘက်ကြည့်ရ ဖြစ်နေခဲ့၏ ။ ဖနီး ဖြစ်သူကလည်း လျှာစောင်းထက်သည့်သူ။

“တကယ်နေမကောင်းတာလား၊ အဲဒီ လိုမှန်းသိရင် သူ ညနေကျမှ
ခေါင်းလျှော်တာကို ရင့် ဘယ်ကြည့်နေမလဲ၊ ဒီမှာ သူ ပြန်ခါနီး မှတောင် ခေါင်းလျှော်သေးတာ
”

“ဪ.. အဲဒါကြောင့် နေမကောင်းချင် ဖြစ်သွားတာနေမှာ ပေါ့ ရင့် ရယ်၊
ညီမလေးက ခေါင်းလျှော် ရေချိုး သိပ်ရဲတင်းတာ”

“မဟုတ်ဘူးလေး အမေကပြောတော့ အိမ်ကသွားကတည်းက
နေမကောင်းတာတဲ့”

ဒါကိုပဲ အမိအရ ပြန်ဖမ်းဖို့ကြိုးစားနေသဖြင့် ဒေါ်ပိုပို ဒေါသ ဖြစ်လာမိ၏ ။
ထိုစဉ် အပြန်မှာ နှုတ်ဆက်လာကြသည့် ဧည့်သည်တွေ နှင့် အတူ ခမည်းခမက် ဖြစ်သည့်
ဒေါ်မမခက်လည်း ပါလာကာ....

“သမီးရေ ဒီမှာ ဒေါ်မမခက်တို့ကို နှုတ်ဆက်ပါဦး”

“မမပို...”

သူဧည့်သည်တွေ ကော ကိုယ့်လူတွေ ကော ဘေးမှာ ချက်ချင်း ပိုင်းလာကြသဖြင့်
လှေကားကြီးအဆင်းနားမှာ ပဲ ပြုံး ပြန့်တတ်ဆက်ရင်း အားလုံး ခဏတော့ မေ့ထားလိုက်ရ၏ ။

“သားနဲ့သမီးကပဲ ချောတာမဟုတ်ဘူးနော်၊ နှစ် ဖက်က အမေတွေ ကလည်း

ကြည့်ပါဦး၊ မိုးမိုးမြင့်အောင် တို့၊ မေသဇ္ဇာဦးတို့ အရှုံးပေးရလောက်ပါတယ်”

“ဟုတ်လို့လားကွယ်”

“တကယ်ပြောတာပါ မမပိုရဲ့ ၊ မမခက်ကလည်း နုတယ်၊ သားသမီးဆိုတာ မိဘအသက်ငယ်နေတော့ ဂုဏ်တစ်မျိုးတင့်တာပေါ့”

“ဒါနဲ့ မမခက်မှာ သားလေး တစ်ယောက် ရှိသေးတယ်နော်”

“ရှိတာပေါ့”

“အံ့မယ် ဒီလိုမေးရင် မမပိုကိုလည်း မေးရမှာ ပဲ၊

သမီးချောလေးရှိသေးတယ်မဟုတ်လား၊ ဝှက်မထားကြေး”

ဒေါ်ပိုပိုမျက်နှာ မအိမသာ ဖြစ်သွားခဲ့၏ ။ တိုက်တိုက်ဆိုင်တိုင် နှစ် ယောက် စလုံးကိုမှာ ဘာ ဖြစ်လို့ တစ်ပြိုင်တည်း မေးနေကြတာလဲ၊ အမေးရှိတော့လည်း မဖြေရှိရမည် သာ။

“သမီးငယ်က အငယ်ဆုံးပီပီ သူ့အစ်ကိုအစ်မတွေ ကို ဆိုးနွဲ့ဖို့ပဲသိတာ မနွယ်ရဲ့ ၊ ပညာရေး မှာ လဲ လောဘကြီးတယ်၊ ကျောင်းပြီးသွားပေမယ့် အခုထိ သူ့မှာ သင်တန်းတွေ တက်လို့ မပြီးနိုင်ဘူး၊ စာတွေ လည်း ကျက်တုန်း”

“ဟုတ်တယ် ဟုတ်တယ်၊ နွယ် မြင်ဖူးတယ်၊ သွက်သွက်လက်လက် ချစ်ရာလေး၊ အကြီးမ ပိုပိုသာထက် ပိုလှတယ်နော်”

“ဒါနဲ့ ပိုပိုသာက စင်္ကာပူမှာ ဆို”

“ဟုတ်ပဲ၊ သူ့ကုမ္ပဏီက လွှတ်တာလေ၊ ဟိုမှာ နေရတာ နှစ် နှစ် ရှိပြီ၊ ရသမျှ အကုန်ပို့တယ်၊ ဝင်ငွေ ကတော့ ကောင်းပါတယ်ကွယ်၊ သမီးကြီးနဲ့ ခွဲနေရတော့ စိတ်တော့မချမ်းသာဘူးပေါ့”

သူ့လူက သူ့ကိုမေး၊ ကိုယ့်လူက ကိုယ့်ကိုမေးနှင့် နှုတ်ဆက်ကြသူတွေ နှင့် ရောကာ တံခါးဝထိ စကားက မပြတ်နိုင်၊

ဒီဘက်က စကားပြတ်သွားချိန်မှာ ဟိုဘက်ကစကားသံက ထိုးခွင်းလာ၏။

“သားရှင်ပေမယ့်လဲ ပူရတာပဲ သီတာရယ်၊ အိမ်ထောင်ကျသွားပြီဆိုရင် မိဘက ဆိုင်သာဆိုင်တော့တာ၊ တို့က ဒီသားကိုတော့ ဘယ်သူမှ မပေးနိုင်ဘူး၊ အဲဒါကြောင့် တယုတယ ထုပ်ပိုးပြီး သိမ်းထားရတယ်”

“ရပါ့မလား မမခက်ရယ်၊ ဒါမျိုး ဆိုတာက....”

“ရလို့ပဲ အခု တို့သားလေးက တို့စကားတစ်ခွန်းပဲ၊ အိမ်ကနေ တစ်ဖဝါးမှကို မခွာဘူး၊ ဒြဲပြင်ကို တစ်ထွာ ဖြစ် ဖြစ်၊ တစ်လံ ဖြစ် ဖြစ် တို့မသိဘဲ မသွားခဲ့ဘူး၊ မိန်းလေးတချို့ ဆိုရင် ရိုးပုံရိုးပန်းနဲ့ မိဘကွယ်ရာမှာ ထင်သလိုနေကြတာ”

ဒေါ်ပိုပို မျက်နှာပျက်မသွားအောင် ကိုယ့်ကိုယ်ကို အတော် ကြီးထိန်းလိုက်ရသည်။ အနားမှာ သူ့သမီးလည်း ရှိနေသေသည်မို့ ကိုယ့်ကိုပဲ စောင်းပြောလိုက်တာတော့ မဖြစ်နိုင်ဟု တွက်ပြီး ဖြေလိုက်၏။ ပြီးတော့ သမီးလေး အနှစ်က လိမ္မာလိုက်တာမှ...။

“ပိုတယ်ပဲပြောပြော တို့ ကတော့ တို့သားလေးနဲ့ ထိုက်တန်တဲ့မိန်းမကို ကိုယ်တိုင်ရှာပေးနိုင်မှပဲ အိမ်ထောင်ဖက်ကိစ္စကို ခေါင်းထဲထည့်မှာ ခုချိန်မှာ ဘယ်မိန်းကလေးကိုမှ စော်ကြည့်ခွင့်မပေးဘူး၊ ကိုယ့်သားကို မျက်စောင်းလာမထိုးနဲ့ မောသွားမှာပဲ”

“ဟုတ်တယ် အန်တီသီတာ၊ မာဗီက အပိုပြောနေတာမဟုတ်ဘူး၊ အငယ်လေးကို ဒီနေ့ထိ ယင်မတောင် အနားခံခဲ့တာမဟုတ်ဘူး၊ အဲဒါ တကယ်”

ရယ်သံတွေ စီခနဲထွက်လာသည်။ အားပေးကြတာလား၊ ကဲ့ရဲ့ ကြာတာလား မသိ၊ လှိုက်လှဲပျူငှာကြတာတွေ ကတော့ ယုတ်လျော့သွားသည်မရှိပေ။

ထိုစဉ် လက်ကိုင်အိတ်ထဲက ဖုန်းသံပေးလာသဖြင့် ပေါ်တီကို အောက်ထိဆင်းသွားပြီး ဒေါ်ပိုပို နားထောင်လိုက်သည်။

“မေမေ လမ်းမှာ ကားပျက်သွားလို့ နောက်လဲကျနေပြီ၊ ကိုလတ်ကို ပြောလိုက်ပါနော်၊ အနှစ် မလာတော့ဘူး”

ဒေါ်ပိုပို ဖုန်းကို ဆောင့်အောင်ပြန်ထည့်လိုက်ကာ..

“ကောင်းတယ် မလာနဲ့”

အခန်း (၆)

“ခွမ်း”

“ဟ...”

“ခုန်း.. ချလွမ်း”

“ဘာတွေ ဖြစ်ကုန်ပြီလဲ”

မိုးသား ရွှေ့လက်စ ပန်းအိုးတင်ခုံလေးကို လွှတ်ထားခဲ့ပြီး

နောက်ဖေးပြေးဝင်လာခဲ့သည်။ မီးဖိုခန်းထဲမှာ အဖုံးဖွင့်လျက် အိုးကြီးအိုးငယ်တွေ က မြင်မကောင်း။

ဟိုတယ်သုံး ကြွေပန်းကန်ပြားကြီးတွေ က အထပ်လိုက်လည်း ရှိပြီး တစ်ချပ်စီ နှစ် ချပ်စီ ပြန့်ကျဲကာ စားပွဲပေါ်မှာ တွေ့ ကော ဘေဇင်ဘေးမှာ ပါ ပွထလျက်ရှိ၏ ။

ဟင်းသောက်ပန်းကန်လုံးကြီးတွေ မှာ ဇွန်း၊ ခက်ရင်းတွေ စုပြုံတပ်လျက်နှင့် မှော ကံတာတွေ ကမှော ကံ၊ လဲတာတွေ လဲ။

“ဘာလာကြည့်တာလဲ”

ရင့်က ရှုပ်ပွနေသည့်ကြားထဲကနေ ဆတ်ခနဲထရပ်ကာ ခါးထောက်အော်သည်။ မနက်က အိမ်တက်မှာ တုန်းက ကြံရည်ရောင် ပိုးပါတိတ်နှင့် ပဝါကလေးခြံထားသေးသည်။ စည်းနှောင်ထားတတ်သော ပခုံးအောက် ဆံပင်တွန့်တွန့်တွေ ကို ကလစ်နဲ့ နှစ် ဖက်ခွဲ၍ လှလှပပပြင်ထားသည့်ပုံစံ၊ ခုကျတော့...

“ဘာပုံစံပေါက်နေပြီလဲ ကြည့်ဦး လူကို”

ဘောင်းဘီရှည်ပွပွနှင့် တီရှပ်တိုနန့်နန့်လေးကို ခါးကနေ နှစ် ဖက်စလုံးပါအောင် စုဆွဲလိုက်ပြီး ကိုယ်တစ်ခြမ်းလုံးလည်း တွန့်ပြု၏ ။

“အစုတ်ပြတ်ဆုံး အိမ်ဖော်တောင်မှ ရင့်လောက် စုတ်မှာ မဟုတ်ဘူး”

“မဟုတ်တာ မိန်းမရာ”

“ဘာမိန်းမလဲ သွား”

ရင့်က လက်ခုံပေါ်ထိ ဆီဝေနေသည့် သူမအ ဖြစ်ကို ငုံ့ကြည့်ပြီး ငိုချလိုက်တော့မလိုပင်။

“မောင့်အမေက သိပ်လည်တာ သိလား၊ သူ့သမီးကို အဲဒီ လိုပင်ပန်းမှာ စိုးလို့ လုံးဝကို မလာခိုင်းတာ”

“မဟုတ်ပါဘူးကွာ၊ ညီမလေး ကားပျက်လို့ ဖုန်းဆက်တာ မောင်လည်း သိတာပဲ”

“မောင့်မေမေ လာပြောလို့ သိတာမဟုတ်လား၊ အလကား မယုံဘူး သွား၊ ကိုယ့်သားလေး တစ်မြို့တစ်ရွာက ပြောင်းလာတာကို ဝမ်းသာအားရကြိုဆိုမယ်၊ ကူညီမယ် မရှိဘူး။ ဧည့်သည်လိုလား၊ ဧည့်သည်လို ပြန်”

မိုးသား စိတ်ညစ်သွားသည်။ ဒီလိုလာပြီး ဒီလိုပြန်ကြတာ ရင့်ဘက်က မာမီလည်း အတူတူပဲ မဟုတ်ဘူးလား၊ မေးလိုက်လျှင် ရင့် ဘယ်လို ဖြစ်သွားမည် မသိ။

တစ်ခန်းလုံး ဆေးကြောစရာတွေ နှင့် စုပုံထပ်နေတာကို ဝေ့ကြည့်ပြီး ရင့်ကို

စာနာစိတ်လေးလည်း ဖြစ်မိသဖြင့် ဘာမှမပြော ဖြစ်တော့ပါ။

“ကဲပါကွာ မောင် ဟိုရှေ့မှာ ပြီးရင် လာကူမယ်၊ ရင့် ဖြည်းဖြည်းပဲ လုပ်နော်”

“ဖြည်းဖြည်းမှကိုမလုပ်နိုင်တော့ဘူး၊ လက်မှာ ဆီပူတွေ လဲ လောင်ကုန်ပြီ၊ ရေနူးပြီး ဒီမှာ လက်သည်းတွေ လဲ ကျိုးတော့မယ်၊ ထိုင်နေရတာ ဘယ်လောက်ကြာပြီလဲ၊ မိန်းမကို တစ်ချက်မှဖြင့် လှမ်းကြည့်ဖော်မရဘဲနဲ့၊ ခြေထောက်တွေ ကျဉ်နေပြီ၊ ခါးတွေ တောင့်လို့ အနှိပ်ခန်းပြေးရတော့မယ် သိလား”

“ပြဿ နာပါလား”

ရှေ့တိုးလျှောက်လာရင်း မိုးသား ခေါင်းကုတ်မိလေသည်။ နေခြည်ရင့်ဆိုသော မိန်းမလှလေးဟာ တော် တော် လှ၍ လည်း သူ ချစ်မိတာ ဖြစ်သည်။ အလှအပကြာ က်တတ်တာလည်း သူမပဲ ဖြစ်၏ ။

လက်ထပ်ကြပြီးကတည်းက ဒီဇနီးလေးကို သူ မျက်နှာညှိမခံနိုင်ခဲ့တာ၊ သူငယ်ချင်းတွေ မြှောက်ပေးကြတာလည်း မအောင်မြင်၊

“မင်းမိန်းမက လည်ပါတယ်ကွာ၊ မင်းကို အလိုလိုက်တာလို့မထင်ဘဲ ငါလှည့်တိုင်ရပါတယ်လို့ ထင်နေတာ” စသဖြင့် ဝေဖန်ကြ၏ ။

သွေးထိုးစကား ဖြစ် ဖြစ်၊ စေတနာ ဖြစ် ဖြစ် သူ ကတော့ ဘာကိုမှ ခေါင်းထဲမထည့်ခဲ့ပေ။ လင်နဲ့မယားဆိုတာ တစ်ယောက် ကို တစ်ယောက် နားလည်နေဖို့ပဲဟု သတ်မှတ်ထား၏ ။

ဒါကြောင့် ရင့် ဘယ်လောက်ပဲ စိတ်ကောက်နေနေ ချော့ရဖို့အတွက်က ကိုယ့်အလုပ်ဟုတွက်ထားသည်။ တမင်တကာဆိုးနေမှန်း သိတာတောင် ခွင့်လွှတ်နိုင်သည်။ ခွင့်မလွှတ်နိုင်အောင် ဖြစ်လာတာရှိရင်လည်း သည်းခံခဲ့၏ ။

မိတ်ဆွေလုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်အချင်းချင်းကတောင် သူ့ကိုဟိုလိုစ၊ ဒီလိုစ။ ဒီမိန်း ကတော့ မသိပါလား၊ သက်ပြင်းမောကြီး ဟူး ခနဲ မှု တ်ထုတ်မိရင်းနှင့် ...

“ကဲ ပြော မောင် နှိပ်ပေးရမလား၊ နင်းပေးရမလား”

“မောင်နော်”

ခြေထောက်ကို ဘယ်ညှာဆောင့်နင်းပြီး ရင့် သူ့ရှေ့ရောက်လာ၏ ။

မျက်နှာချင်းဆိုင်ရပ်ပြီးမှ နောက်ကိုပြန်ငဲ့ကြည့်ကာ...

“မောင့်ညီမကို ဝိုင်းကူပေးဖို့ လှမ်းခေါ်ပေး”

“ဟာကွာ”

ဒါတော့မတည့်အောင်ပြောတာပဲ၊ မိုးသား မျက်နှာရှုံ့မဲ့သွား၏ ။ သေချာသည်။

ရန်ကုန်မှာ နေ့မကူးသေးမီ မေမေနဲ့ သူ ကျိုင်းတက်ရတော့မှာ ...။

“နေမကောင်းဘူးလို့ပြောသွားတာကို ခေါ်ခိုင်းတော့ ကောင်းမလား ရင့်ရဲ့ ၊

ဪ... ဒါနဲ့ ရင့်မောင်လေးတောင် မလာဘူးနော်”

“ဘာ....”

ရင့်က မလိုအပ်ဘဲ ရန်လိုစွာ ထအော်၏ ။ နောက်မှာ ဖြစ်သလိုစုစည်းထားသည့်

ဆံစတိုလီမုတ်စတွေ နဖူးကကျ၊ နားသယ်စပ်ကကျနှင့် ဖြစ်နေတာကို မျက်နှာမော့ခါလိုက်၊

နားရွက်နောက်ကိုပို့လိုက်နှင့် လင်မယားချင်း ခုပဲ ထသတ်ကြတော့မလိုလို။

“မောင်က သူ့မောင်ကိုတော့ ခေါ်မခိုင်းဘူးလို့ ပြောချင်တာလား”

“ဒီလိုမဟုတ်ပါဘူး၊ ဘာပဲ ဖြစ် ဖြစ် တစ်ယောက် မရှိတော့ တစ်ယောက်

ရှိနေရင် ကောင်းမှာ လို့ တွေးမိတာမျိုးပါ။ မောင်က မောင့်ယောက် ဖကိုတောင်

မေးခွင့်မရှိဘူးလား”

“မရှိဘူးလေ၊ အငယ်လေးကို မျက်စိထဲ ထည့်မြင်တာကိုက မောင်က

ရင့်တို့မိသားစုကို နားမလည်တာ”

ဖြစ်ရလေ။ ရင့် တစ်ဖက်သတ်ကြီးပြောနေတာကျတော့ စိတ်ထဲမှာ

အောင့်သက်သက် ဖြစ်မိ၏။ ပြောကြကြေးဆို ကိုယ့်ဘက်က မိန်းကလေး။

“မောင့်ညီမက မိန်းကလေးဆိုပေမယ့် ပခုံးမှာ လွယ်အိတ်တစ်လုံး ချိန်ပြီး မြူထဲမှာ သင်တန်းတွေ လျှောက်တက်၊ သင်တန်းမဝင်ဘဲ ရပ်ရှင်ကြည့်၊ ပလာဇာသွား ဖြစ်တာတွေ ပါချင်ပါနိုင်သေးတယ်၊ အငယ်လေးက အဲဒီ လိုနေခဲ့ရတာ မဟုတ်ဘူး၊ လုံးဝလုံးဝကို ကွာတ မောင် သိသားနဲ့ကွာ”

ရင့်က မျက်မှောင့်ကြုတ်နေသည့် မိုးသား၏ ရင်ဘတ်ကို တိုးတိုက်လျှောက်သွားပြီး ဧည့်ခန်းထိ တောက်လျှောက်ထွက်သွား၏။ ပြီးတော့ နောက်က မိုးသားပါလာတာ မပါလာတာကို ငဲ့မကြည့်ဘဲ ပြောချင်တာတွေ ပြောနေ၏။

“ရင့်က ကိုယ့်မောင်ကိုကျတော့ ထုပ်ပိုးပြောနေတယ်လို့ မောင်က ထင်တယ်မဟုတ်လား၊ မတူလို့ မတူဘူးပြောတာ၊ မနက်က မိသားစုလိုက် ဒီကိုလာကြတာတောင်မှ အငယ်လေး ပါမလာတာ ကြည့်ပါလား၊ ပြီးတော့ ရင့်ကို မန္တလေးတက္ကသိုလ်မှာ သွားတက်ခိုင်းတာလဲ ဘာ ဖြစ်လို့လဲ ဆိုတာ မောင့်ကို ရင့်ပြောဖူးသားပဲ”

နောက်ကနေ မိုးသား လှုပ်လီလှုပ်လဲပါလာရင်း ရင့်ရှေ့မှာ ထိုင်ချလိုက်မိသည်။ သူပြောဆိုအော်ဟစ်နေတုန်း ထွက်သွားကြည့်ပါလား...

“မောင်က ခွေးဟောင်တိုင်း ထမကြည့်နိုင်ဘူးဆိုတဲ့သဘောနဲ့ အိပ်ရာထဲဝင်မှော့ က်နေတာလား၊ တစ်ယောက် တည်း ဒီကပြောနေတော့ အရူးလားဟင်၊ ဘာ ဖြစ် ဖြစ် မောင်လဲ လွတ်မှာ မဟုတ်ဘူးနော်၊ ဒီက ခွေးဆိုရင် ခွေးချင်းညှာမှ ဖြစ်တာ၊ ရူးနေရင် အရူးမလင်ပဲ”

ရင့်က စွာ လည်းစွာ သည်။ ဘာ ဖြစ် ဖြစ် ပြောရဲ၏။ ကိုယ် သည်းခံနိုင်တာကျတော့ စွာ တာလေးက ချစ်ဖို့ကောင်းနေသည်။ သည်းမခံနိုင်တော့ လန့်ထွက်ပါ၏။

“ရင့် အိမ်ကနေကျောင်းတက်ရင် မိန်းကလေးသူငယ်ချင်းတွေ ရင့်ဆီကို

လာမယ်၊ အိမ်မှာ ဝင်ထွက်ရင်းနှီးကြနဲ့ အငယ်လေးကို ထိခိုက်မှာ စိုးလို့ မန္တလေးထိပို့ပြီး အဒေါ်ဝမ်းကွဲအိမ်ကနေ ကျောင်းတက်ခိုင်းတာ”

“ဟုတ်ပါပြီ အဲဒါ မောင်သိတယ်၊ ဘာ ဖြစ် ဖြစ်ကွာ လောလောဆယ် လုပ်ချင်တာလုပ်လို့ ရချင်ရနေမှာ ပေါ့။ ဒါပေမယ့် သဘာဝကို တိုးတက်အောင်ပဲ လုပ်လို့ရတာ ၊ ပြောင်းလဲပစ်လို့ မရဘူး၊ ရင့် နဲ့ မောင် မန္တလေးမှာ တုန်းက အငယ်လေးက ငယ်ချင်ငယ်ဦးမှာ ပေါ့၊ အခု ဒီလိုမဟုတ်တော့ဘူးလို့ မောင်က ထင်တာ”

“တော် ပါ မောင်ရယ်၊ မောင်တို့သားအမိရှေ့မှာ ပဲ မာမီ ပြောနေတာ မကြားဘူးလား၊ ဟိုတုန်းက ထက်တောင် ပိုသေးတယ်။ အခု ကြာလေ လူပျို ဖြစ်လာလေ မာမီက သူ့သားကို လေတိုးခံတာ မဟုတ်ဘူး”

နှုတ်ခမ်းမဲ့မိတော့မလို သီသီလေးပဲလိုသည်။ ရမလားဟု ပြောပြီး ဟားတိုက်ရယ်ချလိုက် ချင်တာလည်း လျှာတွေ ယားနေ၏ ။ ရေပြင်ညီခေါ် အငယ်လေးကို သူ မန္တလေးမှာ တစ်ခါဆုံဖူးခဲ့သည်။ ဒုတိယနှစ် ဖြစ်နေတဲ့ အရွယ်ကတည်းက မိန်းမသားတွေ မပြောနှင့် အကြီးဆုံး လေမိုးထန်ထက်ပင် အရပ်က ကျောချင်နေသေးသည်။

သူနဲ့လည်း အရပ်အမြင့် အတူတူပင်။ ဒီဘက် နှစ် တွေ မှာ တော့ မသိတော့ပါ။ ပိန်ချပ်ချပ်ကိုယ်လုံးက လူပုံကို ခပ်ကိုင်းကိုင်း ခပ်နွဲ့နွဲ့ ဖြစ်နေစေ၏ ။

ယောက်ျားမပီသတာ ဘယ်နေရာမှာ မှမရှိ၊ ချောလိုက်တာမှ လူပုံစံ ခပ်သွယ်သွယ်နှင့် မင်းသားတစ်ပါးလို နန်းဆန်နေသေးသည်။

ဒီလိုကောင်ကို ဘယ်လိုထည့်ပိတ်ထားမလဲ၊ အဘွားကြီးက သားဇောကပ်ပြီး အတ္တကြီးနေတယ်ထားပါဦး၊ ဒီမိန်းမ လူငယ် တစ်ယောက် ဖြစ်ပြီး ဘာ ဖြစ်လို့ အစွန်းရောက်နေတာလဲ၊ ဘာထူးလို့လဲ၊ သူ့မောင်ကိုများ ဘိုခရပ်လေးတစ်ရပ် မှတ်နေသလားမသိ။

စိတ်ထဲမှာ လွတ်လွတ်လပ်လပ်ကြီး ဝေဖန်ပစ်လိုက်ပြီးမှ မိုးသားက တောင်းပန်သည့် မျက်ဝန်းများ နှင့် ရင့်ကိုကြည့်ကာ...

“ဟုတ်ပါပြီ ရင့်ရယ်၊ ကဲ ရင့် ပင်ပန်းရင် နားလိုက်တော့၊ တော် ကြာ
မောင့်သူငယ်ချင်းတွေ လာကြမှာ ၊ မောင်တို့ပဲ လုပ်လိုက်မယ် ဟုတ်ပြီလား”

“သူငယ်ချင်းတွေ လာမှတော့ ရင့်ကို ကဲ့ရဲ့ ကြမှာ ပေါ့”

“ကဲ ဒါဆိုလည်း မောင် ခုပဲ ဝင်လုပ်လိုက်မယ်ကွာ၊ ပါးစပ်လေးပိတ်ပြီး ရေချိုးဖို့ပဲ
လုပ်တော့”

ရင့်နှုတ်ခမ်းတွေ ပြုံး သွားသည်။ မောင် ထွက်သွားသည်နှင့် လက်ကယှာကယာ
သုတ်ပြီး ဖုန်းကိုကိုင်လိုက်၏ ။ မာမီနဲ့ ပြောဖို့က ရှိသေးသည်။

အခန်း (၇)

“ဘာ.. ဘာပြောတယ် သားကြီး၊ မင်း...”

ဒေါ်မမခက် မျက်နှာကြီး ခက်ထန်သွားသည်။ အနားမှာ ရှိနေကြသည့်
သားနဲ့သမီးဆီသို့ တစ်ချက်ပြန်ကြည့်ပြီးမှ...

“မိန်းမ စိတ်ကောက်နေတာကို မင်းက ချောစရာလား၊ ကလေးအဖေ
ဖြစ်နေကာမှ မင်း ဘာစိတ်တွေ ပေါက်သွားတာလဲ”

“မဟုတ်ပါဘူး မာမီရာ၊ ညက ကျွန်တော် အသက်တို့နဲ့ပြန်လာတော့ နည်းနည်း
မူးလာတယ်၊ ပြီးတော့ အသက်က သူ့ရှေ့မှာ ဘာတွေ လုပ် ဘာတွေ ပြောသွားမှန်း မသိဘူး၊
တစ်ညလုံး ငုတ်တုတ်ထိုင်ငိုနေတာ”

“အမယ်လေး အဲဒါနဲ့ မင်းက သနားသွားသပေါ့”

“မနက်ကျတော့ မအိပ်ရသေးဘူအရှိန်နဲ့ နေမကောင်းဘူး ဖြစ်နေတာပေါ့။

ကလေးက တစ်ဖက်နဲ့ဆိုတော့ ကျွန်တော် ...”

“မလိုချင်ဘူး မင်း အခုလာခဲ့၊ ဒီမှာ သမီးလတ်လဲ ရှိတယ်၊ မိသားစုစုံစေချင်လို့ ခေါ်တာနော်၊ နာရီဝက်အတွင်း ရောက်အောင်လာ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ”

သားအမိနှစ်ယောက် ဖုန်းကို ပြိုင်တူချလိုက်ပြီး ရင့်က မျက်ခုံးနှစ်ဖက် ပင့်၍ မဲ့ရွဲ့နေသည်။

“မာမီသား သွားပြီ”

ဟု ပြောကာ ဆိုဖာမှာ ပြန်ထိုင်၏။

“ဘာ ဖြစ်လို့ သွားရမှာလဲ၊ ဟွန့်.. မမခက် တဲ့၊ မာမီ

ပုံသွင်းဖန်တီးထားတဲ့အတိုင်း မဟုတ်ဘဲ ဒီလိုလွယ်လွယ်ခန့်ထွက်လို့ ဘယ်တော့မှမရဘူး၊ လက်ထပ်ပြီးတာနဲ့ ဒီမိန်းမကို ဦးချိုးထားခိုင်းခဲ့တာ၊ မိန်းမရေ ဆိုရင် ပါလာပြီးသားပဲ၊ မိန်းမ တစ်ယောက် ဘယ်လိုဟန်ပြင်ရင် ဘယ်ခြေလှမ်း လှမ်းတော့မယ်ဆိုတာ မမခက်က သိပြီးသား၊ ငါ့သားတွေ ကို ဘယ်လိုမိန်းမမှ လွှမ်းမိုးလို့မရဘူး”

ရှေ့မှာ စပျစ်သီးထိုင်စားနေသည့် ညီက အင်တာနက်ပေါ်ကနေ မမခက်ထံသို့ အကြည့်ရောက်၏။ မလတ်ကလည်း ဟုတ်လိုပင်။

“မာမီသမီးကျတော့ ယောက်ျားကို အသေနိုင်တာနော်၊ အဟွန်း တော် ကြာ အဲဒီ ချွေးမက သမီးချင်မစာနာလို့ မာမီကိုအတင်းတုတ်ဦးမယ်”

“ကွယ်ရာမှာ မကြားအောင်တုတ်လေ၊ ကြားလို့ ကတော့ မမခက် လက်ဝါးက ဘယ်ပါးမှမရွေးဘူး၊ ဟုတ်တော့ ဘာ ဖြစ်လဲ၊ မမခက်မွေးလိုက်တာ သား ဖြစ် ဖြစ်၊ သမီး ဖြစ် ဖြစ် တခြားတစ်မိသားစုအတွက် ခြေသုတ်ပုဆိုး မြွေဆွယ်ကျိုး ဘယ်တော့မှ မဖြစ်ရဘူး၊ ခေတ်တွေ စနစ်တွေ ဘယ်မှာ ဘယ်လိုရှိရှိ ငါ့လက်ထဲမှာ ငါ့ဝါဒပဲ”

ဒေါ်မမခက်က စကားပြောရင်း ညှိကိုလည်း ဝေ့ကြည့်၏။ “ဒီတိုင်း ဖြစ်ရမှာ

မင်းလည်းမှတ်ထား' ဆိုသည့် သက်ရောက်လိုခြင်းပဲ ဖြစ်သည်။

ညီက အင်တာနက်ကြည့်နေသဖြင့် ရင့်က ညှိဘေးကို ကပ်ထိုင်လိုက်ပြီး ဆံပင်တွေ ကို လက်ချောင်းတွေ နှင့် ထိုးဖွပ်လိုက်၏ ။

ညီက ခေါင်းတိမ်းပစ်ပြီးလှည့်ကြည့်၏ ။

“ပြောစမ်း အငယ်လေးက ချစ်ရမယ့်သူ ရှိနေပြီလား”

“ဘာ.. ဘယ်လိုမေးလိုက်တာလဲ ကလေးကို”

ဒေါ်မမခက် ပြူး ပြုထအော်တော့ ရင့်က ရယ်ကာ....

“မေးကြည့်တာပါ မာမီရဲ့ ၊ မာမီသားကို မာမီက သည်းသည်းလှုပ်နေ ဘေးလူတွေ က 'စောင့်ကြည့်ပါဦး' ဆိုတဲ့ မျက်လုံးတွေ နဲ့ ခန့်နေကြတာ”

“ဘာမျက်လုံးနဲ့ကြည့်ကြည့် မာမီလုပ်သမျှမ ဖြစ်ခဲ့တာ မရှိဘူး၊

ဘယ်သမီးရှင်မဆို သမက်ရရင် ခိုင်းစားဖို့ နွားတစ်ကောင်ရလိုက်သလိုပဲ သဘောထားတာ၊ လုံးဝအ ဖြစ်မခံနိုင်ဘူး၊ သဘာဝကို ရှောင်တိမ်လို့ မရလို့ လက်ထပ်ပေးရတော့မယ့်နေ့ဟာ မာမီးသားက မာမီစိတ်နဲ့ သူ့ရဲ့ ကိုယ်ပဲ ဖြစ်နေရမှာ ”

“ ဖြစ်ပါပြီဗျာ၊ ဒီမှာ ရောက်လာပြီ အဟွန်း၊ လူတွေ စုံလိုပါလား”

ရင့်က လေမိုးမျက်နှာကို လှည့်ကြည့်ပြီး ဆတ်ခနဲ ထရပ်လိုက်၏ ။ ပြီးတော့ လက်မောင်းကို ပြေးဖက်၍ ..

“အပြောကြီးပြမနေပါနဲ့ ကိုကိုရာ၊ ကိုကိုမိန်းမ နှူး ကလီးယားတွေ လုပ်နေလို့ အခု မာမီ မခေါ်ရင် ကိုကို ပျော်ကျသွားမှာ ပါ”

“ဟား... နင့်အစ်ကိုလား အဲဒီ လို ဖြစ်မှာ ”

ကိုင်လာသည့် ပိုက်ဆံအိတ်ရှည်ကြီးကို စားပွဲပေါ် ချပြီး အတူထိုင်လိုက်ကြတော့ ဒေါ်မမခက်က သပ်သပ်၊ မောင်နှစ် မသုံးယောက် က အတူတူ လျက် ဖြစ်သွား၏ ။

ညီက လေးမိုးနဲ့ကျပ်လျက်မှာ ဖြစ်ကာ အင်တာနက်ရှေ့ကနေ

ဒီဘက်ပြန်လှည့်လာပြီး...

“ကိုကို ညီမှာ တာ ဝယ် ဖြစ်သေးလား?”

“ဟင်.. ဪ... ဟန်းဆက်အသစ်လား၊ ဝယ်ပေးမှာ ပေါ့ သားညီရဲ့ ၊

ညီကိုင်နေတဲ့ ဟန်းဆက်လောက်တောင် ကောင်းတာမတွေ့သေးလို့”

“ကိုကိုရယ် ကိုယ့်မှာ ပူဆာမယ့်ကလေးလဲ မရှိဘူး၊ ကိုယ့်အိမ်မှာ ဒီကလေး

တစ်ယောက် ပဲရှိတာတောင်မှ ဂရုမစိုက်ချင်ဘူး၊ အငယ်လေး ဒီမှာ မလတ် ဝယ်ပေးမယ်”

ညီက ကျေးဇူးတင်ပုံလည်း မရှိ၊ ကျေနပ်ပုံလည်းမရဘဲ ရင့်ကိုကြည့်ပုံ

မကြည်လင်။

“မျက်နှာလေးက ဘာ ဖြစ်နေတာလဲ အဲဒါ”

မေးပြီး လေးမိုးကိုကျော်၍ ညီပါးကို လှမ်းပုတ်သည်။ ညီက မကြာ

က်သည့်မျက်နှာနှင့် တစ်ဖက်လွှဲပစ်လိုက်ကာ...

“မလတ်တို့ကလဲ ညီကို ကလေးလို့ခေါ်တာတွေ ပြင်ပါတော့ဆို မရဘူး”

“ဟင် ဘာ ဖြစ်လို့လဲ၊ ကိုယ့်မောင်လေးကို ကလေးလို့ပဲမြင်တာလေ၊

ချစ်လို့ခေါ်တာ ဘာ ဖြစ်လဲ”

သားအမိသုံးယောက် မျက်လုံးချင်းဆုံတော့ ဒေါ်မမခက်နှင့် ရင့် မျက်နှာမှာ

အံ့ဩစိုးရိမ်မှု များ နှင့် ဖြစ်ကာ လေးမိုးက ညီကို ကြည့်၍ ပြုံး နေသည်။

“ဟုတ်သားပဲ ညီမလေးရယ်၊ ညည်းမောင်က ဘွဲ့ရတော့မယ်၊

လူပုံရိုက်ဆိုဒ်ကြီးကိုလဲ ကြည့်ပါဦး”

“ဟုတ်တယ် ကိုကိုပဲစဉ်းစားကြည့်၊ ညီကို ကလေးလို့ခေါ်တာနဲ့ ပါးဆွဲနားဆွဲတွေ

လုပ်တော့ ကိုယ့်ကိုယ်ကို မိန်းမလျာစိတ်တောင် ပေါက်ချင်တယ်”

“ကြည့်စမ်း မာမီသား စကားတွေ တတ်နေလိုက်တာ”

ပို၍ သေချင်သွား၏။ ညီ ကျွတ်ခနဲမဲ့ကျသွားကာ မာမီမျက်လုံးကြီးတွေ သာ
စူးရဲဝင်းလက်မနေလျှင် ဒီနေရာကနေ ထွက်သွားပြီ ဖြစ်နိုင်သည်။

မလတ်၏ `မာမီသားလေး စကားတွေ တတ်နေလိုက်တာ’လို့
ပြောလိုက်သည့်ပုံက ချက်ချင်း ပဲ ပုခက်ထဲ ပြေးဝင်ရတော့မလိုလို၊ မျက်လုံးထဲမှာ
ခဏခဏမြင်နေသော ကောင်မလေး တစ်ယောက် ကို မှန်း၍ ရှက်မိသည်။

ချစ်တတ်၊ မြတ်နိုးတတ်နေသည့် ရင်ဘတ်ထဲမှာ သူမကို
ဖျောက်ဖျက်မရတော့တာ သေချာ၏။ သူမနှင့် စကားတွေ ပြောနေရတာ ကျေနပ်သည်။
အနားက ထထွက်သွားတော့ လက်ကလေးကို ပြေးဆွဲထားချင်၏။

အချစ်ကို ဆာလောင်တတ်ခဲ့ပြီ ဖြစ်သည့် ဒီကောင်က ကလေးလား....။

အခန်း (၈)

ဖုန်းလာတယ်ဟုပြောကာ မေမေ လာပေးတော့မှ ဖုန်းကို အိတ်ထဲမှာ ထားပြီး
လွယ်အိတ်ကိုလည်း အိမ်ရှေ့ခန်းမှာ ပဲ အပုံလိုက်ချထားခဲ့တာကို သတိရသည်။

ခေါင်းလျှော်ပြီးစမို့ ဆံပင်တွေ ရေသုတ်ရင်း ဖုန်းကို ပခုံးနဲ့မေးကြားမှ ညှပ်၍
နားထောင်လိုက်သည်။

“ဟလို”

“အနှစ်”

“ဟင် ဘယ်သူလဲ၊ ခဏ ခဏလေး မကြားရလို့”

အနှစ် တဘက်စောင်ကို မွေရာပေါ်ပစ်တင်လိုက်ပြီး ဖုန်းကို ပြန်ကိုင်သည်။

ဝရန်တာဘက်ကို ထွက်လာခဲ့ရင်း...

“ရပြီ၊ ဘယ်သူလဲ”

“ကျွန်တော် ပါ”

“ဟင် ညီလားဟင်”

“အင်း”

“ဆောရီး ညီရယ်၊ တစ်ခါမှမဆက်ဖူးတော့ ညှိဖုန်းနံပါတ်ကို

သတိမထားလိုက်မိဘူး”

“ဒီနေ့ ဆက်မယ်လို့ ပြောထားတယ်လေ”

“ဟုတ်ပါတယ် ညီရဲ့ ၊ ဒါပေမယ့် ညီပဲ ညှိပီးပိုင်းကျမှဆို”

“အခု လူလစ်လို့လေ၊ မာမီတို့အားလုံး အောက်ထပ်မှာ ”

သနားစရာပါလားဟု တွေး ဖြစ်ရင်း ပင့်သက်ရှိကမိသည်။

အပေါ်ထပ်နဲ့အောက်ထပ် လူကွဲနေတာကို လူလစ်တုန်းဆိုတော့ တစ်ချက်ကလေးမှ

အလစ်မခံဘဲများ ထိုင်ကြည့်နေကြသလား။

ဘယ်လိုလူတွေ လဲ...။

“ညီ ပြောလေ၊ ဘာတွေ ထူးခြားနေလို့လဲ”

“အနှစ် ”

“ဟင်”

“အရမ်းသတိရတာ ပဲ”

ရင်ထဲမှာ ဒိန်းခနဲ ဆောင့်ခါသွားသည်။ သီချင်းဆိုသည့်အသံလေးတိုင်းပဲ

အသံက နားထောင်ပြီးတိုင်း တမ်းတနေချင်အောင် ဆွဲဆောင်မှု ရှိ၏။ ညီဟာ လှုပ်ကလည်း မိသည်။ ရုပ်၊ အသံ ဘာမှ ပြောဖို့မလို။

ခက်နေတာ တစ်ခုပဲရှိ၏။ ညီ နေရတဲ့ ကမ္ဘာလေးက ကျဉ်းလွန်းနေသည်။

“ကြားလား အနှစ်”

“အင်း”

“အနှစ် ကော ကျွန်တော်ကို သတိရရဲ့ လား”

“ရတာ ပေါ့၊ ဒါပေမယ့် ဒီရက်ပိုင်းက အလုပ်ရှုပ်နေတယ် ညီရဲ့၊ သင်တန်းတွေ လောဘကြီးပြီး လျှောက်ယူနေတာ၊ စာမေးပွဲတွေ စုပြုံဖြေရတော့ သေရော”

ညီအသံ ခဏတိတ်သွား၏။

“ညီ အခု ဘာလုပ်နေလဲဟင်”

“ဝရန်တာမှာ”

“ဟယ်... အနှစ် လဲ ဝရန်တာမှာ ပဲ၊ ညီ ဘယ်လက်ကိုလှည့်ရပ်နေလဲ”

“အင်း..... အနှစ် ရဲ့ ကျွန်တော် စကားအတူထိုင်ပြောခဲ့တဲ့ ကျောက်ခုံလေးကို လှမ်းကြည့်နေတာဆိုတော့ ဘယ်ဘက်မျက်နှာကျမလဲ မသိဘူး၊ အပြင် သိပ်မထွက်ရတော့ အရပ်လေးမျက်နှာတောင် မျက်စိလည်နေတယ်”

“ညီရယ်”

ညီကို သနားလည်းသနား၊ ရယ်လည်း ရယ်ချင်မိသည်။ ဒါပေမယ့် မရယ်ရက်ပါ။

“အဲဒါလည်း ဆန့်ကျင်ဘက်ပေမယ့် တိုက်ဆိုင်နေတာ အံ့ဩစရာပဲ ညီ၊ အခု ညီနဲ့ အနှစ် စကားပြောနေကြတာ အရပ်မျက်နှာအရဆို မျက်နှာချင်းဆိုင်ပဲ”

“ဟုတ်လား”

တော် တော် ဝမ်းသာအားရ ဖြစ်သွားပုံရသည့် ညီအသံက ကလေး တစ်ယောက် လို လွတ်လွတ်လပ်လပ်ပင်။

“အနှစ်”

“ဟင်”

“နောက်ထပ် စကားပြောခွင့်ရချင်တယ်”

“အခု ပြောလိုရတယ်လေ ညီရဲ့၊ ပြောသာပြော အနှစ် နားထောင်မယ်”

“မဟုတ်ဘူး၊ ကျွန်တော် ဘေးမှာ အနှစ် ကိုထားပြီး ပြောချင်နေတာ”

“အဟွန်း”

ဘယ်သူမှလည်း အနားမှာ မရှိဘဲနဲ့ အနှစ် ရှက်သွားသည်။ မျက်နှာလေးငုံ့ချကာ ဝရန်တာကြမ်းခင်းကို အမိပွယ်မဲ့ စိုက်ကြည့်နေမိ၏ ။

“အနှစ် ကိုလေ ကျွန်တော် က...”

စကားသံက ဖျော့ကျသွားတာမဟုတ်ဘဲ ချက်ချင်း ကြီးပြတ်တောက်သွား၏ ။

“ဟဲလို ညီ...”

ပြန်ခေါ်တော့ ညီ ဖုန်းချသွားပြီမှန်း သိလိုက်၏ ။ တစ်ယောက် ယောက် လာလို့ ဖြစ်မှာ ပါ။ ဒါမှမဟုတ် ဖုန်းခိုးဆက်တာ လူမိသွားလို့လား၊ ဖြစ်ရလေ ညီရယ်...။

သနားလိုက်တာလို့ တွေ့ မိပြီးကာမှ ပြန်ဖျက်ပစ်မိသည်။ ယောက်ျား တစ်ယောက် ဟာ သနားစရာအသွင်နှင့် ရပ်တည်နေသင့်သလား၊ ဖျော့ညံ့တဲ့ယောက်ျားတွေ ကို အနှစ် ကြည့်မရပေ။ ယောက်ျား ဖြစ်ပြီး မိန်းကလေးတွေ ကို အလှအပပြင်တာ...

ဘာ ဖြစ် ဖြစ် ကျားကျားလျားလျား ရှေ့မထွက်ချင်တာ၊ ဥပမာ ဖေဖေနဲ့ မေမေကိုကြည့်၊ စီးပွားရေး မှာ ဦးစီးဦးဆောင်နေတယ်ဆိုပေမယ့် အိမ်မှာ ဘာ ဖြစ် ဖြစ်..

“မင်းသွားလိုက်လေ၊ မင်းတွေ့လိုက်ပါ”

“အတူတူပါပဲကွာ၊ လင်မယား မင်းပြောလဲ ငါပြောတာပဲ”

“အိမ်ထောင်ဦးစီးခေါ်တာ ဘာ ဖြစ်လဲ၊ မိဘနှစ် ပါးစလုံး အိမ်ထောင်ဦးစီးပဲ”

ဆိုတာမျိုးတွေ ၊ ရပ်ရေး ရွာရေး ၊ လူမှု ရေး မှာ ဘာဆိုဘာမှ ဝင်ပါတာ မရှိ။

“ဦးသာလွန်”

ဆိုပြီး ဘာအရေး ကိစ္စနဲ့လာလာ ‘မိန်းမ.. မင်းသွားလိုက်’ ဆိုတာပဲ ဖြစ်၏ ။ ငါ အပြင်မှာ စီးပွားရှာနေတာပဲ။ ကျန်တာ မင်းလုပ်ပါ ဆိုတာမျိုးနှင့် တူနေသည်။

ပြောရလျှင် ယောက်ျားကောင်းပီသသော တွက်ကပ်တတ်သည့်စိတ် ဖြစ်သည်။

ပြီးတော့ ကိုလတ်၊ ကိုယ်လည်း မိန်းမပါပဲ၊ ဒါပေမယ့် ယောက်ျား တစ်ယောက် က မိန်းမ တစ်ယောက် အပေါ်မှာ မျက်စိစုံမှိတ်ပြီး ယုံကြည်ကိုးကွယ်နေတာ ညံ့ဖျင်းခြင်းပဲဟု အနှစ် ကတော့ တွက်သည်။

သူမ၏ ခံယူချက်တွေ က ဤသို့ရှိခဲ့သော် လည်း ကိုယ့်အတွက်ကျမှ ယောက်ျားကောင်း ဆိုတာကိုယူပြီး နန္ဒမီခိုဖို့တော့ ဘယ်တော့မှ စိတ်မကူးပေ။

ထို့ကြောင့် အနှစ် သင်တန်းတွေ တစ်ခုပြီးတစ်ခု တက်နေတော့ မေမေက ပြောဖူးသည်။

“လူ တစ်ယောက် ရဲ့ လှုပ်ရှားနေထိုင်ပုံဟာ အတိတ်နဲ့မဆိုင်ဘူး၊ အနာဂတ်နဲ့ပဲဆိုင်တယ်၊ ငါ့သမီး ကြိုစားနေပုံက နောက်အနာဂတ်မှာ ခေါင်းဆောင် ဖြစ်ဖို့ထင်တယ်၊ ကြည့်လဲလုပ်ပါဦးသမီးရယ်၊ ညည်းတို့ခေတ်ကျမှပဲ အိမ်ရှင်မတွေ ဘယ်လိုရှာရမှန်းမသိ ဖြစ်ကုန်ပါ့မယ်”

မေမေအ ပြောလို့ အနှစ် ပြန်ပြောခဲ့သေးသည်။

“ရှာရမှာ ပဲ မေမေ၊ အခုယောက်ျားတွေ ကို ကိုယ်ဝန်ဆောင်ခိုင်းလို့ ရနေပြီတဲ့၊ မေမေ မဖတ်ရဘူးလား၊ အတိတ်တပေါင် ဆိုတာ အဲဒီ လိုနဲ့ စတာပဲ၊ နောက် တကယ် ဖြစ်လာမှာ ”

“ပေါက်ပေါက်ရှာရှာပါအေ”

ဆိုပြီး မေမေက ရယ်နေခဲ့သည်။ ယောက်ျား တစ်ယောက် မှာ
ဘယ်လိုအရည်အချင်းရှိရမည် ဆိုတာ သတ်မှတ်ချက်မထားခဲ့ဖူးပေမယ့် ယောက်
ျားပီသတာကို အထင်မြင်သေးဖို့အတွက် ကတော့ အနှစ် အမြဲတမ်း ရှိခဲ့၏ ။

ခုတော့ ညှို့ကို ဘာ ဖြစ်လို့ အထင်မသေးရက်ဘဲ ဖြစ်နေတာလဲ။ ညှို့မျက်နှာကို
ပြန်မြင်မိတဲ့အခါ ဖေးဖေးမမလေး တွေ မိတာရှိသည်။

သူ့စိတ်ဓာတ် အမှန်နဲ့ ရပ်တည်ခွင့်ရှိခဲ့တာမှ မဟုတ်ဘဲ။

အခန်း (၉)

“ရင့်... ရင့် တံခါးဖွင့်ကွာ၊ မောင် အိပ်ချင်နေပြီ”

“သွားအိပ်လေ တစ်အိမ်လုံး အကျယ်ကြီးပဲ၊ ရင့်က ဒါဆိုဒါပဲနော် မောင် သိတယ်မဟုတ်လား၊ ဒီည မောင် အထဲဝင်လို့ လုံးဝမရဘူး ဒါပဲ”

“ကျွတ်”

စိတ်ပျက်လက်ပျက်နှင့် ပြန်လှည့်လာခဲ့ရသည်။ ဆိုဖာပေါ်မှာ

ပိုးစိုးပက်စက်လှဲချလိုက်ပြီး ကိုယ့်အ ဖြစ် ဘယ်လောက်ကြီးသွားသလဲ ပြန်တွေ့ မိ၏ ။

လခထုတ်လာတဲ့ပိုက်ဆံကို ဘောလုံးပွဲရုံးသွားတာ လေးသော င်းကျော်၊ ဘာ

ဖြစ်လဲ ဒါ အမြဲမှမဟုတ်တာ၊ တခြားယောက်ျားတွေ လို ပျော်ပါးသုံးဖြုန်းနေတာလည်း

မဟုတ်၊ လစဉ် ဒီလခကို ပွန်းပဲပြီးမှ မိန်းမလက်ထဲကို ဖိတ်တစ်ဝက် စဉ်တစ်ဝက်

ရောက်စေတဲ့ကောင်မျိုးလား ငါက...

“တောက်”

ညဆယ့်တစ်နာရီထိုးနေသည့်နာရီကို မျက်လုံးရောက်သွားတော့ ဒေါသနှင့်

ငေါက်ခနဲထထိုင်လိုက်မိသည်။ ဒီမိန်းမ လွန်ပြီ၊ တစ်ခါတစ်လေ လခပဲ့လာတိုင်း သူ ဒီလိုပဲ

ခွဲအိပ်ခဲ့ရသည့်ညတွေ ကို အမှတ်ရတော့ ဒေါသတွေ ပွထလာ၏ ။

“ရော့”

“ဘုတ်”

ကိုယ့်မှာ ဒေါသ ဖြစ်ဖို့စဉ်းစားတုန်း စောင်နဲ့ခေါင်းအုံးက ရင်ဘတ်ကို လာမှန်တာ

ထိုင်လိုက်ပြီးသည့်ကိုယ်က လက်နောက်ပြန်ထောက်လိုက်ရတဲ့အထိ၊ ကြည့်လိုက်တော့

ညဝတ်ဘောင်းဘီရည်ပွမှု၊ အင်္ကျီပွမှုကြီးနှင့် ရင့်က လက်ပိုက်ရပ်လို့။

“တက်တွေ ဘာတွေ ခေါက်မနေနဲ့ မောင်၊ မောင်ပေးတဲ့လခနဲ့ ပွတ်သပ်သုံးနေရတဲ့ ရင့်ဘက်ကိုလည်း ပြန်ကြည့်ဦး”

“ကြည့်စရာလား၊ မောင် အပြင်မှာ လုပ်မယ်ဆိုတာ မင်းပဲ ကုမ္ပဏီကြီးတွေ မှာ လုပ်တာက ဂုဏ်ကျက်သရေရှိတယ်၊ အဲဒီ လောက် လခနဲ့ဆို ဖြစ်တယ်ဆို”

“ဖြစ်တယ်လေ၊ မောင်က အပြည့်အဝ ပြန်အပ်ပေါ့”

“ဟ ဒါ ကတော့ မောင်လဲ အပေါင်းအသင်းနဲ့၊ လူမှု ရေး နဲ့ ရှိတာပဲ၊ တစ်ခါတစ်လေ ငွေကုန်ကြေးကျရှိတာ မင်း နားလည်မှပေါ့”

ပြောရင်း ရင်ခွင်ထဲမှာ ပုံနေသည့် စောင်တွေ ကို ဖယ်ချပစ်လိုက်ပြီးထရပ်သည်။ ရင့်က လက်ပိုက်မပျက်နှင့် ခပ်တည်တည်လေးကြည့်နေကာ...

“နားမလည်နိုင်ဘူး၊ မောင် ပိုက်ဆံသုံးနေတာထက် ပြန်ချိန် ပြန်မရောက်ဘဲ အဲဒီ လိုခြေရှည်တတ်တာကိုလည်း မလိုချင်ဘူး၊ လခထုတ်တဲ့ရက်မှာ ဒီမိန်းမ ဒီလိုပြဿ နာရှာတယ်ထင်ရင် နောက်မ ဖြစ်အောင် မောင် ကြိုးစား၊ ရင့် ကတော့ ဆောရီး”

“ရင့်...”

သူ လှမ်းဆွဲလိုက်ပေမယ့်မမိ။

“ရင့် မောင် တောင်းပန်တယ်ကွာ၊ မင်းနဲ့ခွဲအိပ်ရရင် မောင် ဘယ်လိုမှ မပျော်တာ သိရဲ့ သားနဲ့၊ နောက် ဒီလိုမ ဖြစ်စေရဘူး နော်”

“ဟာ မရဘူး ဖယ်”

“ဂျိမ်း”

“ရင့်...”

တံခါးကို လက်သီးဆုပ်နှင့် ထုပစ်လိုက်မိသည်။

တော် တော် ရက်စက်တဲ့မိန်းမ....

အခန်း (၁၀)

“ဟေ့ ကားရပ်စမ်း၊ ရှေ့မှာ ညီမဟုတ်လား”

ဦးချစ်မိုး၏ စကားသံအဆုံးမှာ ကားက အရှိန်လျှော့ကျသွား၏။ ကားနှစ် စင်း
ဘေးချင်ယှဉ်မိတော့မှာ ညီက လှည့်ကြည့်ကာ...

“ဦး”

“ဘာ ဖြစ်နေလို့လဲ ကားက”

မေးရင် ဦးချစ်မိုးက ကားပေါ်က ဆင်းသွားလိုက်၏။ ညီက
ကုန်းနေသည့်ကိုယ်ကို ပြန်မတ်ကာ လက်ဝါးချင်းပွတ်လျက်...။

“ကြည့်တာတော့ ဘာမှမတွေ့ဘူး၊ ညီလဲ မသိတော့ဘူး၊ ဦး ကြည့်တတ်လား”

“ဘယ်လိုလုပ်ကြည့်တတ်မှာ တုန်းကွ၊ မင်းက ဘယ်ကိုလဲ”

“ဘဏ်ကိုသွားမလို့၊ မာမီ ခိုင်းလိုက်လို့လေ”

“ပေါက်ပေါက်ရှာရှာကွာ၊ ဒီနေ့ ဘဏ်ဘယ်လိုလုပ် ဖွင့်မှာ လဲ”

“ဟုတ်တယ်၊ အဲဒါကို မာမီ မေ့သွားတယ်ထင်တယ်၊ ညီ သတိရတော့
ပြန်လှည့်ဖို့လဲ စိတ်ကူးမိရော ကားက ထိုးရပ်သွားတာပဲ”

တူဝရီးနှစ် ယောက် ဘာမှန်းလည်း မသိကြဘဲ ကားစက်ခန်းထဲကို အတူတူ
ပြန်ဝင်ကြည့်မိသေးသည်။ ပြီးတော့ ဒီဘက်ကို ပြိုင်တူပြန်လှည့်၍ ...

“ကားထားခဲ့လိုက်တော့ကွာ၊ ဝပ်ခ်ရှော့ကို ဖုန်းဆက်လိုက်ပေါ့၊ မင်းကို ငါ
ပြန်ပို့မယ်”

ဦးချစ်မိုးက သူပဲပြောပြီး ဝပ်ခ်ရှော့ကို ဖုန်းဆက်လိုက်၏။ ပြီးတော့ နှစ် ယောက်
သား ဦးချစ်မိုး၏ ကားပေါ်မှာ ပြန်ထိုင်နေလိုက်ကြပြီး...

“ကားကို စိတ်မချဘူး၊ ဝပ်ခါရှော့ကကား လာမှ တို့သွားတာပေါ့”

“ဦး”

“ဆို ဘာလဲ”

“ညီ အိမ်မပြန်ချင်သေးဘူး၊ တစ်ခါတစ်လေပဲ အပြင်ထွက်ရတာ ၊ ဦးနဲ့ လိုက်မယ်

”

“ဟင်...”

ဦးချစ်မိုး ` ဖြစ်ပါ့မလား ` ဟူသော ကြောင့်ကြ သည့်မျက်လုံးများ နှင့် ညွှီကို

ကြည့်သည်။ ညီက သူ့လက်မောင်းကို ခပ်ဖိဖိ ဆုပ်ကိုင်ပြီး လှုပ်ခါပစ်၏ ။

“တစ်နာရီလောက်ပဲနေမယ် မရဘူးလား”

“ဘာလို့မရမှာ လဲ၊ ငါလဲ ညနေပိုင်း ဂျူတီအော့ဖ်မို့လို့ ပြန်လာတာ၊ ဒါပေမယ့်

မင်းအမေက မလွယ်ဘူးကွ”

“လွယ်ပါတယ်၊ မာမီ ဒီနေ့လယ် အိမ်ကပ်ရမှာ မဟုတ်ဘူး၊ ပွဲစား ဒေါ်မာလာနဲ့

ချိန်းထားတာကော၊ မလတ်တို့အိမ် ဝင်ဦးမှာ နဲ့...”

ဦးချစ်မိုးက ညွှီကို သေချာစိုက်ကြည့်ပြီး ပြုံး လိုက်၏ ။

“မင်းမှာ လဲသနားဖို့တောင် ကောင်းနေပြီ၊ အပြင်ခဏလေးထွက်ခွင့်ရတာ

တောင် အလွန်ပျင်းဖို့ကောင်းတဲ့ ငါ့အိမ်ကိုပဲ ခြေဦးလှည့်နေတယ်နော်”

ပြောပြီး ရှေ့တည့်တည့်ပြန်လှည့်ကာ သက်ပြင်းချသည်။

“မင်းအမေကလဲ တကယ်မလွယ်တာကွ၊ ငယ်ငယ်ကဆို ငါနဲ့ လုံးဝကို

မတည့်တာ၊ အထက်အောက် မောင်နှမ ဆိုပေမယ့် ငါကလည်း အစ်မ တစ်ယောက် လို

ရိသေနေတာ မဟုတ်ဘူး၊ သူကလည်း မောင်လေးပါလားလို့မြင်ပြီး ညှာတာရမှန်း

သိတာမဟုတ်ဘူး၊ ငါက မမခက်လို့ ဒေါ်တော့ မသိတဲ့လူတွေ ဆိုရင် အစ်မမို့လို့ မမခက်လို့

ခေါ်တယ်ထင်မှာ ၊ တကယ်က သူနာမည် ကိုက `မမခက်'လေ၊ အတွန်း''

သူဟာသူပြောရင်း သဘောကျသလို ရယ်လိုက်သေးသည်။ ဦးချစ်မိုးက လူပျိုကြီး ဖြစ်တာလည်း မပြောနှင့် ၊ တစ်ယူသန်စိတ်ရှိသလောက် အပြောလည်းဆိုသည်။

တစ်ကိုယ်ရေသမားပီပီ မိဘအမွေပစ္စည်းတွေ နှင့် ကိုယ်တိုင်က ပညာတတ်မို့ ဆရာဝန်ကြီး ဖြစ်နေတာတောင် ကိုယ်ပိုင်ဆေးခန်းမဖွင့်၊ ဘယ်ဆေးခန်းမှာ မှလည်းမထိုင်၊ သူ့အတွက်က ငွေများများ ရှာဖို့မှ မလိုဘဲ၊

``ဆေးခန်းဖွင့်ရင် ဆေးလိုက်ဖို့လိုသလို ဆက်ဆံရေး က ပါလာဦးမယ်၊ တချို့ လူမှု ဆက်ဆံရေး တွေ ကို ငါ သိပ်စိတ်ပျက်တာ၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကို သေအောင်လို့ အဆိပ်သောက်ထားတဲ့သူကို ဆေးကုခိုင်းရင် ဘယ်လိုလုပ် စေတနာထားမလဲ၊ မင်း စဉ်းစားကြည့်ပါလား၊ ရောဂါ ကုတယ်ဆိုတာ လူနာရဲ့ စိတ်နဲ့ ဆက်ကုရတာ လေ၊ သူက သေချင်နေတာကို ရှင်အောင် ကုပေးရတာ အဓိပ္ပါယ်ရှိတာ၊ အဲဒါ အဆိပ်ပြန်ထုတ်ပေးပြီး `ခေါ်သွားတော့'လို့ ပြောတော့ ဆရာဝန်က အပေါက်ဆိုးလိုက်တာတဲ့၊ ကိုင်း.....''

ခွကျကျ ဦးချစ်မိုး၏ အပြောအဆို အယူအဆတွေ ကို ညီ ကတော့ သဘောကျသည်။ ခင်လည်း ခင်သည်။ မာမီ ကတော့ တစ်ခါမှ အကောင်းမပြောပါ။

``ရှားတယ် အဲဒီ ဆရာဝန်မျိုး၊ သူ အမြင်ကတ်လာရင် အဲဒီ လူနာကို ဆေးထိုးသတ်ချင်သတ်နေမှာ ၊ ပြောလို့မရဘူး၊ စိတ်က လက်တစ်ဆစ်နဲ့''

ကိုယ့်မောင်လေးရယ်လို့ ကြင်ကြင်နာနာ ပြောဆိုတာ မရှိပေမယ့် အရေး အကြောင်းဆိုလျှင်တော့ `ဖိုးချစ် ဘာ ဖြစ်တာလဲ'ဟု ပြူး ပြမေးတာ ခြေမကိုင်မိ၊ လက်မကိုင်မိပင်။

``မင်း ငါနဲ့မလိုက်နဲ့''

ဦးလေး ဖြစ်သူကိုကြည့်၍ အတွေ့ လွန်နေတုန်းမို့ မြန်းခနဲ စကားပြန်ဆက်လိုက်တော့ အဆက်အစပ်မဲ့သွား၏ ။

“ဘယ်လို ဦး”

“မင်းမာမီမေးရင် ငါ့ဆီမှာ လို့ ပြောပေးမယ်၊ မင်း နှစ် နာရီလောက် လျှောက်လည်ကွာ၊ ပြန်ခါနီး ရင်တော့ ငါ့ဆီ အရင်ဝင်၊ ငါ ပြန်ပို့ပေးမယ်”

“ဘယ်နှယ်လဲ” ဟု မေးလိုက်စဉ်မှာ ညီ ဝမ်းသာအားရ ထ ဖြစ်သွားမည် ဟု ဦးချစ်မိုးက ထင်ထားခဲ့သည်။ ဒါပေမယ့် ညီက မဆိုင်းမတွ ခေါင်းခါလေသည်။

“မလည်ချင်ပါဘူး၊ မာမီလဲ အပြင်မှာ ဆိုတော့ တကယ်လို့ တွေ့သွားရင် နားညည်းလို့ဆုံးမှာ မဟုတ်ဘူး၊ ဦးနဲ့ပဲ လိုက်မယ်”

“ဟေ့ ဟား.. ဟား....”

ဦးချစ်မိုး အံ့ဩသလိုကြီး ဖြစ်သွားပြီးတော့ ရယ်သည်။ ခေါင်းတဆတ်ဆတ် ညှိတ်နေလျက်...

“မမခက်ရဲ့ ဝါဒီဝါဒက မဆိုးဘူးဘဲ၊ သားလေးပေမယ့် အပိုးကိုကျိုးနေတာပဲ။ အင်း.. ဒါလည်း ကောင်းပါတယ် ငါ မညှာရတော့ဘူးပေါ့”

ညီက မျက်နှာခပ်လွှဲလွှဲနှင့် ပြုံး နေ၏ ။ ဦးနဲ့လိုက်ပါခွင့်ရလိုက်ခြင်းအတွက် ရင်ထဲမှာ အတိုင်းအဆမဲ့ ပျော်သွားခဲ့သည်။

ဒါပေမယ့် အပိုးကျိုးနေတာတော့ မဟုတ်ပါ။

သူ့မျက်နှာလေးကို မြင် ချင်လို့...

အခန်း (၁၁)

“အဲဒီ မှာ မင်း လုပ်ချင်တာသာလုပ်တော့၊ ငါတော့ ရေချိုး ထမင်းစား ပြီးတာနဲ့ တစ်ရေး လောက် အိပ်ဦးမယ်”

ထမင်းစားဖို့ခေါ်တော့လည်း ညီက မစားဘဲ ကွန်ပျူတာရှေ့မှာ ဂိမ်းစက်နဲ့ အလုပ်ရှုပ်နေသဖြင့် ဦးချစ်မိုး အိပ်ရာပေါ်ရောက်သွားတဲ့အထိ မျက်နှာချင်းမဆိုင် ဖြစ်

ကတော့ပေ။

တစ်အိမ်လုံး တိတ်ဆိတ်သွားသည့်အချိန်ကျမှ ညီ မော်နီတာရှေ့ ထသည်။
ဟိုဘက်ခြံကို လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ အဝါနုရောင် ဆေးသားလေးနှင့် နှစ်
ထပ်တိုက်မြင့်ကြီးကို မြင်ရ၏ ။ ပြုတင်းပေါက်တွေ မှာ ဆင်စွယ်ရောင် ခန်းဆီးတွေ
တင်ထားပုံက တစ်မျိုးလှနေသည်။

ခြံနဲ့တိုက်တစ်ခုလုံးကို လိုက်ဝေကြည့်ပေမယ့် လူရိပ်လူယောင် မမြင်ရပေ။
ပြီးတော့ ဒီဘက်ခြံမှာ သစ်ပင်မြင့်ကြီးတွေ တန်းစီးနေသဖြင့် မြင်ကွင်းကမရင်း၊ ညီ
ဘောင်းဘီအိတ်ထဲမှာ ထည့်လာသည့် လက်ကိုင်ဖုန်းကို ထုတ်လိုက်သည်။

အိမ်မှာ ဟန်းဖုန်းကိုင်ဖို့ သူ အခွင့်အရေး ရတာ က ကိုကို့ကျေးဇူးကြောင့်
ဖြစ်သည်။ မာမီက ဒါကို အန္တရာယ်ဟုပြော၍ တားဆီးခဲ့ဖူး၏ ။

“ဘာ ဖြစ်လဲ မာမီရာ၊ ဒီခေတ်ထဲမှာ ဖုန်းတစ်လုံးတော့ ဆောင်ထားနိုင်မှ
လူရာဝင်တာ၊ ပြီးတော့ ဒါက ရှိုးလိုလို၊ ကြားနေသလိုလို ထင်စရာရှိပေမယ့် သိပ်ကို
အသုံးဝင်တဲ့ပစ္စည်းပါ။ သူ မူကြိုကလေးလေးမှ မဟုတ်တော့တာ၊ ညီအတွက်
ဝယ်ပေးချင်နေတာ ကြာပြီ”

ဆိုပြီးမာမီရှေ့မှာ ပဲ လက်ထဲထည့်သည်။ ကိုကိုကွယ်သွားသည်နှင့် မာမီက
ကြိမ်း၏ ။

“ကိုယ်နဲ့မကွာဆောင်ထားဖို့ မလိုဘူးနော်၊ မာမီကိုပေးထား၊ အပြင်သွားစရာရှိမှ
ယူရမယ်”

အပြင်ဆိုတာကလည်း အထူးသဖြင့် မာမီခိုင်းသည့် ကိစ္စမျိုးနှင့်
ဦးလေးဆီကိုလာရခြင်းပဲ ဖြစ်သည်။ သူငယ်ငယ်က ဦးလေးအိမ်မှာ ပဲ အနေများ ကာ
ဦးလေးကလည်း သူ ပျော်အောင်လို့ ကစားစရာတွေ ဘယ်လောက်ထိ
ဖန်တီးပေးခဲ့သလဲဆိုလျှင် သူ့ကြောင့် တီဇွီ၊ ကွန်ပျူတာတွေ ခဏခဏ ပျက်စီးသည်။
ကွဲရှကုန်သည်အထိ ဖြစ်၏ ။

ဒါလည်း ဂရုမစိုက်ဘဲ ညှီကို ငါမွေးမယ်လို့ တောင်းခဲ့သေးသည်တဲ့၊ မာဇီက ပြောတာတောင် ရင်ဘတ်ထုချင်နေသေးသည်။

“ငါ့သားတွေလေးကျမှ ပြောရက်တယ် မောင်ဖိုးချစ်”တဲ့။

နောက်ပိုင်း ဦးလေ ဒီဘက်ကိုပြောင်းလာကာမှ သူလည်း ကလေးပေါက်စလေး မဟုတ်တော့တဲ့နောက်မှာ အသွားအလာတွေ ကျခဲ့သည်။ မလာ ဖြစ်တော့သလောက် ဖြစ်ခဲ့ပြီး မာဇီက သူခိုင်းချင်တာမှ ခိုင်းသည်။ ဒါတောင် ဘယ်လိုသွား၊ ဘယ်အချိန်ပြန်၊

နာရီတစ်ချက်ငုံကြည့် ဖြစ်ကာ အချိန်သိပ်မရှိတော့တာကို ညီ တွက်နေမိ၏ ။ အနှစ် အိမ်မှာ မှ ရှိပါ့မလား၊ ဖုန်းကိုင်ထားပြီး တစ်အိမ်လုံးနဲ့အောင် သွားရင် မြင်ကွင်းစုံ၊ ထောင့်စုကနေ ချောင်းမြောင်းရှာနေမိသည်။ မဆက် ဖြစ်သေးပေ။

တွေ့ချင်နေသည့်စိတ်ကလည်း ထွက်ပေါက်ရှာနေသည့် ငှက်ကလေးတွေ လို သူ ဖြစ်နေပြီ ထင်သည်။ ခြေထောက်တွေ က လူးလားခေါက်တုံ့ သွားနေသလို ဖြစ်ကာ ရင်ဘတ်ထဲမှာ တစ်ပြင်လုံး ငလျင်လှုပ်နေတာနှင့် တူ၏ ။

နောက်ဆုံးကျတော့ အခက်အခဲတွေ ၊ စိုးရွံ့မှု တွေ ကို သူ ဘေးဖယ်ပစ်လိုက်ကာ..

“ဟဲလို ညီလားဟင်”

ဆိုသည့် အသံလေး ကြားလိုက်သည်နှင့် ညီ တစ်ယောက် တည်း ရယ်လည်း ရယ်၊ ဆံပင်တွေ သပ်လိုက်၊ လည်ပင်းကိုင်လိုက်တွေ ဖြစ်ကာ ‘အင်း’တစ်လုံးကို နောက်ကျစွာ ထွက်မိသည်။

ရင်တွေ တလှုပ်လှုပ် တဆတ်ဆတ်ခါအောင် တုန်လှိုက်နေသော ဘယ်သူ့ကို ပြေးပြောရမှန်းမသိ၊ ဘာတွေ ဖြစ်ကုန်တာလဲလို့ တစ်ယောက် ယောက် ကိုပဲ ပြေးမေးချင်သလိုလို...။

“အနှစ်”

“အင်း ပြောလေ ညီ၊ ဒီမှာ ကားမောင်းရင်း နားထောင်နေရတာ ”

“ဟင် အနှစ် က အိမ်မှာ မဟုတ်ဘူးလား”

“ဟင့်အင်း. အခု ရောက်တော့မယ်၊ မီးပျိုင့်မှာ ရပ်နေတာ၊ နောက်သုံးမိနစ်ဆို ရောက်ပြီ၊ ညီကကော”

“ညီက အနှစ် အိမ်မှာ ရှိတယ်မှတ်လို့ ကြည့်နေတာ၊ ဦးရဲ့ အိမ်ပေါ်ထပ်မှာ ”

“ဟင် ဟုတ်လား၊ ဒေါက်တာချစ်မိုးရဲ့ အိမ်မှာ ”

“ဟုတ်တယ်”

အနှစ် အသံလေးက တအံ့တဩမေးပြီး တိတ်ကျသွား၏ ။ တစ်အောင့်ကြာမှ...

“ဟုတ်ပြီ၊ ခဏပဲစောင့် သိလား၊ အနှစ် ပြန်ရောက်ရင် ဒီဘက်ဝရန်တာကို ထွက်ခဲ့မယ်၊ ညီ လှမ်းမြင်ရတဲ့နေရာမှာ ရပ်ပြီး စကားဆက်ပြောမယ်လေး နော် ဒါပဲ”

သူမ အသံလေးက တိမ်ကျသွားတော့ ရင်ထဲမှာ ဟာခနဲ ဖြစ်သွား၏ ။ ဒါပဲဆိုပြီး သူမက ချသွားလိုက်တာ၊ ရက်စက်လေခြင်းဟုပင် အပြစ်တင် ချင်မိသည်။

တကယ် သုံးမိနစ်မပြည့်တပြည့်အချိန်လောက်မှာ ကားအဖြူလေးတစ်စီး ဟိုဘက်ခြံထဲကို မောင်းဝင်လာတာ မြင်လိုက်ရ၏ ။

တစ်ပြိုင်နက်မှာ သူ့ဖုန်းကမြည် လာ၏ ။ အနှစ် က ဖုန်းကိုထောင်ပြုပြီး နားထောင်ဖို့ပြော၏ ။ အဖြူရောင် စွတ်စွတ်ဘောင်းဘီရည်၊ အတွင်း ခံစပိုရှပ်အဖြူမှာ အညို ရောင် လေးထပ်ဝတ်ထားသည့် အနှစ် ပုံစံလေးက ထင်းနေသည်။

ဖုန်းကို နားမှာ ကပ်လိုက်မိသော် လည်း သူ အနှစ် ကိုပဲ ငေးနေမိဆဲ...

“ကဲ ပြောလေ ညီ၊ ဒီမှာ ရေတစ်ခွက်ကို ကမန်းကတန်းမျိုချပြီး ပြေးတက်လာရတာ ”

“အနှစ် ”

“အင်း ပြောပါဆိုမှ”

“ကျွန်တော် ...”

“အင်း”

“အနှစ် နဲ့တွေ့ချင်တယ်”

“အခု တွေ့နေပြီလေ”

“မဟုတ်ဘူး၊ အနှစ် အောက်ကိုဆင်းခဲ့ပါလားဟင်”

အနှစ် ထံမှ ရယ်သံလေးကို နီးနီးကပ်ကပ် ကြားလိုက်ရ၏ ။

သွားတန်းကလေးတွေ ပေါ်အောင် ရယ်နေကို သူ လှမ်းမြင်နေရသည်။

နှုတ်ခမ်းလွှာလေးတွေ ကိုတော့ အနီးကပ်မဟုတ်လို့ မမြင်ရပါ။

“ညီ”

“ဟင်”

“အောက်ကိုဆင်းလိုက်ရင် အနှစ် နဲ့ညီ ဘယ်လိုလုပ်မြင်ရတော့မှာ လဲ၊

လန်ဆာပန်းနွယ်တွေ နဲ့ ခြံခတ်ထားတာ ကျပ်ပိတ်သိပ်နေတာပဲ ညီ ကြည့်ပါလား”

ကြည့်လိုက်တော့ ဟုတ်သည်။ လန်ဆာနွယ်တွေ က အပြာမှု နိမ့်

နိမ့်အပွင့်လေးတွေ ပွင့်ကာ နွယ်မှာ ဆူးပျော့ပျော့လေးတွေ ပါသည်။ ပျော့ဆည်ဆိုပေမယ့်

အံ့လိုက်ကြီးခဲနေတော့ ကပ်မိလိုက်လျှင် နာသည်။

အနှစ် နဲ့ သူ မဆုံဖူးခဲ့စဉ်က ဒီခြံစည်းရိုးတွေ နားမှာ ဦးလေးနဲ့ သူ ခဏခဏ

လျှောက်ဖူးခဲ့သည်။ ပြီးတော့ ဦးလေးပြောတာ ဦးသေးသည်။

“ဒီစည်းရိုးက ဟိုဘက်က ခက်ထားတာလေ၊ အဲဒီ ဘက်က ဒီပန်းနွယ်တွေ ကို

နိုင်ငံခြားရောက်နေတဲ့သမီးက ပို့လိုက်တာတဲ့၊ ငါ ဟိုဘက်မှာ မျိုးကူးမလို့ရှာတာ မရဘူး၊

အလကားပါကွာ၊ အဲဒီ ခြံကလူတွေ လဲ ငါ့ဖြင့် နားကိုမလည်ဘူး၊ လူသာ သိပ်မတွေ့တာ

ဆူညံနေတာပဲ၊ လူငယ်တွေ လဲ ဝင်လိုက်ထွက်လိုက်၊ ကကြခုန်ကြ၊ မွေးနေ့လဲ မွေးနေ့မို့လို့၊ မဟုတ်တော့လဲ ခြံထဲမှာ တီးကြဆိုကြ ဆူနေတာပါပဲ” တဲ့။

ဦးလေးအမြင်မှာ အနှစ် တို့မိသားစုတစ်ခုလုံးက အမြဲတမ်းပဲ အမြင်မတော် တဲ့ဘက်မှာ ရှိနေခဲ့သည်။ အနှစ် နဲ့သူ ခင်မင်သည့်ကိစ္စမှာ လည်း မာမီနဲ့ဆန့်ကျင်၍ သူ့ဘက်ကနေမှာ မဟုတ်ဘူးဆိုတာက သေချာပါသည်။

ပိုသေချာတာက ရှိပြီးသား ငဲ့ညှာစာနာမှု လေးတွေ ပါ ပျောက်သွားနိုင်၏ ။

ကာဆီးနေသည့်ခြံစည်းရိုးကိုငဲ့ငေး၍ သူ ငြိမ်ကျသွားတာကို အနှစ် လည်း မြင်သည်။ တော် တော် ကြာတဲ့အထိ ဘာသံမှ ထွက်မလာတော့မှ...

“ညီ.. ညီ ဘာပြောစရာရှိလို့လဲဟင်၊ ဟို... တစ်ခုခု တိုင်ပင် ချင်တာမျိုး ရှိလား”

“အင်း အနှစ် က ဆင်းလာလို့မရဘူးဆိုတော့ ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ”

“ဆင်းလာလို့ ရပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ခြံစည်းရိုး ဟိုဘက်ဒီဘက်မှာ ရပ်နေကြရမှာ ပဲ၊ မမြင်ကြရဘဲနဲ့ ညီက စကားပြောမှာ လား”

“ဟုတ်တယ်၊ အဲဒီ လို မ ဖြစ်ပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော် ...”

သူ ဘာဆက်ပြောရမှန်း မသိ။

“အနှစ် ကျွန်တော် အခု ပြန်မယ်ဆိုရင် ခြံပြင်ကနေ ထွက်စောင့်နေလို့ ရမလားဟင်”

“စောင့်ရမယ်”

အနှစ် က ခေါင်းလေးပါငဲ့ပါသွားသည်အထိ သူ့ကို ထပ်မေးသည်။ သူ ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်ပြီး...

“ခဏလေးပါ၊ အနှစ် ကို ကျွန်တော် ခဏပဲမြင်ရရင် ရပြီ”

“ညီရယ် အဲဒါက မလွယ်ဘူး၊ အနှစ် ခုပဲ အပြင်ကပြန်လာတာဥစ္စာ၊ ခြံဝနဲ့

အိမ်က အဝေးကြီးပဲ၊ အောက်ထပ်မှာ မေမေတို့လည်း ရှိနေတယ်၊ ခြံမှာ မာမူကြီးကလည်း သိပ်အမေးအမြန်းထူတာ”

ရင်ထဲမှာ ဟာသွားပြန်သည်။ ပူလောင်ခြင်းတွေ ဖြစ်လာ၏။ သူ ငေးနေတုန်းမှာ အနှစ် မျက်နှာလေး အိမ်ထဲဘက်ကို သမင်လည်ပြန် လှည့်ကြည့်လိုက်တာ မြင်ရကာ....

“မေမေ လှမ်းခေါ်နေပြီး ညီ၊ ဒါပဲနော်၊ ဟို ဆောရီး ညီရယ်၊ နောက်တစ်ခါ အခွင့်အရေး ရရင် ဆုံကြမယ်နော်”

လက်တစ်ဖက်လှမ်းပြုပြီး အနှစ် သူ့ရှေ့ကနေ ပျောက်ကွယ်သွားသည်။ မခံစားနိုင်စွမ်းသော ဝေဒနာတစ်ရပ်က နှိပ်စက်လာသည်။ မင်း ဘာ ဖြစ်တာလဲ ညီ။

ရေပြင်ညီ ဆိုတဲ့ မင်းဘဝမှာ လေပြေလေညှင်းတောင်းမှ ဖြတ်သန်းခွင့်မရှိဘူးလား၊ လှိုင်းကြက်ခွပ်လေး ဖြစ် ဖြစ် မင်းဘက်က ရုန်းကြွလှုပ်ရှားခွင့် မရှိတော့ဘူးလား၊ ဘာလုပ်မှာ လဲ...

မင်းကိုယ်မင်း ဆန်းစစ်လိုက်၊ ချစ်ပြီဆိုရင် ခရီးဆက်တော့...။

အခန်း (၁၂)

“သားရေ... ဟဲ့ ဘယ်သူမှ မရှိကြဘူးလား”

“ရှိတယ်လေ၊ အမေက သမီးရေလို့မှ မခေါ်တာ”

လှုပ်လီလှုပ်လဲပုံကို ဂရုမစိုက်သလို တမင်လုပ်ထွက်လာသလား ထင်ရသည်။ ရင့် မျက်နှာအပေါ်က အပြုံး ကလည်း အမောတကော ရောက်လာတဲ့လူကို အမောမပြေစေခဲ့။

“ဒီအချိန် အမေ့သားမှ မရှိတာ၊ ဘာ ဖြစ်လို့ သူ့ကိုခေါ်တာလဲ အမေရဲ့ ”

“သားမရှိလဲ ရှိတယ်အမေရေ’လို့ အသံပေးလိုက်ရင် သမီးပဲရှိတာကို သိရတာ ပေါ့ကွယ်၊ ဒါနဲ့ သား ဒီနေ့ နားရက်မဟုတ်ဘူးလား”

“နားရက်လေ၊ အဲဒါကို သူက မနားတာ”

“ဟင်.....”

ဒေါ်ပိုပို မျက်နှာပျက်သွားတာကို ရင့်က ဖျတ်ခနဲ မျက်လုံးလှန်ကြည့်ကာ...

“နားရက်တောင်မှ မနားရပါလားလို့ ထင်ပြီး အမေက အမေ့သားကို ရင့်က ခိုင်းတယ်ထင်သွားတာလား”

“ဒါဖြင့် သူ့ဟာသူ သွားတာပေါ့”

ဒေါ်ပိုပိုကလည်း ပြောင်ပဲမေးသည်။ ရင့်က ဆိုဖာတွေ ဆီသွားနေရင်း ပြန်လှည့်ကြည့်၍ ခေါင်းညိတ်၏ ။

“ဟုတ်တယ်၊ အမေ့သားက အခု ဘောလုံးလောင်းတတ်နေပြီလေ၊ အဲဒါ လခထဲက ထုတ်လို့မရတော့ သူ့စရိတ်သူရှာမယ်ဆိုပြီး ထွက်တာ”

ကြည့်စမ်း၊ ဒေါ်ပိုပို ရင်ဘတ်ထဲမှာ ပင် စူးခနဲ အောင့်သွား၏ ။

“လခထဲက ဘာ ဖြစ်လို့ ထုတ်လို့မရတာ လဲ၊ ကြိုထုတ်ထားတာတွေ များ လို့လား”

“တစ်ပြားမှ ကြိုမထုတ်ဘူး၊ ရင့်က မပေးတာ၊ အမေပဲ စဉ်းစားကြည့်လေ၊ သူ့လခ ဘယ်လောက်ရှိလို့လဲ၊ မန္တလေးမှာ တုန်းက အလုပ်က ဝင်ငွေလဲကောင်းတယ်၊ သူလဲ ခုလိုမဖြုန်းတတ်ဘူး၊ အိမ်မှာ တခြားလူပိုတွေ ရှိတာတောင်မှ ဂရုစိုက်ဖို့ မလိုဘူး၊ ရန်ကုန်ကို သူ့ဆန္ဒအတိုင်း ပြောင်းလာရတာ ၊ ရောက်ခါစ အလုပ်ကလဲ ကုမ္ပဏီသူဌေးက တစ်ဦးတည်းပေးမယ့် ရန်ကုန်နဲ့မန္တလေး လစာပေးပုံလွှဲလိုက်တော့ ကွာတယ်၊ ပြီးတော့ ဒီမှာ အောက်ဆိုဒ် ဘာမှရှိတာ မဟုတ်ဘူး၊ အပိုသုံးချင်ရင် အပိုရှာပေါ့”

ဒေါ်ပိုပို ဒေါသ ဖြစ်နေသည့်မျက်နှာကို ပြုပြင်ပြင် ဆင်ဖို့ မေ့နေမိသည်။ ဒါဟာ

အိမ်ရှင်မ တစ်ယောက် ၏ စည်းစနစ်ကျမှု ဖြစ်ပေမယ့် ရှာဖွေနေတာက ကိုယ့်သား။

သူ့အမေရေ့မှာ ဒီလောက်ထိ ပြောရဲနေတာက စော်ကားနေတာနှင့် တူ၏ ။
မှန်တိုင်း မကောင်းဘူးဆိုတာ သင် နားမလည်ဘူးလား။

နေခြည်ရင့် ဆိုသည့် ချွေးမအကြောင်းကို အနီးကပ်မနေခဲ့ဖူးပေမယ့် ခဏတဖြုတ် အလည်သွားခဲ့ဖူးကတည်းက သိခဲ့သည်။ ကိုယ့်သားက တစ်နယ်တစ်ကျေးမှာ တာဝန်ထမ်းဆောင်ဖို့သွားရင်း သူမနှင့် တွေ့၏ ။ လိုချင်လှပါသည်။
လက်ထပ်ချင်ပါသည်ဆိုတော့လည်း ရပ်ရည်၊ ပညာနှင့် မိဘအသိုင်းအဝိုင်းလောက်ပဲ သုံးသပ်ကျေနပ်ကာ တခမ်းတနား တောင်းရမ်းလက်ထပ်ပေးခဲ့ပါသည်။

လူ့အကြောင်း ပေါင်းမှသိဆိုတာ မှန်လှချေလား။ လူကဲခတ်ကြတယ်ဆိုတာ တကယ်တော့ မြင်နေရသည့် အရောင် အဆင်းနှင့် ကောက်ကွေ့ကြောင်းတချို့ကိုပဲ ခန့်မှန်းနိုင်ကြတာ ဖြစ်သည်။

ရင်ဘတ်ထဲမှာ သိုဝှက်စွာ ရှိနေသည့်စိတ်က ဖြစ်သည့်စာကို မျက်ဝန်းထဲမှာ မှန်ကန်စွာ ဖတ်ရှုနိုင်ဖို့က မလွယ်။

နေခြည်ရင့်က တော် တော် လှသလောက် ထက်မြတ်လွန်းတဲ့ မိန်းကလေးပါလား။

ကိုယ်သာ သမီးရှင်ဆိုရင်တော့ ဒီလိုသမီးမျိုးကို မွေးခဲ့မိတာ တွေး၍ ပီတိတွေ ဖြစ်ရင်းနဲ့ပဲ အသက်ရှည်သွားနိုင်သေးသည်။ ခုကျတော့ ချွေးမ။

ဒေါ်ပိုပို ဒေါသတွေ တဖျစ်ဖျစ် ရုန်းကြွလာပေမယ့် မျှီသိပ်နေရသည်။ ကိုယ်က လူကြီး ဖြစ်နေသည့်ပြင် ရင့်က မပြောမဆိုတတ်သည့် မိန်းမငယ်လေးမဟုတ်။

“အမေ့သားကိုတွေ့ဖို့လာတာလား၊ တခြားကိစ္စရှိသေးလားဟင်”

ရင့်က ဒေါ်ပိုပိုမျက်ဝန်းထဲကစာတွေ ကို ကြက်ခြေခတ်ပစ်လိုက်၏ ။ ဘာကိုမှ သတိမထားမိလိုက်သလို ရိုးစင်းသော မျက်ဝန်များ နှင့် မေးသည်။

ဒေါ်ပိုပို ဖြေမလို့ ပါးစပ်ပြင်ပြီးမှ ကိုင်လာခဲ့သည့် သားရေအိတ်အမည်းကို စားပွဲပေါ်မှာ တင်ပေးလိုက်သည်။ သူမ ဘာမှမပြောရသေးမီ ကားဝင်လာသံ ကြားလိုက်ရပြီး...

“မေမေ ရောက်နေတယ်”

သားအသံကြားလို့ လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ ကုမ္ပဏီတံဆိပ်နှင့် ဘောင်းဘီရှည်နက်ပြာ၊ ကုတ်အင်္ကျီအနက်နှင့် ...

လှိုင်းတွန့်ရှိသည့် ဆံပင်တွေ ကို နောက်မှာ သိမ်းလှန်ပြီးထားလျက် ဆံပင်ထူသည့် ဒီသားမျက်နှာဟာ အစကတည်းက ဒီတိုင်းပဲ ဖြစ်သည်။ ဒါပေမယ့် အခု ဆံပင်က ပိုဖွနေသလိုလို၊ ချောင်ကျသွားသလိုလို စိတ်ထဲမှာ ဖြစ်ကာ သေချာစိုက်ကြည့်နေမိ၏ ။

“မေမေက ခုမှရောက်တာလား၊ ရင့်က မေမေ့ကို ကော်ဖီဖျော်လိုက်လေကွာ၊ မေမေက ကော်ဖီကြိုက်တယ်”

“ကော်ဖီမစ် ကုန်နေတယ်လေ၊ မောင် ဝယ်မလာဘူးလား၊ နှပ်ပြီးသားလဲ မရှိလို့”

မိုးသား မျက်နှာ ကွက်ခနဲပျက်သွား၏ ။ ရင့်ကို လှည့်ကြည့်လိုက်ပြီးမှ မျက်နှာက ချက်ချင်း တစ်မျိုး ဖြစ်သွားကာ...

“ဟုတ်.. ဟုတ်သားပဲ မေ့နေတာ”

“တော် ပါပြီ၊ ကော်ဖီသောက်ဖို့လာတာ မဟုတ်ဘူး”

ဒေါ်ပိုပို အသံတွေ တုန်နေတော့ ရင့် နှုတ်ခမ်းမှာ တွန့်ခနဲ မဲ့ကျသွား၏ ။ မဲ့ပြုံးမှ ပြုံး၍ ကြည့်နေခဲ့၏ ။

“ဒီမှာ ရော့ အိမ်ဂရန်၊ သားနာမည် နဲ့ အမည် ပေါက် တစ်ခါတည်း ပြီးပြီ၊ လာမယ့်အပတ်မှာ သတင်းစာထဲမှာ ပါလိမ့်မယ်”

“အမေတို့က မျက်နှာလိုက်တယ်နော်၊ ခြံနဲ့တိုက် ဝယ်ပေးတယ်ဆိုပြီးတော့ ကိုယ့်သားနာမည် နဲ့ တစ်ခါတည်းလုပ်လာတယ်”

ဒေါ်ပိုပိုမျက်လုံးတွေ လက်ခနဲ ဖြစ်သွား၏။ လက်ပိုက်၍ ထိုင်ကြည့်ပြောနေသည့် ရင့်ကို စေ့စေ့ကြည့်ကာ...

“လင်နဲ့မယား ဘာမဆို အတူတူပိုင်တာပဲ ရင့်၊ ပြီးတော့ မန္တလေးမှာ မင်းတို့ဘက်က လက်ဖွဲ့သွားတုန်းကလည်း သူ့သမီးနာမည် နဲ့ပဲ မဟုတ်လား၊ ကိုယ့်သားသမီးအတွက် ကိုယ်ဝတ္တရားကျေကြတဲ့သဘောပဲ၊ ဘယ်သူပိုင်စေ၊ ဘယ်သူယိုင်စေလို့ မဟုတ်ဘူး”

“ဪ... အမေကလည်း ဒေါသချည်းပဲ၊ ရင့်က စတာပါ၊ အဟွန်း ကိုယ့်နာမည် နဲ့ ဖြစ်ချင်ရင်တောင်မှ ဘယ်လိုလုပ်လုပ် လွယ်လွယ်လေးပဲဟာ စကားထဲ ထည့်ပြောစရာလား”

တော် တော် လည်တဲ့ပါးစပ်၊ ဒီဂရန်ကို သူမနာမည် နဲ့ ထွက်အောင်များ ပြန်လုပ်ဦးမှာ လား မသိ။ မန္တလေးမှာ ဆွေမျိုးတွေ အိမ်ပေါ်မှာ ခေါ်တင်ထားတယ်ဆိုလို့ သားကို ဒီပြောင်းချင်လာအောင် ဒေါ်ပိုပို ကြိုးစားဆွဲယူခဲ့သည်။

ကိုယ့်မျက်စိရှေ့ကျကာမှ ‘သင်းတို့လူလည်လုပ်ကြည့်’ ဆိုတာလည်း တေးထားခဲ့ဖူး၏။ ခုတော့ ကိုယ့်မျက်စိရှေ့မှာ လည်း မတတ်နိုင်ပါလား။

ယောက်ျား၊ မိန်းမ လူငယ်တွေ ကြားမှ ကြွေးကြော်နေကြသည်။

ယောက္ခမအထာ ဘယ်လိုရှိတယ်၊ ဘယ်လောက်ဆိုးတယ်နဲ့၊ ချွေးမမကောင်းလို့ ရင်ဖွင့်နေတာတောင်မှ ဒီယောက္ခမ အတင်းတုတ်လွန်းသည်ဟု သတင်းထွက်၏။

ချွေးမတွေ ကျတော့ ကောင်းသလား...။

အခန်း (၁၃)

ဘာ ဖြစ် ဖြစ် ကိုယ့်မှာ ဦးခွင့်မရှိပါလား၊ ခြံထဲကို ကားဝင်လိုက်သည်နှင့် ပေါ်တီကိုအောက်မှာ ရပ်ထားသည့်ကားကို လှမ်းမြင်လိုက်ပြီး ဒေါ်ပိုပို စိတ်ပျက်သွားသည်။

“မမခက်ရဲ့ ကားပဲ သမီးငယ်၊ ချောချောမောမော ပြောလိုရဖို့တော့ မလွယ်ဘူး”

“ဘာ ဖြစ်လဲ မေမေ၊ ကိုယ့်စရိတ်နဲ့ကိုယ် အိမ်ဖော်ထားပေမယ့်ကိစ္စပဲ သူတို့ကတောင် ဝမ်းသာဦးမှာ ”

ဒီမိန်းကလေးကလည်း နားဝေးလိုက်တာဟု တွေးမိရင်း ဘာမှ ပြောဆိုတိုင်ပင်ချိန်းမရတော့ဘဲ ကားက မာစီဒီနောက်မှာ ရပ်တန့်သွားပြီ ဖြစ်၏ ။ အိမ်ပေါ်ကို မတက်ရသေးမီမှာ ပင် ဧည့်ခန်းကမြင်ကွင်းကို လှမ်းမြင်လိုက်ရ၏ ။

ဒေါ်မမခက်တို့သားအမိနှင့် မိုးသားတို့လင်မယား

မျက်နှာချင်းဆိုင်ထိုင်နေကြသည်။ မိုးသားက သူတို့ကိုမြင်တော့ ပျာပျာသလဲ ထွက်လာ၏ ။

“မေမေ လာလေ၊ ငါ့ညီမလဲ နေနိုင်လိုက်တာနော်၊ အစ်ကို တစ်ယောက် လုံးဆီကိုများ တော် တော် လာရှာတာ”

“ကိုလတ်ကလည်း ညီမလေး စာမေးပွဲတွေ ဆက်နေလို့ပါ”

အနှစ် က မိုးသားလက်ကို ဆုပ်ကိုင်ပြီး တောင်းပန်သလိုလေး ရယ်သည်။ ဒေါ်ပိုပိုနှင့် ဒေါ်မမခက်တို့ မျက်လုံးချင်းဆုံလိုက်ကြစဉ် အပြုံး ကိုယ်စီနှင့် နှုတ်ဆက်လိုက်ပြီး....

“တိုက်ဆိုင်လိုက်တာနော်၊ ဒီနေ့မှပဲ မိသားစုတွေ လာဆုံကြတယ်”

ဒေါ်မမခက်က ဦးစွာ လှမ်းပြောသည်။ ပြောရင်း မျက်လုံးတွေ က အနှစ် ကို စူးခနဲ ဝေ့ကြည့်၏ ။ အနှစ် ကတော့ ဒေါ်မမခက်နှင့် အတူရှိနေသည့် လူ တစ်ယောက် ကိုပါ ပြောင်ပြောင်ကြည့်ပစ်လိုက်သည်။ ဒီလူက ဒေါ်မမခက်၏ သားနှစ် ယောက် ထဲမှ တစ်ယောက် ဖြစ်နိုင်သည်။ အကြီးလား၊ အငယ်လားဆိုတာ မသိ။

ခမည်းခမက်တွေ တော် နေကြရပြီး ရန်ကုန်မြို့မှာ

အတူတူနေကြတာချင်းလည်း တူသည်။ ဒါတောင်မှ ဒေါ်မမခက်နှင့် ဒေါ်ပိုပိုတို့ မိသားစုနှစ်စုက မရင်းနှီးကြပေ။

နှစ်ဖက်စလုံးမှာ သားသမီးသုံးယောက် စီ ရှိကြတာချင်းတူနေမှန်း သိကြသောလည်း တစ်ဖက်က မိသားစုကို တစ်ဖက်က မမြင်ဖူးကြ၊ သားနဲ့ သမီးက မန္တလေးမှာ ဆုံကြ၊ လက်ထပ်ကြ ဖြစ်ခဲ့ကြပြီး မင်္ဂလာကိစ္စကိုလည်း ဟိုမှာ ပဲ ပြီးခဲ့ကြသည်။

တစ်မြို့တည်းနေရာဆိုတော့ မင်္ဂလာပွဲကို မိသားစုလိုက်လည်း မတက် ဖြစ်ခဲ့ကြ၊ အခုအချိန်မှာ သူမဘေးမှာ လည်း သားပါသည်။ ကိုယ့်ဘေးမှာ လည်း သမီးပါ၏ ။ မသိမသာ အကဲခတ်ကြရ၏ ။

အနှစ် ကိုကျတော့လည်း ခုမှမြင်ဖူးကြတာမို့ လူငယ်တွေ ပီပီ ခပ်ရဲရဲပဲ ကြည့်လိုက်ကြတာ ဖြစ်သည်။ ထိုသူက အနှစ် ကို ပြုံး ပြ၏ ။ အနှစ် က မျက်ဝန်းများ ဖြင့် သာ ရယ်မြူး ရိပ်လေးထည့်ကာ မပြုံး ဖြစ်ဘဲ မျက်နှာလွှဲပစ်လိုက်သည်။ ကြားထဲက ကြည့်နေသည့် ဒေါ်မမခက် မျက်လုံးကြီးတွေ ကို စိတ်ထဲမှာ ခိုးလိုးခုလု ဖြစ်သွားလိုပင်။

“ဟဲ့ သမီးက အအေးလေးဘာလေး သွားလုပ်လေကွယ်၊ ကူဖော်လောင်ဖက်မှ မရှိတာ ကိုယ်ပဲလုပ်ရမှာ ပေါ့”

ဒေါ်မမခက်က သူမလိုသည့်ဘက်ကို ဆွဲယူပြီး စကားပိုင်းကို ပြန်စ၏ ။ ရင့်ကနေရာမှ ထသည်။

“မလုပ်နဲ့ သမီး၊ ဧည့်သည်မှမဟုတ်တာ၊ စားသောက်ပြီးမှ လာခဲ့ကြတာ စားလဲမစားနိုင်ပါဘူး”

“ဪ... ဘယ်ဟုတ်ပါ့မလဲ မပိုရယ်၊ ဂါရဝေစတုရားဆိုတာ ရှိသေးတဲ့ဥစ္စာ၊ ခုပဲ အဲဒီ ကိစ္စကို ပြောနေကြတာလေ”

ဒေါ်မမခက်က ပြုံး လျက် မိုးသားနှင့် ရင့်တို့ကို ဝေ့ကြည့်သည်။

“ကိုယ့်ယောက်ျားက ဝင်ငွေမကောင်းဘူးဆိုပေမယ့် မိဘတွေ တောင်တောင်သာသာရှိရက်နဲ့ ဖိုသီဖတ်သီ ဖြစ်နေတာ သဘာဝမကျဘူးလေ၊ ဟောဒီသားကြီးတို့ဆိုရင်လဲ အိမ်မှာ အလုပ်သမားတွေ မှ ပြည့်လို့၊ သားသမီးချင်းအတူတူ မျက်နှာငယ်လို့ ခွဲခြားတယ် ဖြစ်ပြန်ရင်လည်း မကောင်းဘူး”

“ဪရှင် ဒါ ကတော့ အစက သူတို့တွေ က အဝေးမှာ နေကြတာကိုး လူငယ်တွေ ချည်းပဲ အုပ်ထိန်းမှု ကင်းလွတ်နေသလို ဖြစ်နေကြတော့ မပြည့်စုံတာတွေ ၊ လိုအပ်နေတာတွေ ဒီကမိဘတွေ က သိမှမသိကြရတာ ဘာတတ်နိုင်မှာ လဲ”

ဒေါ်ပိုပိုကလည်း မခံချစ်စိတ်တွေ နှင့် ချက်ချင်း ဝင်ပြော၏ ။ ကိုယ့်သားကို ဝင်ငွေကောင်းကောင်း မရှာနိုင်သည့်ပုံစံမျိုး ချိုးဖဲပြောလိုက်တာမှန်း သိတော့ ပိုဆိုး၏ ။ သားအမိ တစ်လေသံတည်းပါလား။

ခေတ်ပညာတတ်ဆိုတဲ့အထဲမှာ ဆရာဝန်၊ အင်ဂျင်နီယာက နိမ့်သေးလို့လား။

“ဒါနဲ့ မခက်ရဲ့ သား တစ်ယောက် လဲ အင်ဂျင်နီယာပဲဆို၊ သူလား”

သိစေချင်တာ၊ အင်ဂျင်နီယာချင်းအတူတူကို ကိုယ့်သားကျမှ ပြောစရာလား၊ ဒေါ်မမခက် တစ်ချက်တော့ အမ်းသွား၏ ။ သို့သော် ခဏလေးပဲ ဖြစ်ကာ..

“ဟုတ်တယ်လေ၊ ဒါပေမယ့် သားက သူ့အဖေလုပ်ငန်းတွေ ကိုပဲ ဦးစီးတော့တာ၊ သူများ တွေ လို ဘွဲ့တစ်ခုရထားရင် ပြီးရောဆိုပြီး မလုပ်စေချင်လို့လေ၊ ကိုယ် ဒီပညာနဲ့ လုပ်စားသည် ဖြစ်စေ၊ လုပ်မစားဘူး ဖြစ်စေ တူတူတန်တန် ဖြစ်တာပေါ့နော်၊ ဘာပဲ ဖြစ် ဖြစ် မမခက်က ကိုယ့်သားသမီးဘက်က တာဝန်ကျပြီးသားပဲ၊ ဘာလိုအပ်ချက်မှ မရှိစေရဘူး”

“အမယ်လေး ဒီကလဲ ပိုပိုပါနော်၊ လိုအပ်တာယ်ဆိုတာ မရှိစေရဘူး၊ အခု အဲဒါစီစဉ်ပေးချင်လို့ လာတာ”

“ဘယ်လို....”

“သားနဲ့သမီးအတွက် အိမ်ဖော်ရှာထားတယ်လေ၊ အားလုံးစိတ်ချရတယ်၊

ပွဲစားနဲ့ရှာခိုင်းထားတာလဲ မဟုတ်ဘူး၊ အိမ်က ထမင်းချက် ဒေါ်တုတ်ရဲ့ မြေးမလေးရယ်”

“အို... တိုက်ဆိုင်ပြန်ပြီ၊ ဒီမှာ လဲ အခု အဲဒီ ကိစ္စအတွက် အပြီးအစီး လုပ်လာတာပေါ့”

“ဟင်...”

ဒေါ်ပိုပို မျက်နှာမည်း သွားမိတာ ထိန်းမရပေ၊ သား ဖြစ်သူကို ကြည့်လိုက်တော့ မျက်နှာပူနေသလိုလို၊ အားနာသလိုလို၊ သူတို့သားအမိတွေ ကတော့ ပိုင်နိုင်သည့် အပြုံး တွေ နှင့်ပါလား။

“အဲဒါ ဘယ်လိုလုပ် ဖြစ်မှာ လဲ မေမေ၊ အနှစ် တို့က ဒေါ်ဒေါ်တုတ်ရဲ့ မြေးကို ဒေါ်ခိုင်းလိုက်ပြီးပြီ”

“ဒေါ်ခိုင်းလိုက်တာလား၊ မာမိက အိမ်ထိတောင် ဒေါ်လာပြီးပြီ”

ရင့်က ခန်းခနဲပုံနှင့် ဝင်ပြောကာ အိမ်နောက်ဘက်ကို လည်ပင်းလိမ်ကြည့်၍ ...

“မအေးစန်းနဲ့ ကြည့်ကြည့် ခဏ”

ထူးလိုက်တာလား ဘာပြန်ပြောသံလည်း မသိပါ၊ ခဏအတွင်းမှာ ပဲ မိန်းကလေးနှစ် ယောက် ရောက်လာကြသည်။ တစ်ယောက် က အသက်သုံးဆယ်ကျော်တော့ ရှိလိမ့်မည် ထင်၏ ။

တစ်ယောက် ကတော့ အလွန်ဆုံးရှိမှ ဆယ့်လေး ဆယ့်ငါးပေါ့၊ သိသာတာက အိမ်ဖော်ပုံစံတွေ မဟုတ်တာပင်၊ ဒေါ်ပိုပိုနှင့် အနှစ် တို့ ကြည့်သည့်သဘောကို ဒေါ်မမခက်က နားလည်သည့်ရယ်သံမျဉ်းမျဉ်းနှင့်...

“ခက်ရဲ့ တူမတွေ လေ၊ သမီးလတ်နဲ့ဆိုရင် ညီအစ်မဝမ်းကွဲတွေ ပေါ့၊ ခုခေတ်က အိမ်ဖော်ဒေါ်ရတာ ကိုးဆယ်ရာနှုန်းက အဆိုးဘက်မှာ ပဲဆိုတော့ မစဉ်းစားတော့ဘူး၊ သူတို့က မန္တလေးမှာ တုန်းကလဲ အတူနေဖူးကြတဲ့လူတွေ ၊ အခု သမီးတို့ပြောင်းလာတော့ ဒီမှာ ပဲ ကျောင်းတက်တော့မယ်ဆိုပြီး လိုက်လာကြတာ”

ဒေါ်ပိုပိုက သမီး ဖြစ်သူထံ လှမ်းကြည့်၏။ ဒါတွေနဲ့ စိတ်ညစ်လှပါသည်ဟု သားလတ်က လှမ်းပြောလွန်းလို့ ဒီကိုပြောင်းလာ ဖြစ်အောင် သူတို့မှာ ခြံတွေ၊ တိုက်တွေ ချက်ချင်း ဝယ်ရ၊ ကြိုးစားရနှင့်

“သူ ကတော့ ကလေးနှစ် ယောက် ကို ထိန်းဖို့ပါလာတာပါ။ မအေးစန်းတဲ၊ သူက ကြည်ကြည်ကျော်လွင်၊ ရီရီကျော်လွင် ကတော့ မာမိတို့အိမ်မှာ ညကျမှ ပြန်လာမှာ တဲ့၊သူတို့က အမြှာညီအစ်မပေါ့။ ဒီနှစ် ဆယ်တန်းဖြေကြမှာ ”

ရှင်းပြနေရင်း ဒေါ်မမခက်က ဒေါ်ပိုပိုမျက်ဝန်းတွေ ထဲကို စိုက်ကြည့်သည်။ မြွေမြွေချင်း ခြေမြင်ဆိုသည့်စကားက အလွန်ဟောင်းခဲ့ပြီ ဖြစ်သော်လည်း မြွေရဲ့ ခြေရိပ်ကို မြွေမြွေချင်းပဲ မြင်မှာ ဖြစ်သည်။ ဒေါ်မမခက်က ‘ရမလား’ဟု ရင်ထဲမှာ ကြိမ်းဝါး၍ မဲ့လိုက်၏။ အများ ရှေ့ကမှာ မို့ မဲ့ပြုံး လိုလို၊ ရင်းနှီးတဲ့အပြုံး လိုလို။

သူက သူ့သားဘေးမှာ လူယုံထားချင်တာမျိုးလား။ ကိုယ်ကလည်း ကိုယ့်သမီးအတွက်ဆို အားလုံးထောင့်စေအောင် တွေးပြီးသားပင်။ မန္တလေးမှာ အဆင်မပြေ ဖြစ်ကြသည်ကိစ္စတွေ ကို ဒီကနေ ဒေါ်မမခက် အားလုံးကြားပြီး ဖြစ်သည်။

ယောက်ျားလုပ်သူက မိန်းမကိုတော့ မနိုင်ဘဲနဲ့ မအေကို ရင်ဖွင့် အကူအညီတောင်းပုံပေါ်သည်။ အိမ်ထောင်တစ်ခု ထူထောင်ကြပြီဆို သူ့ဘက်၊ ကိုယ့်ဘက်ဆွမ်းဆိုတာ ကင်းလို့ရမလား။ ချိုတဲ့ကြည့်သူတွေ ကို စားမှု နေမှု တွေ က အစ ထောက်ပံ့ကူညီပေးကြရသေးသည်။

အခုဟာက သမီးလည်း တစ်နယ်တစ်ကျေးမှာ အဖော်ရအောင်၊ သူတို့ညီအစ်မချင်းကလည်း အစကတည်းက ချစ်ခင်နေကြတာမို့လို့ ကြည်ကြည်တို့အမေကလည်း ‘သွားနေကြ’ဆိုပြီး ခွင့်ပြုထားတာ ဖြစ်သည်။

ဒါကို မိုးသားက မလွတ်လပ်လို့ဆိုသည့် အကြောင်းပြချက်နှင့် မကြည်လင်၊ ကလေးတွေ က ငယ်သူတွေ ပီပီ ဟိုဝင်ပါ။ ဒီဝင်ပါ လုပ်ကြသည်။ အထူးသဖြင့် လင်မယာ စကားများ တိုင်း အစ်မ ဖြစ်တဲ့သူဘက်က ဝင်ဝင်ပါကြ၏။ ဒါကို မိုးသားက မကြိုက်၊

ယောက်ျားပဲ ယောက်ျားလို နေပေါ့။ သမီးက ကိုယ့်ကို ဖုန်းဆက်၍ ပြောပြသည်။

“နေပါစေ သမီး၊ သင်းက သူ့မိဘကိုတိုင်နေတယ်ဆိုတော့ တိုင်ပါစေလေ၊ မာမီတို့၊ ဆွေမျိုးတွေ က မစားနိုင် မသောက်နိုင်လို့ ခိုကပ်နေကြတာမှ မဟုတ်တာ၊ သူတို့ ဘာလုပ်မလဲ စောင့်ကြည့်နေလိုပဲ၊ မမခက်တဲ့၊ လွယ်လွယ်ကူကူ အကြောမပေးတတ်လို့ မမခက်ဆိုတာ ဖြစ်လာတာ”

ဒေါ်မမခက်က ဤသို့ ကြိမ်းဝါးထားခဲ့သည်။ မိုးသားတို့ ရန်ကုန်ကို ရွှေ့လာတော့မည် ဆိုကတည်းက ကြည်ကြည်တို့လည်း ထက်ကြပ်မကွာ ပါလာလို့ရအောင် ဆွေမျိုးချင်း လက်ဝါးရိုက်ထားပြီးသား ဖြစ်သည်။

ဟွန်း.... ဒီလိုရရိုးလား၊ ကျကျနန ခါးထောက်ရယ်လိုက် ချင်သေးသည်။ ဒီနေရာမှ ကြည်ကြည်တို့၊ ရီရီတို့မဟုတ်ဘဲ မိုးသားဘက်က ဆွေမျိုးတွေ ဖြစ်ကြည့်ပါလား ကိုယ့်သမီးက သူတို့ခြေထောက်အောက်မှာ နင်းပြား ဖြစ်သွားနိုင်ဘူးလို့ မပြောနိုင်။

မျက်လုံးချင်း စကားပြောနေကြပေမယ့် သိစေလိုကြတာမဟုတ်ပေ၊ လျှို့ဝှက်ကြံစည်မှု များ နှင့် ဖြစ်၏ ။ ဒေါ်မမခက်၏ မျက်လုံးတွေ ကို ဒေါ်ပိုပို နားလည် သွားပါသည်။

မပြောပေမယ့် သိလိုက်၏ ။ ဒီလောက်ထိ လာဘ်မြင်လွန်းတာကို အံ့လည်း အံ့ဩသည်။ ရွံရှာသလိုကြီးလည်း ဖြစ်သွားခဲ့သည်။

ဒေါ်မမခက်တို့ နာမည် ကြီးတယ်ဆိုတာ ‘ဘာကြောင့် မုန်း’ တွေ မိသွား၏ ။ ကိုယ် ကတော့ သူများ သားသမီးအပေါ် ကိုယ့်ဘာသာ နိုင်စေ၊ စားစေဆိုလိုတာမျိုး တစ်ဖက်သတ်ကြီးတော့ မဟုတ်ပါ။ ဒါပေမယ့် ဒီမိန်းကလေး ကိုယ့်သားအပေါ်မှာ အနိုင်ယူလွန်းတာကို မကြိုက်။

ချစ်တာက ချစ်တာပေါ့၊ ဒါပေမယ့် ယောက်ျား တစ်ယောက် မာန ဆိုတာ ရှိရမည် ။ မိုးသားက နည်းနည်း လေးမှ ဟန်ကိုယ်ဖို့ဆိုတာ မရှိ၊ မာန်ဆိုတာတော့ အဝေးကြီးပင်။

ကိုယ့်သား ဒီလို ဖြစ်နေတာကို ပြောင်းလဲပေးလိုက်ချင်သည့် မာနစိတ်တော့ သူမမှာ ရှိနေသည်။ ကိုယ့်သား သူ့သမီး ဆိုတဲ့ အနေအထားမှာ လင်နဲ့မယားမို့ သာတယ်နာတယ် မတွက်သင့်တာက တစ်မျိုး၊ အခုက သူတို့ချည်းပဲ သာနေသည်။

တစ်နယ်စီနေပေမယ့် သတင်းတွေ ကို အကုန်ကြားနေရသည်။

“ငါ့သားလေ ကိုယ့်မျက်စိအောက်ရောက်လာရင်တော့ ကိုယ့်အလှည့်ပဲ’ဟု ခဲလေသမျှ သဲရေကျ ဖြစ်ကုန်ပြီလား။

လောလောဆယ် ပိတ်ပြီးဆိုပြီးသား ချည်တုပ်ပြောလိုက်သော ဒီသားအမိနှစ် ယောက် စကားထဲမှာ ဒေါ်ပိုပို ဘယ်က အစပြန်ကောက်ရမှန်းပင် မသိ။

အနှစ် က အမေနှစ် ယောက် ၏ လွန်ဆွဲနေကြခြင်းကို အကဲခတ်သည်။ ကိုယ့်ဘက် ကတော့ လျော့ရိလျော့ရဲ ဖြစ်နေပြီ ဖြစ်၏ ။ ပြောဖို့သင့်တာမသင့်တာ ခေါင်းထဲမထည့်နိုင်တော့ပေ။

“အိမ်မှာ ကလေးလဲရှိသေးတာ မဟုတ်ဘဲနဲ့ ကူဖော်လောင်ဖက် ရအောင်ခေါ်လိုက်တာကလဲ သုံးယောက် တောင်မှလား အန်တီ၊ အားလုံး မိန်းကလေးတွေ ချည်းပဲ၊ ကိုလတ်က ယောက်ျားလေး တစ်ယောက် တည်း အနေကျပ်မှာ ပေါ့”

အနှစ် က ဝင်ပြောတော့ ရင့် မျက်နှာ တင်းခနဲ ဖြစ်သွား၏ ။

“ဒါက တို့လင်မယား ပူရမယ့်ကိစ္စပါ။ ဒီမှာ အလင်းနှစ် မင်း ခုနပြောလိုက်သလို တို့က ကြည်ကြည်တို့ကို ကူဖော်လောင်ဖက်ခေါ်ထားတာ မဟုတ်ဘူးနော်၊ တိုးတိုးဖော်လိုင် ချင်လို့ ခေါ်ထားတာ၊ သူတို့က ဒီမှာ ခိုချင်ကပ်ချင်လို့ လာကြတာလဲ မဟုတ်ဘူး၊ သူတို့အဖေက သစ်တောဦးစီးဌာနအရာရှိ၊ အမေက ဒေါက်တာ...”

“ဒါဆိုလည်း အစကတည်းက ဆွမ်းတွေ ကိုခေါ်ထားတယ်လို့ ပြောလိုက်ရင် ပြီးတာပဲ မမရင့်၊ ဘယ်လိုပုဂ္ဂိုလ်တွေ သားသမီးပဲ ဖြစ် ဖြစ် မိုးသားရောင် နဲ့ နေခြည်ရင့်တို့ရဲ့ နေအိမ်မှာ လာနေကြတာ ကတော့ နေတာပါပဲ”

“မိန်းကလေးက ဒီလိုမပြောနဲ့လေ သူတို့ကို....”

“တော် ကြပါဦး၊ ခဏ ခဏလောက်ပါ”

ငြိမ်သက်စွာ ထိုင်ကြည့်နေခဲ့သည့် မိုးသားက လက်ဖဝါးနှစ် ဖက်စလုံး ဖြန့်ကားပြီး တားဆီးလိုက်ပေမယ့် မျက်လုံးတွေ က ညီမ ဖြစ်သူထံမှာ ပဲ ဖြစ်၏ ။

သူ့ကိုယ်တစ်ခြမ်းက အမေနဲ့ ညီမဘက်မှာ ပို၍ လှည့်စောင်းနေသည်။ မပြောနဲ့တော့လို့ မတားဆီးသော် လည်း မပြောစေချင်၍ တောင်းပန်းနေတာနှင့် တူ၏ ။

“လာကြတာက ကျွန်တော် တို့အတွက်ပဲ မဟုတ်လား၊ နှစ် ဖက်စလုံးက စေတနာနဲ့ပါပဲ။ ဒီမှာ က အားလုံးပြီးနေပြီဆိုတော့ ညီမလေးနဲ့ မေမေက ကျေနပ်လိုက်ပါ”

ဒေါ်ပိုပို ဆတ်ခနဲ ဖြစ်သွား၏ ။

“ဘာ.... ကျေနပ်လိုက်ပါ ဟုတ်လား”

ဒေါသ ရှေ့ရောက်သွားပြီးမှ ထိန်းသင့်တာကို သတိရသည်။

“ဟုတ်ပါပြီ၊ သားတို့ချင်းကျေနပ်ဖို့ပဲ လိုတာ၊ မေမေတို့က ဘေးကနေ အနည်းအပါး တည့်ပတ်ကူညီပေးရုံပဲ တတ်နိုင်တာလေ”

“ဒါပေမယ့် ခက် ကတော့ ရှင်းအောင်ပြောလိုက်ချင်သေးတယ်”

ဒေါ်မမခက်က စောစောက ဆုံးအောင်မပြောလိုက်ရသည့်စကားအတွက် ကျေနပ်သေးပုံမရဘဲ ပြန်ဆက်၏ ။

“ကြည်ကြည်နဲ့ ရီရီကို ခက်တို့က ကိုယ့်စရိတ်နဲ့ကိုယ် ဒီအိမ်မှာ လာထားပေးတာနော်၊ မိုးသားရဲ့ ဝင်ငွေလောက်နဲ့ ခက်ရဲ့ တူမတွေ နေထိုင်စားသောက်ပုံကို အကဲခတ်ကြည့်ပေါ့”

“ဒီလိုတော့ ဝင်ငွေ ထွက်ငွေတွေ မတိုင်းပါနဲ့ရှင်၊ ကျွန်မသား စိတ်ချမ်းသာမယ်ဆိုရင် ကျွန်မတို့ကလည်း ငွေဆိုတာကို ခေါင်းထဲထည့်စရာ မလိုပါဘူး၊ ခုနက

မခက်ပြောလိုက်သလိုပေါ့ ဘွဲ့ရပညာတတ်ဆိုတာ ဘဝအတွက် ထည်ဝါဖို့ပြုယုဂ်တစ်ခုပါပဲ။
သူကိုယ်တိုင်က သူ့ရဲ့ ဘဝကို သူ့စွမ်းအားနဲ့ ဖန်တီးကြည့်ချင်တယ်လို့ ပြောလာလို့
လွှတ်ထားကြည့်ခဲ့တာ။ မခက်တို့ဘက်က အိမ်ထောင်တွေ ၊ စီးပွားတွေ နဲ့
တွက်ချက်ပြလာပြီဆိုရင် ကျွန်မသားဘက်က ဘာမှလိုအပ်ချက်မရှိစေရဘူး၊
မပြည့်စုံဘူးဆိုတာ မ ဖြစ်ရဘူး”

ဒေါ်ပိုပိုက ပြောနေဆဲမှာ စကားသံတုံ့ဆိုင်သွား၏ ။ မလှမ်းမကမ်းမှာ ရပ်နေဆဲ
ဖြစ်သည့် ကြည်ကြည်ဆိုသော ဆံပင်တိုတို တရုတ်မ မျက်နှာလေးနှင့် မိန်းကလေးထံသို့
တည့်တည့်မော့ကြည့်၍ ...

“သူတို့က တိုးတိုးဖော်ဆိုတော့ ခိုင်းစေဖို့ဆိုတာ လိုမှာ ပေါ့။ ဒီအိမ်မှာ အိမ်ဖော်
တစ်ယောက် တော့ ကျွန်မဘက်က ထားပေးမှ ဖြစ်မယ်။ ဘာ ဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ အိမ်ရှင်မ
တစ်ယောက် ဟာ မအားလပ်လောက်အောင် အလုပ်များ လာပြီဆိုရင် ဘယ်အရာကိုမှ
စိတ်မရှည်တော့ဘူး။ သူများ ဇနီးမယားတွေ ကြုံကြုံရွရွလှလှလေး ထွက်လာနိုင်ကြပြီး ကိုယ့်မှာ
တော့ နောက်ဖေးချောင်က မထွက်နိုင် ဖြစ်နေရရင် ယောက်ျား ဖြစ်သူအပေါ် ငြိုငြင်လာမယ်၊
ပထမအချက်က သားနဲ့သူ့အိမ်ထောင်ရေး ကို အဆင်ပြေပြေ ဖြစ်သွားစေချင်တာပါ။
နောက်တစ်ခုက ဒါဟာ ဖြည့်ဆည်းသင့်တဲ့ လိုအပ်ချက်တစ်ခုပဲလို့ ထင်တယ်လေ”

“လိုအပ်ရင် ရင့် ပြောပါ့မယ် အမေ၊ ခိုင်းလို့မရပေမယ့် ကြည်ကြည်တို့က
အားကိုးရပါတယ်”

ရင့်က မိုးသားမျက်နှာသို့ တစ်ချက်ဝေကြည့်သည်။ ပြီးမှ နှုတ်ခမ်းတို့က ပြုံး
ယောင်သမ်းကာ...

“လူကြီးတွေ ရှေ့မှာ ပဲ ပြောရဦးမယ်။ ယောက်ျားဆိုတာမျိုးက
အပေါင်းအသင်းစကား နားထောင်တတ်တယ် မဟုတ်လား၊ ယောက်ျားလေးတွေ ပေမယ့်
တချို့ကျတော့ သူများ အိမ်ထောင်ရေး ကို ကြားဝင်တို့ထောင်ဖို့ ဝါသနာကြီးတာတွေ ရှိတယ်၊
အဲဒီ လို ဖြစ်လာရင် ကိုယ့်ယောက်ျားက ကြံကြံခံနိုင်ရင် တော် သေးတယ်၊ မြှောက်ပေးတိုင်း

ကွေးအောင်ကတဲ့လူ ဆိုရင်တော့ သွားပြီ”

“ရင့်...”

မိုးသားမျက်နှာ နီရဲသွား၏။ တစ်လုံးမှ ဝင်မပြောဘဲနေသည့် လေမိုးပင် မနေနိုင်။

“ညီမလေး အဲဒီ လို မပြောရဘူးလေ”

ရင့်က အားလုံးကို ဂရုမစိုက်စွာ ရယ်ပစ်လိုက်ပြီး မိုးသားလက်မောင်းကို လှမ်းဖက်သည်။ လက်မောင်းမှာ ပါးလေးကပ်သွားတဲ့အထိ ဖိုလိုက်ပြီးမှ....

“မောင်ကလည်း ရင့်က စိုးရိမ်လို့ပြောတာဥစ္စာ၊ ပြီးတော့ မောင့်မေမေရှေ့မှာ တမင်ပြောတာလေ၊ မိဘဆိုတာ တိုင်ရတာ ပဲ၊ မောင် မဆိုးရဲအောင် ကြိုပြီး တိုင်ပြောထားတာ”

ချွဲနွဲသံလေးနှင့် ပြောတော့ မိုးသားမျက်နှာနီနီက ပန်းနုရောင် သို့ ချက်ချင်း ပျော့ကျသွားလေသည်။

ဒေါ်ပိုပို ကတော့ သည်းခံနိုင်စွမ်း ကုန်ပြီ ဖြစ်၏ ။

နေရာမှ ခပ်ဖြည်းဖြည်းထရပ်လိုက်သည်။ နီမြန်းတုန်ယင်နေသည့် နှုတ်ခမ်းသားတို့က မခံရပ်နိုင် ဖြစ်နေသည့် မာန၏ ရိုက်ခတ်မှု များ ဖြစ်သည်။

အနှစ် ကလည်း တစ်ဆတ်တည်းမှာ ထရပ်လိုက်လျက်...

“ကိုလတ်”

“ဟင် ဘာလုပ်တာလဲ၊ ပြန်တော့မလို့လား”

အနှစ် ခေါင်းညိတ်လိုက်၏ ။

“ဟုတ်တယ်၊ နောက်ဆိုရင် သူများ မလိုအပ်တာကို မပေးမိအောင် ဆင်ခြင်ရမယ်၊ ကိုလတ် လိုအပ်ရင်တော့ ဖုန်းဆက်လိုက်ပေါ့”

အနှစ် က ဒေါ်ပိုပိုလက်ကိုဆွဲကိုင်လိုက်ပြီး ဒေါ်မမခက်ကို စီးမိုးကြည့်၏။

“ကျွန်မတို့ ပြန်လိုက်ပါဦးမယ်”

မကြည်လင်တာကို ကြေညာနေကာမှာ တော့ ဒေါ်မမခက်ကလည်း

ဟန်ဆောင်ပြုံး ဖို့ မကြိုးစားတော့ပါ။ မပြုံး မရယ်မျက်နှာနှင့် စိုက်ကြည့်နေလိုက်သည်။

ယောက္ခမနဲ့ချွေးမဆိုတာ သားအမိမှမဟုတ်ဘဲ၊ ဘယ်တော့မှလည်း

ဟုတ်လာဖို့မရှိဘူးဆိုတာ နားလည်ဖို့တော့ လိုလိမ့်မည်။

